DEVRİM YOLUNDA GENÇLİK

GENÇLİĞİN TÜKENMEYEN DEVRİMCİ ENERJİSİ, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN ENERJİSİYLE BİRLEŞİNCE, DEVRİMİN ZAFERİNİ ENGELLEYEBİLECEK HİÇBİR GÜÇ YOKTUR...

9 TEMMUZ 1979
FİYATI 750 Kuruş

3

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

YOLDAŞ

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ-İ.Ö.
MERKEZ YAYIN ORGANI

Yaşasın Dünya Proletaryasının Büyük Öğretmeni STALİN

*

Mao Zedung ve ÇKP Üzerine Karar

«Mao Zedung Düşüncesi»; Revizyonist, Küçük-Burjuva Bir Teori ve Pratiğin ifadesidir

15
HAZİRAN 197

TDKP-İÖ'nün Mao Zedung ve ÇKP üzerine kararı;

«Mao Zedung Düşüncesi» ; Revizyonist, Küçük-Burjuva Bir Teori ve Pratiğin İfadesidir

TDKP-İÖ Bu kararını Merkez Yayın Organı Yoldaş Dergisi'nin Haziran 1979 sayısında yayınladı.

Okuyucularımızla

Arkadaşlar !

Sürekli hale getirmeyi düşündüğümüz bu köşede, bundan sonra da sık sık karşı karşıya olacağız... Buna daha ilk sayımızda başlamayı düşünüyorduk...Ancak, çeşitli nedenlerle bu mümkün olmadı.

Öncelikle şimdiye dek 46 sayı yayınlanmış olan HALKIN KURTULUŞU YOLUNDA GENÇLİK Gazetesinin bir devamı olduğumuzu söylemek gerekiyor. Bu kendimizi en kısa bir şekilde tanıtmak için gerekli... **(Bu aynı zamanda, Proleter Devrimci Hareketin varlığından öcü gibi korkan ve onun varlığının kendilerinin daha uzun yaşayamaması demek olduğunu gören; bu yüzden de yatıp kalkıp Proleter Devrimci Hareketin parçalanması için dualar eden, kendini bunun boş hayalleriyle avutmaya çalışan ve her fırsatta sık sık umutsuz bir çırpınışla bu doğrultuda yalanlar ve dedikodular çıkartan; Gazetemizin çıkışını da böyle dedikoduları için malzeme yapan çeşitli küçük-burjuva tekkelere de bir cevaptır.)**

Yani şu anda iki buçuk yıldır çıkan bir gençlik gazetesiyiz. Ve yayınımızı, son siyasal gelişmelerin getirdiği kısa ara dışında sürekli ve sistemli olarak sürdürdük Bu tartışmasız büyük bir başarıdır. Şunu hemen söyleyebiliriz ki, bunu başarabilmiş olan tek "gençlik yayın organı"yız. Bunu şimdiye dek hiçbir gençlik organı -sadece "devrimci" olma iddiası taşıyanlar değil, faşistler reformistler ve benzerleri de dahil- başaramadı. Bir çoğu, birkaç sayı çıktıktan sonra tarihe karıştı; birçoğu, üç-beş kişilik kendi çevresinin dışında kimsenin haberi bile olmadan çıktı ve kapandı. Bir kısmı da bir sayı çıkıp, beş sayı çıkamayarak; ya da arada sırada laf olsun diye çıkarak hayatını "sürdürmeye" çalışıyor...

Gazetemizin şimdiye dek sürekli ve aksamadan çıkması bir rastlantı değildir. Bu başarı başlıca şu üç temelden kaynaklanıyor:

Gazetemizin böyle sistemli çıkabilmesi, birinci olarak Proleter Devrimci Hareketimizin gençliğe büyük önem vermesi ve sıcak ilgisini en zor anlarda bile esirgememesi sayesinde mümkün olmuştur. Proleter Devrimci Hareket, başından beri, her zaman gençliğe büyük bir önem vermiştir. Gençliği eğitmeyi, ona doğru yolu göstermeyi ve devrim yolunda seferber etmeyi büyük bir görev saymıştır.

Başarımızın kaynağı ikinci olarak doğru, devrimci ve berrak bir ideolojik-siyasi çizgiye sahip olmamızdır. Bizim her dönemde gençliğe söyleyecek çok sözümüz oldu. Bizim *hiçbir zaman sıkıntımız, gençliğe söyleyecek şey bulamamak* olmadı. Aksine biz her zaman onca şeyi nasıl olup da bu kadar sayfaya sığdırabileceğimizin sıkıntısını çektik. Gazetemiz her konuda, her dönemde, ortaya çıkan her "yeni " olay karşısında kararlılıkla ve sarsılmadan gençliğe doğruyu gösterdi. Gelişmeler karşısında çözümsüzlüğe ve şaşkınlığa düşmedik. Söylediklerimiz hayat tarafından hep doğrulandı. Bunlar gençliğe mücadelesinde ışık tuttu. Bu nedenle gazetemiz her zaman gençliğin büyük ilgi ve desteğini gördü. Gençlik içinde hızlı bir şekilde yayıldı, kök saldı; büyük bir prestije sahip oldu. Tirajımız sürekli yükseldi.

Başarımızın üçüncü kaynağı yayınımızın güçlü bir devrimci ve Komünist gençlik hareketi üzerine temellenmesi, gençlik mücadelesiyle güçlü, canlı ve organik bir bağa sahip olmasıdır. Gençlik mücadelesinin içinden çıkması ve onun sesi olmasıdır. Gençlik mücadelesi içinde yeri olmayanlar ve kapalı odalardan gençlik ve mücadelsi hakkında lafazanlık etmeye kalkanlar, şimdiye dek hep çok kısa ömürlü olmaya ve hemen unutulmaya mahkum olmuşlardır. Proleter Devrimci Hareket'in gençlik içinde her zaman tartışmasız bir yeri oldu. Bunlar bizim her zaman gençliğin sorunlarını ve mücadelesini en yakınından -içinden- ve her yönüyle bilmemizi sağladı. Bunun bir ifadesi olarak okuyucularımız yazı, haber, belge, resim, inceleme, materyal vb. ileterek, bize çok yararı olan eleştiriler göndererek bizi sürekli olarak desteklediler.

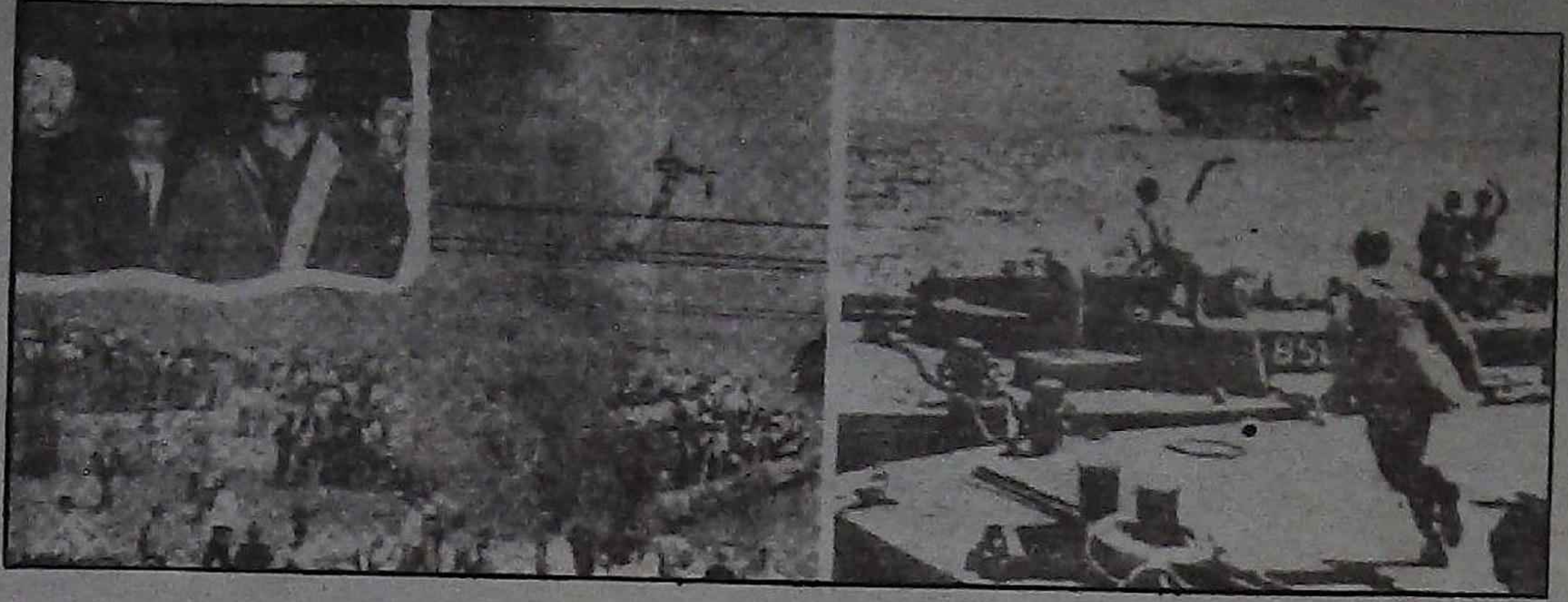
İşte başarımızın kaynağı olan bu üç başlıca neden, aynı zamanda bizi diğer irili ufaklı akımlardan ayırdeden önemli özelliklerdir de...

Sizlerin sıcak desteğinize şimdi de ihtiyacımız var. Hatta şimdi, her zamankinden de fazla... Hiçbir zaman ve hiçbir kimse, üç-beş kişiyle bir yayın organı çıkartmayı başaramamıştır. Şimdi geçmiş pratiğinin de dersleriyle daha iyi ve güçlü çıkmaya çalışan ve gerçekten de bütün gençliğin sesi olmaya çalışan gazetemizin, bunu en iyi bir şekilde başarabilmesi için, bu, mutlaka gerekli. Bütün arkadaşlarımızın gazetemizin doğal bir muhabiri gibi hareket etmesi ve gazetemizi haber, yazı, resim, inceleme, belge vb. göndererek sürekli desteklemesi gerekiyor. Hepimizin gazetemizi en geniş gençlik yığınlarına ulaştırmak için azimle çalışmamız, her yerde ve her zaman gazetemizin propagandasını ve satışını genişletmemiz gerekiyor. Bugün çıkmakta olan tek devrimci gençlik yayın organı olmamız ve geniş gençlik yığınlarının böyle bir sese büyük bir ihtiyaç duyuyor olması bunun önemini daha da artırıyor.

Devrimci Selamlar.

[redacted]

DOLMABAHÇE - 68:

İŞTE REVİZYONİSTLERİN YAPTIĞI:

DÜN DOLMABAHÇE'DE BARİKAT, BUGÜN EMPERYALİZME KÖLELİK!

Ülkemizdeki Çin ve Rus sosyal-emperyalistlerinin uşağı revizyonistler, yiğit gençliğimizin Amerikan er ve subaylarını Dolmabahçe'de denize dökme eylemine sahip çıkmak için, kıyasıya bir yarışa girmişlerdir. Bu yarış son bir-iki yıldır devam etmektedir. Onlar keskin bir dille birbirini eleştirmekte ve Dolmabahçe 68'i kendilerinin yaptığını ispatlama çabası içindedirler. Bu ara birbirlerini pasif olmakla, Dolmabahçe 68 olaylarını tahrif etmekle ve daha da önemlisi Dolmabahçe 68'i kendi emellerine alet etmekle suçlamaktadırlar. Bütün bunlar yapılırken, her biri kendisinin ne kadar "anti-emperyalist" olduğunu ispatlama çabasındadır. bunların başlıcaları Rus uşağı TİP, TSİP, TKP, ve Çin uşağı TİKP gibi sosyal-faşist mihraklardır.Bazı oportünist tabela örgütleri de zaman zaman yarışa iştirak etmektedir. Dolmabahçe 68 protestosunu yaşayan ve ülkemizdeki devrimci mücadele içinde yer alan herkes, bu yarışı ve yarışanların niteliğini daha iyi bilir. Ama biz yine de Dolmabahçe 68 protestosunda kimin ne yaptığını kısaca anlatalım.

GENÇLİĞİMİZ REVİZYONİST BARİKATLARI YARARAK DOLMABAHÇEYE YORODO,

Gençliğimizin Amerikan er ve subaylarını denize dökmesi,gençliğimizin 1960'lardan sonra gelişen anti-emperyalist mücadelesinde önemli bir nokta ve o mücadelenin bir simgesidir. 1968 Temmuzunda 6.Filo'nun bogaza demirlemesi, Amerikan er ve subaylarının İstanbul sokaklarını doldurması gençliğimizi harekete geçirdi ve onun anti-emperyalist bilincini biledi. Daha ilk günden protestolar yapıldı. 6.Filo'nun bekçiliğini yapan polis ve jandarmanın saldırısı sonucu Vedat Demircioğlu katledildi. Bu gençliği durduramadı. Mücadele daha da kabardı. O zaman yapılan protestolardan birini, TİP'li ve daha sonra kapağı TKP'ye atan revizyonistler dağıtmak istedi. Başta gençlik önderi Deniz Gezmiş, Cihan Alptekin vs. olmak üzere gençliğimiz bu çabayı başarısız bıraktı.Ve gençlik Dolmabahçe'ye yürüyordu. Revizyonistler son bir umut olarak Dolmabahçe yoluna barikat kurdu. Ama boşunaydı. Çünkü Dolmabahçeye akan gençlik yığını bu barikatı da yerle bir etti. Ve gençlik Amerikan er ve subaylarını denize döktü. Gençliğimizin bu mücadelesinin en önünde Deniz Gezmiş, Cihan Alptekin gibi gençlik önderleri vardı. Bu mücadelenin karşısında ise faşist diktatörlüğün polis-jandarmasının yanısıra, TİP'liler, TKP'li Veysi Sarısözenler, TİKP-Aydınlıkçılar vardı.Onlar o zaman "Dolmabahçe'ye yürümeyin anarşistlere uymayın" diye bağırıyorlardı. Zaten o zaman revizyonistlerin amacı da gençlik mücadelesini engellemek, onu"1961 Anayasasının sınırları" içine hapsetmektir. Bugün ise TİP'lisinden TSİP'lisine, TKP'lisinJen TİKP'lisine kadar bütün hainler,Dolmabahçe 68'in mirasçısı olmaktan dem vurmakta ve iğrençce demagoji yapmaktadır.

DOLMABAHÇE'DE BARİKAT KURANLAR BUGÜN EMPERYALİZME KÖLELİĞİ VAAZETMEKTEDİR.

68'lerde gençliğin ante-emperyalist mücadelesinin karşısına birer barikat olarak çıkan revizyonist hainler, bugün emperyalizme, sosyal-emperyalizme köleliği vaaz etmektedirler. TİP, TSİP ve TKP gibileri, Amerika'nın yerini Rusya'nın alması için çalışmaktadır. Bütün amaçları egemen sınıflara ve ağababaları Rusya'ya daha iyi hizmet yapmaktır. Çin- Amerikan uşağı TİKP ise ülkemizin Amerikan hegemonyasında kalmasını, bu hegemonyanın pekişmesini istemektedir. Görüldüğü gibi, Çin ve Rus uşakları egemen sınıflara hizmet, ülkemizin emperyalizme köle olarak kalması için çalışmaktadırlar.

Bütün bu gerçeklere rağmen onların anti-emperyalist görünmeye çalışması bir sahtekarlıktır. Ve bunun nedeni ;

Birinci olarak, halkımızın ve gençliğinin anti-emperyalist duy-

Dev. sa. 15'de

GENÇLİĞİN EMPERYALİZME KARŞI YİĞİT ŞAHLANIŞI

ANTİ-EMPERYALİST GELENEĞİMİZİ YAŞATACAĞIZ

1968 Temmuz'u ortaları gençliğimizin mücadele tarihinin en şanlı örneklerinden birinin yaşandığı günlere tanık oldu. 1968 temmuz ortalarında, ABD emperyalistlerinin en güçlü deniz filolarından biri olan ve Doğu Akdeniz'de halklara karşı bir tehdit olarak dolaştırılan 6. Filo'nun İstanbul'a gelmesi üzerine gençlik nefretle ayaklandı. Emperyalist savaş gemilerinin sularımızı kirletmesine izin vermedi. Güçlü protesto eylemleri gerçekleştirdi. Bunların en militan, en yiğit bir ifadesi olarak Amerikan askerlerini Dolmabahçe'de denize döktü. Bunu, önüne dikilen TİP revizyonistlerinin ve polislerin barikatlarını kararlılıkla aşarak gerçekleştirdi. Bu şanlı eylem gençliğin ABD emperyalizmine karşı mücadelesinin sembolü oldu.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının işbirliği ile emperyalizme ekonomik, siyasi, mali, askeri, kültürel, yani her alanda bağımlı kılınarak yarı-sömürge haline getirilen ülkemiz uzun yıllardan beri geri bir tarım ülkesi olma özelliğini taşımaya mahkum olmuştur. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıflar, emperyalizmin ve gericiliğin insafsız ve azgın sömürü ve baskısı altındadır. İnsanlık onuruna yakışmayan bir yaşam ortamına itilen halkımız, siyasi özgürlüklerden yoksun bırakılmıştır.

Bir avuç komprador burjuva ve toprak ağası , kendi sınıf çıkarları için ülkemizin tüm değerlerini emperyalistlere peşkeş çekmektedirler. Onlar, emperyalizmin uşaklığını yapmakta, emperyalistlerle birlikte emekçi halkımızı ezip sömürmektedirler. Onlar ulusal bağımsızlığı emperyalistlerin ayakları altına sermişler ve başta ABD olmak üzere her türden emperyalist ülkelerle yaptıkları iki veya çok taraflı anlaşmalarla yeni sömürgeciliğin simgesi olan göstermelik ve biçimsel ''siyasi bağımsızlık''tan öte geriye ulusal bağımsızlık diye hiçbir şey bırakmamışlardır.

ABD emperyalizmi, bazı dönemlerde, sayıları 40 binin üzerine çıkan askerini yurdumuza sokmuş, 100'den fazla askeri tesis ve üs kurmuş ve çeşitli siyasi ve askeri imtiyazlar elde etmiştir.

Tipik sömürge ülkelere yaraşır bir tarzda, ülkemizdeki insanlarımızın (gericiliğin dışında) hiçbirisinin yanına dahi yaklaşamayacağı haklar emperyalist askerlere tanınmıştır. Amerikan emperyalizminin askerlerinden hiçbirisi, ülkedeki mevcut kanunlara tabi değildir. Ülke adliyesinin onları yargılamaya yetkisi yoktur. Faşist diktatörlüğün militarist güçlerinin, emperyalist askerleri suç işledikleri zaman yakalamaya yetkileri yoktur. ABD'nin askeri üslerinin bulunduğu yerler, ABD'nin vilayetleri gibidir ve buralarda yürürlükte olan Amerikan kanunlarıdır.

Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere ve bütün emperyalistlerin ekonomik sömürüsünün yanı sıra, elde ettikleri siyasi ve askeri imtiyazlar sadece bunlarla sınırlı değildir.

Türk ordusu saldırgan NATO paktına dahil edilerek, ülke içinde ve bölgemizde devrimci hareketleri ezmek ve herhangi bir emperyalistler arası çatışmada ise, batı emperyalistlerinin çıkarları doğrultusunda hareket etmek üzere örgütlendirilmiştir. Batı emperyalizminin Orta Doğu'daki jandarmalığıyla görevlendirilen kukla Türk ordusu, emperyalistler tarafından beslenmekte ve teçhizatlandırılmaktadır. Ülkemizin emperyalizme bağımlılığını pekiştiren en temel unsurlardan birisi de saldırgan emperyalist örgütler içinde yer alan faşist ordudur.

Emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan ülkemiz, emperyalistler arasındaki çıkar çatışmasının içine sokulmuştur. Ülkemiz, genel olarak emperyalistler, özel olarak iki süper devlet arasındaki çatışmaya tabi kılınmıştır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının egemenliği sürdüğü müddetçe, ülkemizin emperyalistler arası savaşın dışında kalması mümkün değildir.

Tıpkı bugün olduğu gibi, dün de, ülkemizin bu durumu, halkımızı ve gençliğimizi derin acılar içine itmekte idi. Çünkü, emperyalist ekonomik ve siyasi bağımlılığın altında ezilen emekçi halkımızdır. Emperyalizme bağlı komprador-feodal düzenin getirdiği açlık, sefalet, işsizlik, her türlü siyasal hak ve özgürlükten yoksun kalmakla karşı karşıya kalan emekçi halkımız ve onun gençliğidir.

Gençliğimiz şimdi olduğu gibi, 1960'larda da emperyalizme bağımlılığın bütün acılarını üzerinde hissetmekte idi. 1960'larda emperyalist-kapitalist sistemin yeniden derinleşmeye başlamasına paralel olarak emekçi halkın ve gençliğin de acıları daha da artmaya başladı. Bu durum karşısında, dünyanın her yanında yükselen halkların devrimci mücadeleleri de emekçi halkımızı, özellikle de gençliğimizi derin bir şekilde etkiliyordu. Öte yandan giderek artan işsizlik, sefalet üniversite gençliğini de içine alarak genişliyordu. Nitekim 1965'lerde Türkiye'de oldukça geniş bir aydın işsizler kitlesi oluşmuştu. Bunların sonucu olarak gençlik kitlelerinin düzene karşı duyduğu güvensizlik giderek daha berrak ve açık bir hal alıyordu.

Gençliğin 1968-69'larda yükselen anti-emperyalist mücadelesi sonucunda sık sık limanlarımıza gelen 6.Filo bir daha gelemez oldu.

Bu gelişmeler üniversite gençliğini de etkiledi. Toplum, yurt ve dünya sorunlarıyla daha fazla haşır neşir olmaya başladılar. Yoksulluğun, sefaletin, açlığın, işsizliğin, ulusal bağımlılığın sebeplerinin neler olduğunu öğrenmeye, araştırmaya itildiler. Bu durum öğrenci gençliğin ABD emperyalizmine ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinin yoğunlaşmasına ve eylemlerinin muhtevasının daha da devrimcileşmesine yol açtı.

Gençliğin yükselen mücadelesi her dönemde karşısında faşist diktatörlüğün azgın saldırılarını buldu. Faşist diktatörlük sık sık Kanlı Pazar olayında olduğu gibi sivil güçlerine dayanarak da gençliğin mücadelesine saldırdı. Ama bunların hiçbiri gençliğin kitlevi militan mücadelesini durduramadı.

Gençliğin yükselen mücadelesi kaçınılmaz olarak beraberinde, daha önce yüzlerindeki ''devrimci'' maskesiyle kendilerini gizleyebilen revizyonist akımların da teşhir ve tecrit olmasını da getirdi. O döneme kadar devrimci gençlik içerisinde belirli bir etkinliğe sahip olan parlamenterist-reformist TİP'in yüzündeki maske hızla düştü. TİP gençliğin yükselen mücadelesi karşısında kaçınılmaz olarak tarihi rolünü oynamaya başladı. Onu pasifleştirmeye, durdurmaya çalıştı. Bunu başaramayınca da onun önüne dikildi, açık barikatlar kurmaya başladı. Bu TİP'i hızla tecrit etti.

İşte 6. Filo'nun gelişi tam da böylesi bir döneme rastlıyordu. Kısa bir süre öncesinde, haziran ayı içerisinde üniversite gençliğinin mücadelesi doruklarına ulaşmış, hemen hemen bütün okullarda boykotlar, işgaller, güçlü, kitlesel ve militan eylemler yaşanmıştı. Bütün bu eylemlerde FKF'nin başında bulunan TİP'li revizyonistler, hep gençliğin mücadelesini engellemeye, düzen sınırları içerisinde tutmaya çalışmışlardı. Ama güçlü, militan gençlik mücadelesinin içinden çıkan Deniz Gezmiş ve Cihan Alptekin gibi kararlı fedakar ve yiğit önderler, gençliğin mücadelesinin durdurulmasına olanak tanımadılar.

Gençliğin mücadelesinin böylesine yüksek ve ateşli olduğu bir dönemde, sularımıza gelmeye cesaret eden 6.Filo'nun sonu aslında daha başından belliydi. Bu olay gençlik saflarında büyük bir öfkeye yol açtı. Gençler İstanbul'da dolaşmaya çıkan, , hatta kadınlara laf atan bu emperyalizmin paralı uşaklarına rahat vermediler.

Taksim'de Amerikan askerlerini aşağılayan ve onlara defolmalarını söyleyen yurtsever gençlere polis saldırdı. Öğrenciler Gümüşsuyu'nda İTÜ yurduna sığındılar. Rektörün izin vermesiyle gece yurdu basan polis, öğrencilere vahşice saldırdı. Polisler Vedat Demircioğlu'nu percereden aşağı atarak komaya soktular. 9 gün komada kalan Vedat, 24 Temmuz günü şehit oldu.

Ertesi gün (15 Temmuz) gençler çok büyük bir anti-emperyalist gösteri düzenlediler. Gösteri Taksim meydanında büyük bir mitingle son buldu.

Emperyalizme karşı büyük bir kinle dolu olan gençler Amerikan emperyalistlerine daha iyi bir ders vermek için Dolmabahçe'ye inmek isteği içindeydiler. Fakat başlarında TKP ve TİP'in has adamları olan FKF yöneticileri bunu vargüçleriyle engellemeye çalışarak, Dolmabahçe'ye gitmek isteyenlerin anarşistler ve provokatörler *olduğunu söylediler. Öğrencilerden dağılmalarını istediler.*

Bu sırada, gürleyen sesiyle Deniz öne fırladı. Alana toplanan gençlik yığınlarının isteklerini, coşkusunu ve kararlılığını haykırıyordu. Burada laf dinlemek için değil, sularımızı kirleten, kadınlarımıza sarkıntılık eden emperyalistlere hadlerini bildirmik için, Dolmabahçe'ye inmek için toplandıklarını, kimsenin kendilerini bundan döndüremeyeceğini söyledi.

Emperyalizme karşı nefretle dolu coşkun gençlik emperyalistlere hadlerini bildirmek için, Dolmabahçe'ye inmek için toplandıklarını, kimsenin kendilerini bundan döndüremeyeceğini söyledi.

Emperyalizme karşı nefretle dolu coşkun gençlik kitlesi, bir sel gibi Gümüşsuyu'ndan Dolmabahçe'ye akmaya başladı. Revizyonist TİP'liler son bir çırpınısla bu selin önüne barikat kurmaya kalkıştı. Deniz ve Cihan'ın önderliğindeki yiğit gençliğimiz bu barikatı darmadağın ederek Dolmabahçe'ye indi. Dolmabahçe'de Amerikan denizcileri kendini denize zor atabildiler.

Gençliğin devrimci seli Amerikan askerlerini denize dökerek onlara unutamayacakları bir ders verdiler. Devrimci gençliğin tarihine parlak bir sayfa eklediler. Bu şanlı eylem gençliğimizin emperyalizme karşı 68-69'larda yükselttiği mücadelenin sembolü oldu.

Bugün yiğit gençliğimiz, proleter devrimci hareketin önderliğine de kavuşmuş olarak geçmiş anti-emperyalist mücadele geleneğine sahip çıkıyor, yaşatıyor. O gün dünya halklarının ve gençliğinin baş düşmanı olan ABD'nin yanında bugün, yeni bir emperyalist süper devlet, Rusya var. Bunların ikisi de bugün dünya halklarının baş düşmanıdır. Yiğit gençliğimiz her türlü karartma çabalarına rağmen yolundan şaşmadan ilerlemekte kararlıdır. İki süper devlete ve diğer emperyalistlere karşı mücadelesini yükseltmekte, anti-emperyalist mücadele geleneğini sürdürmektedir.

Maraş katliamının sorumluları MİT, MHP ve Kontr-gerilladır

Tüm faşist cinayet yuvaları dağıtılmalı, faşist katiller cezalandırılmalıdır

Geçen ayın başından beri Kahramanmaraş katliamı ile ilgili dava Adana Sıkıyönetim mahkemesinde sürmektedir. Bine yakın sanığın yeraldığı, iddianamenin okunup sorgulamaların yapıldığı, Mehmet Leblebici, Muhammet Demirbaş gibi faşist katillerin salıverildiği süren davada, Maraş'ı kana bulayan, yüzlerce emekçi, kadın, genç ve çocuğun ölümüyle sonuçlanan katliamın gerçek sorumluları MİT, MHP, ve Kontr Gerilla davanın dışında tutuluyorlar. Çünkü davanın bizzat kendisi katliamın gerçek sorumlularını gizlemenin bir örtüsü olarak kullanılmak isteniyor.

Maraş'ın kan ve ateş içinde bırakıldığı, yüzlerce emekçi ve gencin öldürüldüğü, binlercesinin yaralandığı, evlerin yakılıp yıkıldığı ve vahşi katliamı MHP, MİT, Kontr-Gerilla düzenlemişti. Bunlardı, daha doğmamış ana karnındaki çocukları katledenler. Katliamın perde arkası güçleri, bu faşist cinayet yuvaları ve bunların bir parçası olan mahalli gericiler; toprak ağaları, tefeciler, MHP ve AP'nin yerel yöneticileridir.

GENÇLİK KİTLELERİ MARAŞ'I KANA BULAYAN GERÇEK SORUMLULARIN YARGILANMASINI İSTİYOR.

Maraş katliamının hemen ardından, ülkenin dört bir yanında işçiler, emekçiler bu faşist katliamı protesto ettiler. Gençlik yığınları bu katliama karşı kin ve öfkeyle ayağa kalktı. Boykotlarla, direnişlerle, gösterilerle Maraş katliamının gerçek sorunlularının üzerine yürüdü. MHP ve ÜGD kapatılsın, MİT ve Kontr-Gerilla dağıtılsın şiarı ülke düzeyinde yaygınlaştı ve geniş gençlik kitlelerinin gerçekleşmesini istediği, uğruna mücadele ettiği bir talep haline geldi. Çünkü, gençlik kitleleri bugüne kadar süren mücadelesi içinde, bu cinayet yuvalarının yüzlerce katliamı ve tertibiyle karşılaştı. Ve her zaman bu faşist odakların üzerine cesaretle yürüdü. Bugün de, süren davada yer almayan, katliamların gerçek failleri MHP ve ÜGD'nin kapatılmasını, MİT ve Kontr-Gerillanın dağıtılmasını istiyor.

Ülkemizde Proleter Devrimci Hareket, yıllardan beri işçi sınıfı, emekçi halk ve gençliğin bu haklı talebini doğru bir siyaset temelinde savunmaktadır. Proleter Devrimci hareket bu doğru siyaseti, bütün yurtsever, ilerici, devrimci, hareketler ve kişiler tarafından benimsenmekte ve bu talep uğruna mücadele sürdürülmektedir. Maraş katliamı sonrası oluşan güçlü anti-faşist muhalefet, bu talebin daha geniş kitlelerin desteklediği ve gerçekleşmesini istediği bir talep haline gelmesinin zeminini güçlendirdi.

Bugün Maraş davasıyla ilgili süren mahkemenin kurulması; birincisi bu gelişip, güçlenen anti-faşist muhalefet, ikincisi birinciye bağlı olarak karşı devrimin bu katliamın tertibini ve faillerini gizlemede güçlük çekmesidir. Mahkeme, Maraş katliamının gerçek sorumlularını ve kaynağını gizlemeye çalışsa da, karşı-devrime bu mahkemeyi esas olarak halkın ve gençliğin yükselttiği anti-faşist mücadele kurdurttu. Bu mahkeme aynı zamanda karşı-devrim güçlerinin kendi pisliklerini, kanlı ellerini örtemeyecek bir durumda olduklarının da bir göstergesi durumundadır.

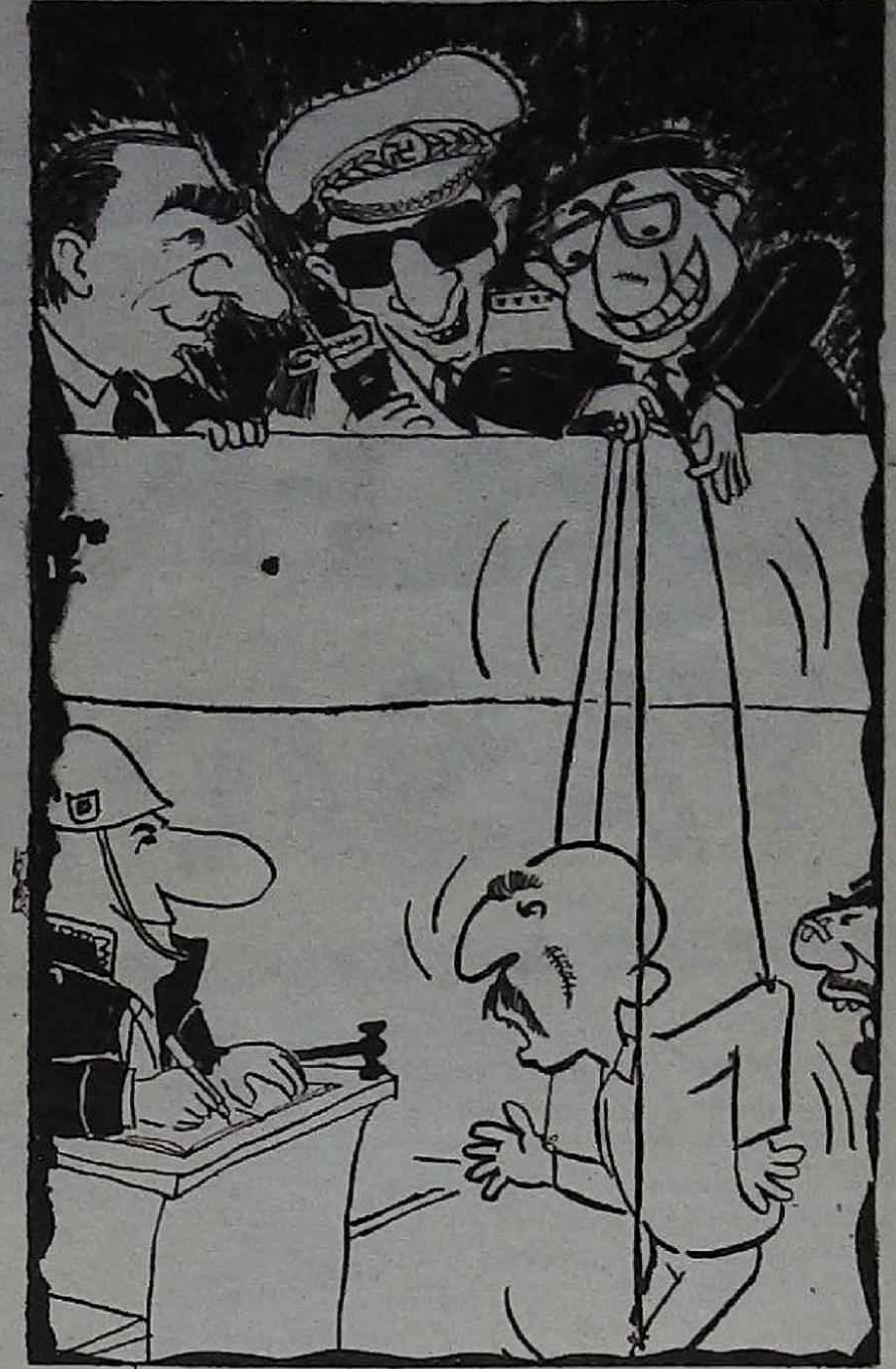
İşte Maraş davası mahkemesinin oluşmasının esas nedenleri bunlardır. Gerçek bu iken her türlü gerici, reformist, revizyonist bu gerçeği gizlemeye uğraşmaktadır. Karşı devrimin atmak zorunda kaldığı bu adımın temelindeki, halkın anti-faşist muhalefetinin eriştiği boyut gizlenmeye çalışılmaktadır. AP, MHP gibi faşist partiler, bunların paralelindeki gerici, faşist basın Maraş davasına pek değinemiyorlar. Katliamı düzenleyenlerin bir parçası olan bu güçler, bir an önce bu davanın soruçlanıp üzerinin küllenmesini istemektedirler. CHP reformizmi ve çevresindeki sözde ilerici, demokrat gazete yazarları ise, kurulan bu mahkemeyi "hükümetin başarısı" olarak sunmaya çalışıyorlar. CHP ağırlıklı hükümet, kurulan mahkemeyi "anarşiyi önlemedeki kararlılığına", "aşırı uçların üzerine cesaretle gidişinin", "suçluların yakalanıp, caydırıcı nitelikteki cezalara çarptırılarak, sükunetin süratle sağlanmasına çalışılmasının" vb. şeklindeki demagojisinin bir kanıtı olarak göstermektedir. Hükümetin çevresindeki sözde ilerici, demokrat basın ve gazete yazarları ise, bu mahkemeyle hükümetin artık yavaş yavaş faşist güçlerin üzerine yürüdüğü hayalini yaymaktadırlar. Tıpkı sıkıyönetimin sağa yöneleceği şeklindeki masal gibi. Çin sosyal-emperyalizminin uşağı TİKP ve yayın organı Aydınlık gazetesi ise bunlardan da ileri giderek neredeyse "bu mahkemeyi ben kurdurttum" diyecek. "Aydınlık" şöyle yazmakta "...K.Maraş katliamının üzerine yürüdük, Suçluları birer birer kulaklarından tutarak ortaya çıkardık, Daha büyük katliamlar olmadıysa, bunda TİKP'nin rolü büyüktür. İlgilileri anında olaylardan haberdar ettik." diyerek kendilerini "Osmanlı Zaptiyesi" gibi gösterirken, halkın ve gençliğin mücadelesini elinden geldiğince gizlemeye çalışmaktadır. Katliamın gerçek sorumlularının açığa çıkmaması için özel çaba göstererek, katliamın sorumlularını "kulaklarından tutup birer birer ortaya çıkardığı" kişilerle sınırlıymış gibi göstermeye çalışıyor.

Bütün gericiler elbirliğiyle Maraş'ı kana bulayan cinayet örgütlerini gizlemeye çalışıyorlar. Ama hiçbir şey katliamın gerçek sorumluları MHP, ÜGD, MİT ve Kontr-Gerilla olduğu gerçeğini gizleyemeyecektir.

SIKIYÖNETİMDE SÜREN DAVA NEYİ ÇÖZECEK?

Bir aydan beri süren Maraş davasında sanık sandalyesindeki bine yakın kişi arasında Balcı, Leblebici, Kenger, İlhan, Demirbaş vb. azılı faşistler yer alıyor. Ama sanık olarak mahkemeye çıkarılanların birçoğunu ya gericilere alet olmuş kişiler, ya sıradan insanlar, ya da saldırıya maruz kalmış emekçiler ve devrimciler oluşturuyor.

Kurulan mahkemenin hesabı baştan bellidir. Duruşmalar devam edecek, tutukluların kimisi serbest bırakılacak, kimisi cezaya çarptırılacak vb, şeklinde

sürüp gidecek... Böylece katliamın gerçek failleri ve kaynağı gizlenmeye çalışılacak. Zaten sıkıyönetim mahkemesinde savcının hazırlayıp okuduğu iddianame bu gerçeğe uygun bir şekilde hazırlanmıştır. Katliam planlı tertipli bir dizi olaylar sonucu gerçekleştirilmişti. Ve ortada bir faşist katliamı vardı. Ama iddianamede bu gerçeği "sağ-sol çatışması", "alevi-sünni çatışması" gibi gösterilmekte, faşist katliam gizlenmektedir. Ayrıca süren mahkeme süresinde azılı faşist katiller de birer birer serbest bırakılmaktadır. Maraş ÜGD başkanı Mehmet Leblebici, Maraş Pol-Bir başkanı Muhammet Demirbaş isimli eli kanlı katiller ilk bırakılanlar arasında.

Süren mahkemede görüldüğü gibi, katliamın gerçek kaynağı gizlenmeye çalışılsa da, bazı siyasi gerçeklerin ortaya çıkmasının, faşistlerin kirli çamaşırlarının ortaya saçılmasını engelleyemiyorlar. Panik içindeki faşist katiller çelişkili ifadeler veriyor, suçu birbirlerinin üzerine atmaya çalışıyorlar.

Önümüzdeki günlerde ve daha sonraları devam edecek olan mahkeme sonunda sanıkların bir kısmını serbest bırakarak, bazılarına da ceza vererek bu davayı sonuçlandırmaya çalışacaklar. Ama bu mahkemenin sonuçlanması karşı devrimin çirkefliklerinin ortaya dökülmesini, ortaya çıkan bazı siyasi gerçeklerin küllenmesini sağlayamayacaktır. Ve asıl olarak da emekçi halkın ve gençliğin katliamın gerçek sorumlularından hesap sorulması mücadelesini durduramayacaktır.

BÜTÜN GENÇLİĞİN TALEBİ:
"MHP, ÜGD KAPATILSIN,
KONTR-GERİLLA DAĞITILSIN !

Bugün gençlik kitleleri Maraş katliamının gerçek sorumlularının üzerine yürünmesini, faşist cinayet yuvalarının dağıtılmasını istiyor. Katliamların ancak böyle sona ereceğini, bu uğurda mücadele edilerek faşist odakların dağıtılabileceği bilinciyle hareket ediyor. "Aydınlık"ın dediği gibi "ilgilileri anında olaylardan haberdar ederek" değil, faşist cinayet odaklarının üzerine yürüyerek, bu yuvalar dağıtılarak katliamların son bulması mümkün olabilir.

Bugün Adana'da Halkın Kurtuluşu, D.Yol, Kurtuluş taraftarı devrimciler Maraş davası için eylem birliği yaparak bu odakların üzerine yürüyor ve mücadele ediyorlar. Devrimci gençlik güçlerinin bu olumlu eylem birliği, faşist cinayet yuvalarının dağıtılması mücadelesini güçlendiriyor ve ileriye götürüyor. Bu olumlu devrimci birlik heryerdeki devrimci gençliğe güç vermelidir. Heryerde bu doğrultuda devrimci gençliğin güçbirliğini oluşturmak için çaba sarfedilmelidir.

- Maraş katliamının gerçek sorumluları MHP ÜGD kapatılsın, MİT Kontr-Gerilla dağıtılsın.
- Her türlü faşist propaganda ve örgütlenme yasaklansın.

BOLU SİYOD SEÇİMİNİ YDGD'LİLER KAZANDI

Bolu Sevk ve İdarecilik Yüksek Okulunda öğrenci derneği seçimlerini bu yıl da YDGD taraftarları kazandı. Bolu Sevk ve İdarecilik Yüksek Okulu 1977 yılında açıldı. YDGD taraftarları okulun açıldığı günden itibaren sürekli okulda mücadeleyi yükseltmeye çalıştılar. Mücadeleye başarılı bir şekilde önderlik ederek, öğrencilerin birçok sorununun çözümünü sağladılar. Bunun için de YDGD'liler dernek seçimlerini sürekli kazanmaktadırlar. 1979 yılında da dernek, öğrencilerin sorunlarının çözümü için yoğun bir çalışma yürüttü. Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısı okulda yapılan forumlarla protesto edildi. Özellikle bu yıl öğrenciler faşist diktatörlüğün sivil ve resmi güçlerinin azgın saldırısıyla karşılaştılar. Birçok öğrenci yaralandı. 30'u aşkın yurtsever devrimci öğrenci tutuklandı. Üzerinde SİYÖ öğrenci kimliği olanlar karakola götürülüp dövüldü. Yapılan tüm bu saldırılar, öğrencilerin mücadelesini dağıtmak bir yana, askine daha da güçlendirdi. Dernek yönetim kurulu, kongreyi mücadeleyi daha da yükseltmenin bir aracı haline getirmeye çalıştı. Bu çalışmalar sürerken polis, dernek yönetimi üzerindeki baskılarını daha da yoğunlaştırdı. Bolu'da bir polisin öldürülmesini bahane ederek 3'ü SİYÖD üyesi 6 yurtsever devrimci gözaltına alındı. SİYOD'ün kongresi bu şartlarda 30 Haziran günü kongresi yapıldı. YDGD taraftarları 110 oy alarak tekrar yönetime geldi.

ÜSS protesto edildi

Bilindiği gibi bu yıl da 15 Haziran günü sözde ÜSS yapıldı. Fakat bu yıl faşist diktatörlük gençliğin ÜSS sahtekarlığına karşı duyduğu tepkiyi azaltmak için daha çok çaba sarfetti. Devrimcilerin, ÜSS'ye gireceklerle bağ kurmasını engellemeye çalıştı. Can güvenliğini sağlamak adı altında okullara her zamankinden daha çok polis ve jandarma yığıldı. Sıkıyönetim komutanlıkları yayınladıkları bildirilerle imtihana gireceklere garanti verdi. Tabi ki, karşı-devrimcilerin tüm bu çabaları boşa çıkarıldı.

Bursa, Gümüşhane Antakya, Iskenderun, Payas-Dörtyol'da geceler düzenlendi. Trabzon ve Ordu'da miting ve yürüyüşler yapıldı. Gazetemizin çıkarttığı özel sayı ülkemizin dörtbir bucağında yaygın bir şekilde dağıtıldı. Çeşitli bildiriler dağıtıldı, yazılamalar, pullamalar yapıldı.

ODTÜ'de bu yıl göstermelik imtihanlara 10 bini aşkın kişi katıldı. Ankara Sıkıyönetim Komutanı, ODTÜ'nün yurtsever devrimci öğrencilerinin imtihana gireceklerle kaynaşmasını engellemeye çalıştı. Jandarma, 14 Haziran akşamı bölümlerdeki afişleri ve pulları sökmeye çalıştı. Sınav günü yüzlerce jandarma, sabah erkenden ODTÜ yurtlarını sardı. Yurtta kalan öğrencilerin sınavların yapılacağı salona gitmesini yasakladı. Sıkıyönetim komutanının bu kararı da sökmedi. ODTÜ'nün yiğit öğrencileri, Halkın Kurtuluşu'nun ve DY'nin önderliğinde birleşerek sınavların bitimine yarım saat kala jandarmayla, taşlı sopalı çatışa çatışa yurtlardan çıkarak bölümlere gittiler ve bir de gösteri düzenlediler.

Sıkıyönetim İTÜ'yü susturamayacak

Sıkıyönetimin genel olarak İstanbul'da olduğu gibi, İTÜ üzerindeki saldırıları da son günlerde iyice yoğunlaştı. 8 000 öğrencinin bir yıl kaybetmesi pahasına, İTÜ kapatıldı.

İTÜ öğrencileri Temel Bilimler Fakültesinin, ancak 1-2 saatte varılabilen şehir dışındaki Ayazağa Kampüsu'ne taşınmasına karşı forumlar ve boykotlarla direnmişlerdi. Temel Bilimler öğrencilerinin jandarma kışlasının hemen yanında bulunan ve yurtları, kalacak yeri, yemekhanesi, kantini olmayan Ayazağa Kampüsü'ne gitmesi, bu zorlukların yanı sıra öğrencilerin her gün 2-3 saatinin yolda harcanması, günde 20-30 lira dolmuş, otobüs parası vermesi demekti. Dev-Solculardan oluşan İTÜ-DER yönetiminin 2-3 servis otobüsünün konması ve kendilerine yurdun yapılacağı alanın gösterilmesi üzerine, başından beri uzlaşmacı bir çizgi izleyen İTÜ-DER yönetiminin gerici İTÜ Senatosu'yla uzlaşması sonucunda, öğrenciler Ayazağa'ya gittiler. Oysa temeli 68'lerde atılan İTÜ yurdunun öğrencilerin uzun mücadeleleri sonucunda ancak 1979'da tamamlandığı düşünüldüğünde, şimdilik sadece yeri gösterilen Ayazağa Yurdunun ne zaman tamamlanacağı tüm İTÜ öğrencilerinin bildiği bir şeydi.

İTÜ üzerindeki baskılar bununla bitmedi. 15 Haziran günü toplantı yapan İTÜ öğrencileri jandarmaların saldırısına uğradı. 450 öğrenci gerekçesiz olarak tutuklanarak, günlerce zındanlarda tutuldu. Bunun üzerine İTÜ'lü öğrenciler, arkadaşlarının derhal serbest bırakılması, toplantı ve gösteri haklarına saldırıların ve İTÜ üzerindeki baskıların son bulması talepleriyle mücadelelerini daha da yükselttiler.

İTÜ öğrencilerinin yükselen mücadelesinden korkan ve son günlerde bir yurtseverin ölümünü protesto eden 350 genci toptan tutuklanması, bir cenaze töreninde faşistlerle ortaklaşa emekçilere ve gençlere azgınca saldırması gibi olaylarda da görüldüğü gibi İstanbul halkı üzerindeki baskıları daha da yoğunlaştıran sıkıyönetim ile gerici İTÜ Senatosu'nun ortaklaşa çabasıyla İTÜ kapatıldı.

İTÜ öğrencileri şimdi okullarını tekrar açtırmak için mücadele ediyorlar.

Mebus pazarı

Geçtiğimiz günlerde hızlı bir parlamenter alım satımı sürdü. Bu alım satım öylesine hızlı ve öylesine rezilceydi ki; bir parlamenter partisinden ayrılıyor, ilk akşam "bağımsız" kalıyor ve ikinci gün bir başka partiye giriyordu. Bir diğeri partisinden ayrılıyor ve parlamenter piyasasını kolaçan ettikten sonra tekrar "bunalım geçirdim" diyerek partisine dönüyordu. Parlamento da bu rezilliklerin "demokrasi" adına sahnelendiği günlerde, üstü örtülemeyen yeni yeni rüşvet ve yolsuzluklar da ortaya çıkıyordu. Bir yanda da bunların üzerine hararetli tartışmalar ve tepişmeler oluyordu. Bütün bunlar bugün sona ermiş değildir. Sona ermesi de mümkün değildir.

Bütün bu çirkefleklere sahne olan parlamento neyin nesidir? Bütün bu olanlar neyin bir ifadesidir? Bütün burjuva devletlerde olduğu gibi, ülkemizde de bugün mevcut olan parlamento, egemen sınıfların iktidarının sürdürülmesinin bir aracıdır. Onun esas işlemi, sahte bir "demokrasi" görüntüsü yaratmak, kitlelerin taleplerini istismar etmek ve onları aldatarak egemen sınıfların peşine takmaktır. Parlamento bu işlevini yerine getirirken bin bir sahtekarlıkla çalışır. Bütün bu sahtekarlıkların ve maskaralıkların tamamının gizlenmesi her zaman mümkün olmaz. Hele hele o ülkede gerçek demokrasinin temsilcileri varsa ve o düzeni saran buhran giderek derinleşiyorsa, bu çok daha zorlaşır. Ülkemizdeki parlamentonun durumu da böyledir. 50 yıllık cumhuriyet tarihi rüşvet yolsuzluk milletvekili alım satımı vb. olaylarla doludur. Örneğin son yılların birkaç örneği şöyledir:

MC hükümeti DP'den yapılan transferlerle kuruldu. Bu hükümet dönemindeki rüşvet ve yolsuzluk olaylarından Lockheed uçak şirketi rüşveti ve hayali mobilya yolsuzluğu açığa çıktı. O zaman muhalefet olan CHP bunların üzerine gürültüler kopardı. MC'den sonra bu sefer de CHP hükümeti kuruldu. Bu hükümetin kuruluşu da aynı yolu izledi. AP'den yapılan transferlerle, kurulan bu hükümet döneminde yapılan yolsuzluklardan ve rüşvet olaylarından SSK fonları, Günrük ve Tekel Bakanlığındaki yolsuzluklar su üstüne çıktı. Açığa çıkan bu yolsuzlukların üzerine bu kez de muhalefette olan MC partileri gürültü kopardı. Gerek muhalefette olsun, gerekse hükümette olsun, bütün bu partilerin kopardığı gürültü bir sahtekarlıktır. Çünkü bu partilar aynı yolun yolcusudurlar. Aynı "yüce parlamento"nun vazgeçilmez unsurlarıdırlar. Bütün bu çirkefliklerin bir kez daha ortaya koyduğu; parlamento halkı aldatan bir sahnedir. Ve bu düzen ideolojisiyle, ahlakıyla, kültürüyle ve bütün kurumlarıyla çürümüştür. Bu düzen ve onun kurumları halka asla birşey veremezler.

Bütün bunlara rağmen son günlerde daha da hızlanan parlamenter transferi karşısında, burjuva gazeteleri ve politikacıları, komprador-feodal düzenin çürümüşlüklerini aklamaya çalışmaktadırlar. Hepsi "bu düzen iyidir, ama 'sorumsuz' parti ve milletvekilleri, kötü işler yapmaktadırlar" diye propaganda yapıyorlar. Onlar bir yandan düzenin çürümüşlüklerini aklamaya çalışırken, diğer yandan yeni umut hükümetlerinin propagandasını yapmaktadırlar. Bunlara göre, bu kötü durumun sorumlusu dengesiz "parlamento aritmetiğidir." Eğer bu hal edilseymiş, sorunların en az yarısı halolurmuş. 50 yılı aşkındır oynanan oyunu unutturacaklarını sanıyorlar. Tüm çürümüşlüğün ve kokuşmuşluğun kaynağı komprador-feodal düzendir. Bugün ayyuka çıkan kepazelikler bunun yansımalarıdır.

ANKARA İNTUR-PREKONSE İNŞAATI

İntur-Prekonse inşaatlarında çalışan işçiler üzerinde patron ve YATIRIM-İŞ'li sendika ağalarının ortaklaşa iki yıldır yoğun bir baskı ve sümürüsü vardır. İşçiler , patronun ve sendika ağalarının baskı ve sümürüsüne karşı şimdiye kadar çeşitli şekillerde mücadele ettiler. Sendika ağalarının işçiler üzerindeki etkisi tamamen kırıldı. Sendika ağaları saltanatlarının elden gideceğini anladılar. Bu nedenle de sendika seçimlerinin yaklaştığı bu günlerde patronla anlaşarak işçileri tazminatsız işten attılar. Fakat işçiler tazminatlarını yürüttükleri ü mücadele sonucu aldılar.

GENÇ İŞÇİLER SOSYAL-FAŞİST SALDIRGANLARI PÜSKÜRTTÜ.

Sosyal-faşistler Yeni Sanayi ve İskitler bölgesinde işçilere saldırarak, onları korkutmaya, yıldırmaya ve gün geçtikçe güçlenen mücadeleyi bastırmaya çalışıyorlar.

Sosyal-faşist İGD'liler , işçilerin, çırakların devrimcilere olan güvenini sümürerek, onları kendi emeklerine alet etmeye çalıştılar. 2-3 yıl önce Yeni Sanayi'de Çırak-Der adlı bir dernek kurdular . Fakat, onların yüzündeki devrimci maskesi çabuk düştü. İşçiler arasında hiçbir etkinlik sağlayamadılar. Bu defa onlar işçileri işten attırmakla tehdit etmeye başladılar. Hatta, patronlarla anlaşarak birçok işçiyi işten attırdılar. Sanayi'de, devrimci mücadelenin yükseldiği son günlerde İGD'li sosyal-faşistlerin saldırıları daha da yoğunlaştı. Ankara'da yapılan 1 Mayıs gösterisinin değerlendirme bildirisini dağıtan işçilere baskı yaptılar, çırakların ellerindeki bildirileri yırttılar. 21 Haziran günü ise, Şanlı 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde, 15 Haziranda Siteler'de yapılan gösteriyi anlatan bildiriyi dağıtan işçilere getirdikleri birçok besleme ile üst üste iki kez saldırdılar. Fakat işçiler, sosyal-faşistlerin saldırısını boşa çıkartarak gereken cevabı verdiler.

NUROL TÜNEL İNŞAATINDA DİRENİŞ

Ayaş ilçesi Nurol tünel inşaatında çalışan işçilerin talepleri için başlattıkları direnişe patron ve jandarma birlikte saldırdı.

Ankara'nın Ayaş ilçesinde Bayındırlık Bakanlığı'na bağlı Nurol tünel inşaatında 350 işçi çalışmaktadır. Oldukça düşük ücretle çalıştırılan bu işçilere sürekli baskı uygulanmaktadır. Örneğin işçilerin, işyerine yakın olan nahiyeye girmeleri patron ve nahiyenin belediye başkanı tarafından yasaklanmıştır. Yine işçilerin ücretleri ise sürekli geciktirilmekte ve zamanında ödenmemektedir. Bütün bunlar karşısında işyerinde yetkili olan sendika (DEM-İŞ) ortalıkta görünmemektedir. Bu sendikanın yerini yurdunu ne işçiler ne de temsilciler bilmektedir.

Geçtiğimiz Haziran ayında da ücretlerin ödenmesi geciktirildi. 15'inde ödenmesi gereken ücretler 20'sinde dahi ödenmedi. Bunun üzerine işçiler, ücretlerin artırılması ve zamanında ödenmesi, işkazalarına karşı önlem alınması talepleriyle direnişe geçtiler. Patron hemen işyerine jandarma çağırdı. Jandarma, direniş-ten vazgeçmeleri için işçilere gözdağı vermeye çalıştı. İşçiler direnişe devam etti. Direnişin sürmesi karşısında patron ve jandarma yeni oyunlara başvurdular. Akşam işçi koğuşlarını aradılar ve birşey elde edemeyince, patronun ihbarıyla hazırlanan listeyi jandarma okudu ve 12 işçiyi gözaltına aldı. Ve ardından bütün işçileri zorla şantiyeye topladılar. Patron jandarma baskısıyla, işçilerin direnişe son vermesini, yoksa çıkışı imzalatıp işten atacağını açıkladı. Patron ve jandarma böylelikle direnişi kırabildi. Ancak işçiler yine öfkelidir. İşçiler, taleplerimizi alıncaya kadar mücadele edeceğiz demektedirler.

İŞÇİ GENÇLİK

Toplusözleşmelere Hazırlanalım

İçinde bulunduğumuz günler, yoğun toplusözleşme günleridir. Birçok işkolunda toplusözleşme görüşmeleri yapılıyor. Önümüzdeki günlerde ise yoğun bir toplusözleşme dönemi bulunuyor. Önümüzdeki birkaç ay içinde 500 bini özel sektör, 100 bini de kamu sektöründe olmak üzere 600 bin işçi toplusözleşme görüşmeleri yapacak.

İşçi sınıfının maddi ve hukuki alanda burjuvazi ile yaptığı pazarlıklar olan toplusözleşmeler, her zaman büyük öneme sahip olmuştur. Bugün, içinde bulunduğumuz şartlarda ise bu önem çok daha artmıştır. Komprador-feodal düzenin derinleşen buhranını en fazla omuzlarında hisseden; açlığın, sefaletin pençesinde kıvranan işçi sınıfımız, bu toplusözleşme görüşmelerinde daha fazla ücret, yeni sosyal haklar ve hayat şartlarının düzeltilmesi için mücadelesini yükseltecektir. Önümüzdeki günler işçi sınıfımız için yoğun mücadele günleri olacaktır. Önümüzdeki toplusözleşmeler işçi sınıfımız için büyük bir öneme sahiptir.

TOPLUSÖZLEŞMELER HANGİ ŞARTLARDA YAPILIYOR?

Bugün toplusözleşmeler, komprador-feodal düzenin buhranının hızla derinleştiği şartlarda yapılıyor. Komprador-feodal düzen, tarihin en ağır bunalımlarından birini yaşıyor. Hakim sınıflar, bu buhranın yüklerini işçi sınıfı ve emekçi halkın sırtına yıkmak için tüm güçleriyle çabalıyorlar. Buhranın sonuçları işçi sınıfı ve halkı pençesinde kıvrandırıyor. Hayat pahalılığı alabildiğine artıyor. İşsizlik hızla yayılıyor. Buna karşı, her memnuniyetsizlik zulümle bastırılmaya çalışılıyor, faşizmin karanlığı yoğunlaşıyor.

Buhranın yüklerini omuzlarında en fazla işçi sınıfımız hissetmektedir. Fiyatlar hızla artarken, işçi sınıfının gerçek ücretleri sürekli düşmektedir. Örneğin, 1979 yılının ilk beş ayında fiyatlar % 35 oranında artmıştır. Yılın geri kalan 7 ayında, diğer nedenlerin doğuracağı fiyat artışlarının hiç olmayacağı varsayılsa bile, sadece son olarak yapılan % 77'lik devalüasyonun etkisiyle fiyatlar % 20 artacaktır. Oysa bugün fiyatlar diğer nedenlerle de hızla artmaktadır. Zamlar birbirini izlemektedir. Ekmekten yağa kadar birçok temel ihtiyaç maddesi yeni zamlar görmüştür. Taşımacılık ve birçok sanayi mallarına yapılacak zamların elikulağındadır. Buna karşılık, işçi ücretleri ne durumdadır? Gerçek işçi ücretleri sürekli düşmektedir. 1978 yılında 25.29 lira olan gerçek ücretler, 1979 yılının ilk üç ayında 24.62 liraya düşmüştür. Son devalüasyon ücretleri daha da düşürmüştür. Mayıs ayında yürürlüğe giren net 110 (brüt 180) liralık asgari ücretin fiyat artışları karşısında hiçbir hükmü kalmamıştır. İşçi sınıfı içinde işsizlik, işten atmalar hızla yaygınlaşmaktadır. Derinleşen buhranla birlikte, işçi sınıfı içinde, açlık, sefalet, yoksulluk hızla artmaktadır. Özellikle son üç yıldır, işçi sınıfımız yoğun bir sömürü kıskacına alınmıştır. İşçi sınıfımızın kanı canı pahasına kazandığı sınırlı haklarına azgınca saldırılmakta, yok edilmek istenmektedir.

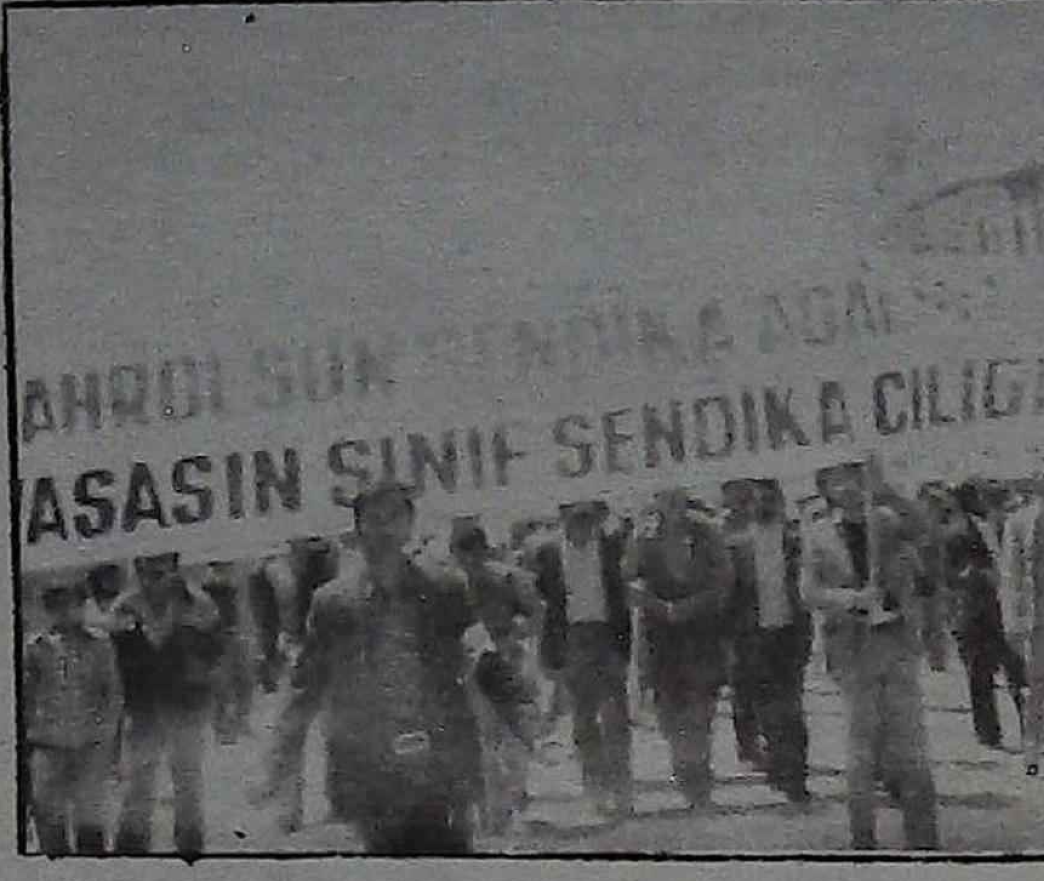
Bu şartlarda işçi sınıfımızın sessiz kalması beklenebilir mi? Elbette beklenemez. Bu durumda işçi sınıfımızın, yaklaşan toplusözleşmelerde daha iyi hayat şartları, daha fazla ücret, yeni sosyal haklar için mücadelesi kaçınılmaz olacaktır.

Fakat, hakim sınıflar bunu iyi bilmektedir. Bu nedenle onlar da toplusözleşme görüşmelerinin yakınlaşmasıyla "fiyat artışlarının nedeni işçi ücretleridir" vb. demagojilerini, "işçi ücretleri dondurulmalıdır" isterik çığlıklarını yükseltmektedir. IMF'nin "işçi ücretleri dondurulsun" direktifi son günlerde iyice yoğunlaşmıştır. Nitekim, IMF ile varılan son anlaşmadan sonra hazırlanan "Niyet Mektubu"nda CHP hükümeti, bu konuda IMF'ye teminat vermektedir.

Toplusözleşmelerin yakınlaşmasıyla, hakim sınıflar her zaman düşledikleri, işçi ücretlerinin dondurulmasını gerçeğe dönüştürmek için çabalarını artırmaktadırlar. Onların bu toplusözleşmelerde en baş amaçlarından biri, görüşmelere işçi ücretleri dondurulmuş olarak girmek, görüşmelerde ücretleri mümkün olduğu kadar düşük tutmaktır.

Diğer yandan, onlar bu toplusözleşmelerde işçi sınıfının mücadeleyle kazandığı hakları yok etmeyi, yeni haklar kazanmasını engellemeyi amaçlamaktadırlar. Tüm bunların temelinde hakim sınıfların derinleşen buhran şartlarında, kârlarını düşürmemek ve buhranın yüklerini işçi sınıfının omuzlarına yıkmak için toplusözleşmelerde, işçi sınıfının, kendi kârlarını düşürecek haklar kazanmasını engelleme amacı yatmaktadır.

Bu amaca uygun olarak, hakim sınıflar toplusözleşme görüşmelerine hazırlanmaktadır. Onlar toplusözleşmelerde işçi sınıfının elini kolunu bağlamak, toplusözleşmelerde daha savunmasız yapmak, onun yükselecek mücadelesini bastırmak için işçi sınıfının önündeki engelleri daha güçlendirmektedir. Hakim sınıflar, işçi sınıfının daha iyi toplusözleşmeler yapmasının önüne bir dizi engel dikmektedir.

DAHA İYİ TOPLUSÖZLEŞMELERİN ÖNÜNDEKİ ENGELLER

Hakim sınıflar, bu yolda ilk adım olarak, iş kanununu daha gericileştirerek toplusözleşmelere daha avantajlı girmeye çabalamaktadırlar. İş kanunun çeşitli maddelerindeki değişiklikler bunun bir ifadesidir. Öte yandan, hakim sınıflar, Yargıtay 9. Hukuk Dairesi'nin "patron, yasadışı grevci işçiyi, önceden ihbarsız ve tazminatsız olarak işten atabilir" kararında olduğu gibi, faşist-feodal devletin çeşitli kurumlarına "kararlar" aldırarak, toplusözleşme döneminde doğacak grevleri bastırmanın hazırlıkları içindedir.

Son günlerde "Toplumsal Anlaşma"nın özel sektörde de uygulanmasını isteklerinin artması ise bir tesadüf değildir. Çünkü bu ihanet anlaşması; işçilerin ücretlerini dondurmakta, grup sözleşmeleri ile sendika ağalarının işçi sınıfını satmasını daha da kolaylaştırmakta, grev hakkını yok etmekte, sendikaları birer dernek haline getirerek işçi sınıfının pazarlık gücünü yok etmeyi amaçlamaktadır. İşte bu nedenle, toplumsal anlaşmanın özel sektörde de uygulanması, toplusözleşmeler öncesi burjuvazinin gönlünde yatan olmaktadır. Hakim sınıflar bunun için çabalarını yoğunlaştırmışlardır.

Öte yandan, toplusözleşmeler öncesinde hakim sınıfların uşakları, işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için faaliyetlerini artırmışlardır. Hükümet ve komprador-feodal düzenin savunucusu partilerin demagoji, gözboyama ve saldırıları artmıştır. Bizzat Ecevit'in ağzından "toplusözleşme düzeni de çığrından çıkacak düzeye gelmektedir... Toplusözleşme pazarlıklarında masaya % 100'ün üstünde, % 200, % 300 gelir artışı istekleriyle oturmak adeta yaygınlaşmıştır" sözleriyle açıklandığı gibi, hükümet, toplusözleşmelerde patronların yanında daha açıkça yer alacağını, işçi sınıfına karşı girişeceği saldırıları ilan etmiştir.

Bu toplusözleşmelerde, patronların gözde silahı sıkıyönetim ise, toplusözleşmeler öncesi, girişeceği saldırıları açıkça ilan etmiştir. Sıkıyönetim komutanları yayınladıkları bildirilerle, toplusözleşmelere dikkat çekerek, işçi sınıfını açıkça tehdit etmişlerdir. Profilo'da, Kale Kilit'te, Mersin Soda işçilerinin yürüyüşünde yaptıklarıyla patronlara toplusözleşmelerde nasıl davranacakları konusunda teminat vermişlerdir.

Patronların en büyük yardımcısı sendika ağalarının ihaneti ise, toplusözleşmelerin yakınlaşmasıyla ufukta gözükmektedir. Onların esas görevi toplusözleşmeler sırasında başlayacaktır. Sendika ağaları işçi sınıfını açıkça satarak, grup sözleşmeleri yaparak demagojiler yaparak bu görevlerini yerine getireceklerdir. Bugün ise onlar işçi sınıfını bunlara alıştırmanın hazırlıkları içersindedirler. Onlar şimdiden geçmişte yaptıkları ihanet sözleşmelerinin reklamını yapıyor sahte hedefler gösteriyorlar. Maden-İş başındaki TKP'li sendika ağaları MESS patronları ile grup sözleşmesiyle yaptıkları ve işçileri açıkça sattıkları ihanet sözleşmesinin reklamını yapıyorlar. Türk-İş başındaki faşist ağalar "Toplumsal Anlaşma"ya övgüler düzüyorlar. DİSK'in başındaki sendika ağaları ise işçi sınıfının dikkatini sadece ücretlere çekerek, toplusözleşmelerin kapsamını daraltmaya, daha iyi toplusözleşmeleri engellemeye çalışıyorlar. MİSK'li faşist sendika ağaları ise işçi sınıfının haklarını kazanması diye bir sorunları olmadığı, aksine böyle bir mücadeleye kan ve demagoji ile bastırma görevleri olduğu için "komünizm", "bölücülük" vb. yaygaralarını sürdürüyorlar.

Sonuç olarak;hakim sınıflar ve uşakları, toplusözleşmelerin yakınlaşmasıyla, işçi sınıfına karşı cepheden ve içerden saldırılarını artırmışlardır. Tüm bu şartlar atında önümüzdeki toplusözleşmeler işçi sınıfımız için gittikçe daha fazla önem kazanmaktadır.

TOPLUSÖZLEŞMELERİN ÖNEMİ GENÇ İŞÇİLER İÇİN DAHA DA ARTIYOR

Tüm bu anlatılanlar genç işçiler için de geçerlidir. Çünkü, onlar da işçi sınıfının bir parçasıdır. İşçi sınıfının karşı karşıya olduğu her şart, onun gençliği için de geçerlidir. Önümüzdeki toplusözleşmeler ilk olarak genç işçiler için bu nedenle önemlidir.

Fakat, toplusözleşmelerin genç işçiler için özel bir önemi de vardır. Genç işçiler, toplusözleşmeler karşısında, sınıfların diğer kesimlerine göre,genç olmaları nedeniyle de savunmasızdırlar. Bugün genç işçiler, daha düşük ücret, daha yoğun bir işgünü, birçok haktan yoksun ve eşitsiz şartlarda çalıştırılmaktadırlar. Bu durum genç işçiler için diğer sınıf taleplerinin yanı sıra, özgül talepler yaratmaktadır. Fakat toplusözleşme görşümelerinde genç işçilerin özgül talepleri hasıraltı edilmekte, patron ve sendika ağaları tarafından unutturulmak istenmektedir. Diğer sorunlar yanında genç işçilerin özgül taleplerinin lafı bile edilmemektedir. Bu durum genç işçileri toplusözleşmelerde çok daha savunmasız yapmaktadır. İşte toplusözleşmelerin işçi gençlik için özel önemi buradan gelmektedir. Toplusözleşmeler, genç işçiler için diğer sınıf taleplerinin yanı sıra, kendi özel taleplerini de savunacakları görüşmeler haline getirilmelidir.

TOPLUSÖZLEŞMELER, GERÇEK KURTULUŞU SAĞLAYAMAZ

Toplusözleşmeler, sadece bugün değil, her zaman işçi sınıfı ve onun gençliği için önemli olmuştur. Çünkü toplusözleşmeler, işçi sınıfının maddi ve hukuki alanda; kendi haklarını savunmak, hayat şartlarını düzeltmek vb. için patronlarla yaptığı dişe diş pazarlıklardır. Toplusözleşmeler, işçi sınıfının emeğini daha iyi koşullarda satmak için, elinde önemli bir silahtır. Toplusözleşmelerin önemi, içinde bulunduğumuz şartlarda çok daha önem kazanmıştır. İşçi sınıfımız bu toplusözleşmelerde, daha fazla ücret, sosyal hak vb. haklarını almaya hayat şartlarının düzeltilmesini gerçekleştirmeye çalışacaktır.

Fakat işçi sınıfımız bunlarla yetinemez. Çünkü toplusözleşmelerde alınan haklar, biraz fazla ücret işçi sınıfına gerçek kurtuluşu getirmez. Onun ücretli kölelikten; açlık, sefalet ve yoksulluktan kurtulmasını sağlayamaz. Burjuvazi bu düzen içinde verdiğinin kat kat fazlasını geri almaktadır. Toplusözleşmelerde alınan en fazla ücret bile kısa zamanda erimekte, artan hayat pahalılığı ve enflasyon karışısında devede kulak kalmaktadır. Gerçek ücretler görünüşte ne kadar yükselirse yükselsin, gerçek ücretler sürekli düşmektedir. Toplusözleşmelerde kazanılan haklara azgınca saldırılmakta, yok etmek için her türlü çaba gösterilmektedir. Burjuvazi, bu düzende, kaşıkla vermekte sapıyla işçi sınıfının gözünü çıkarmaktadır. Bütün bunların temelinde bu düzende her türlü zenginliğin burjuvazinin elinde toplanması, iktidarda onun oluşu yatmaktadır.

İşçi sınıfı gerçek kurtuluşa, ancak ücretli kölelikten kurtularak; sosyalizm ile kavuşabilir. Çünkü ancak sosyalizm işçi sınıfının iktidara geçmesini tüm zenginliklerinin toplumun hizmetine sunulmasını getirebilir. İşçi sınıfının esas hedefi sosyalizm ve sınıfsız topluma varmaktır.

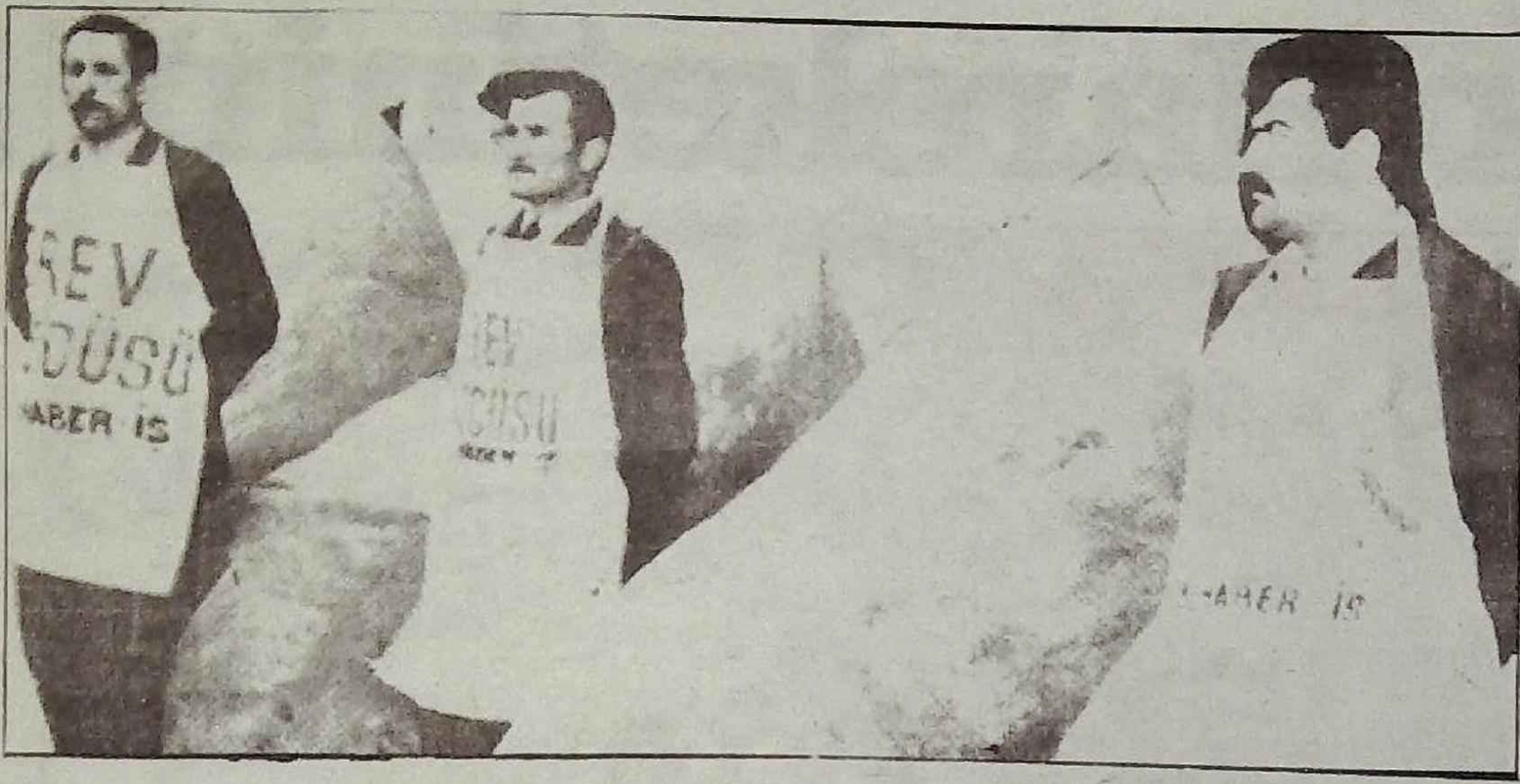
Bugün daha iyi toplusözleşmeler yapabilmenin şartı da, bu hedefi hiçbir zaman akıldan çıkarmamakla olabilir. Çünkü kendisini sadece ücret artışı ve bazı hakları almakla sınırlayan bir mücadele işçi sınıfını başarıya götüremez. Böyle bir mücadele sonunda kazanılan haklar korunamaz. Bugün hakim sınıfların işçi sınıfının bu haklarına karşı azgınca saldırıya giriştiği, "Toplumsal Anlaşma"larla, onun kanı ve canı pahasına kazandığı hakları yok etmek istediği, ücretleri dondurmaya yeltendiği şartlarda bu açıkça görülmüyor mu?

Oysa ancak sosyalizme varmayı amaçlayan sürekli bir devrimci mücadele [illegible] kazanılmış hakları koruyabilir, yeni haklar kazanmasını sağlayabilir. Ancak böyle bir mücadele sayesinde işçi sınıfı, önümüzdeki toplusözleşme görüşmelerinde uyanıklığını koruyarak, yeni haklar , ücret artışı vb. sağlayabilir. İşçi gençlik kendi özgül sorunları içinde mücadeleyi yükseltebilir.

Önümüzdeki toplusözleşme günlerinde hakim sınıflar, daha iyi toplusözleşmelerin yapılmasını engellemek için her yolu deneyecektir. Sendika ağaları işçi sınıfını patronlara kapalı kapılar ardında peşkeş çekerek, toplusözleşme görüşmelerini uzatarak işçi sınıfını bıktırmayı ve mücadele gücünü söndürmenin yollarını deneyecek, biraz ücret artışıyla gözünü boyamaya çalışacaklardır. Sıkıyönetim mücadele eden işçilerin mücadelesini bastırmak için her yolu deneyecektir. Hükümet grevleri erteleme kararları çıkaracaktır. Kısacası onlar daha iyi toplusözleşme yapmanın önüne ne engel varsa çıkaracaklardır.

Bu oyunların bozulması, daha iyi toplusözleşmeler yapılması ancak devrimci mücadeleyle sağlanabilir. Bunun yolu ise proleter devrimci önderlik altında birleşerek, mücadeleyi yükseltmektir.

Daha iyi toplusözleşmeler, burada yatmaktadır. _

Grev Bayrakları Yükseliyor

Son günlerde, işçi sınıfımız içinde grevler hızla yaygınlaşmaktadır. Greve giden işçi sayısında hızlı bir artış vardır.

Haziran ayı ortalarında yapılan açıklamalara göre, Türkiye'de 71 işyerinde 6207 işçi grevdedir. Bunun 4247 işçi ile 47 işyeri özel sektörde, 1960 işçi ile 24 işyeri de kamu sektöründedir. Bu rakamlar, sadece sigortalı işçileri kapsamaktadır. Bunlar dışında birçok sigortasız işçi direnişte bulunmaktadır. Öte yandan, bu açıklamadan sonra da birçok işyerinde grevler başlamış, grev sayısında hızlı bir artış olmuştur. Bugün, devam eden grevlerden bazıları şunlardır:

*Var olan grevler içinde en eskisi olan, Sivas, Başer Madencilik Limited Şirketi işçilerinin grevi 20 Mart 1976'dan beri sürmektedir.

*Hayat-Ses Matbaasında çalışan 176 işçinin grevi yaklaşık 1 yıldan beri sürmektedir.

*Son zamanlarda çeşitli il ve ilçe belediye işçilerinin grevlerinde de hızlı bir artış vardır. Bugün; İsparta, Elbistan, Tuzla, Geyve, Aslanbey ve İzmit belediye işçilerinin grevleri sürmektedir. Van ve Mihalıçık belediye işçileri ise direniştedir.

*Berec Pil Fabrikasında, 280 işçinin işten atılmasıyla başlatılan direniş sendika ağalarını da hedef alarak sürmektedir. En son olarak, direnen işçiler, sendika binasını işgal ederek, patronla anlaşan ve işçilere sırt çeviren sendika ağalarını protesto etmişlerdir.

*Sümerbank 15 işyerinde, 8 Haziran'da başlatılan grevler de sürmektedir.

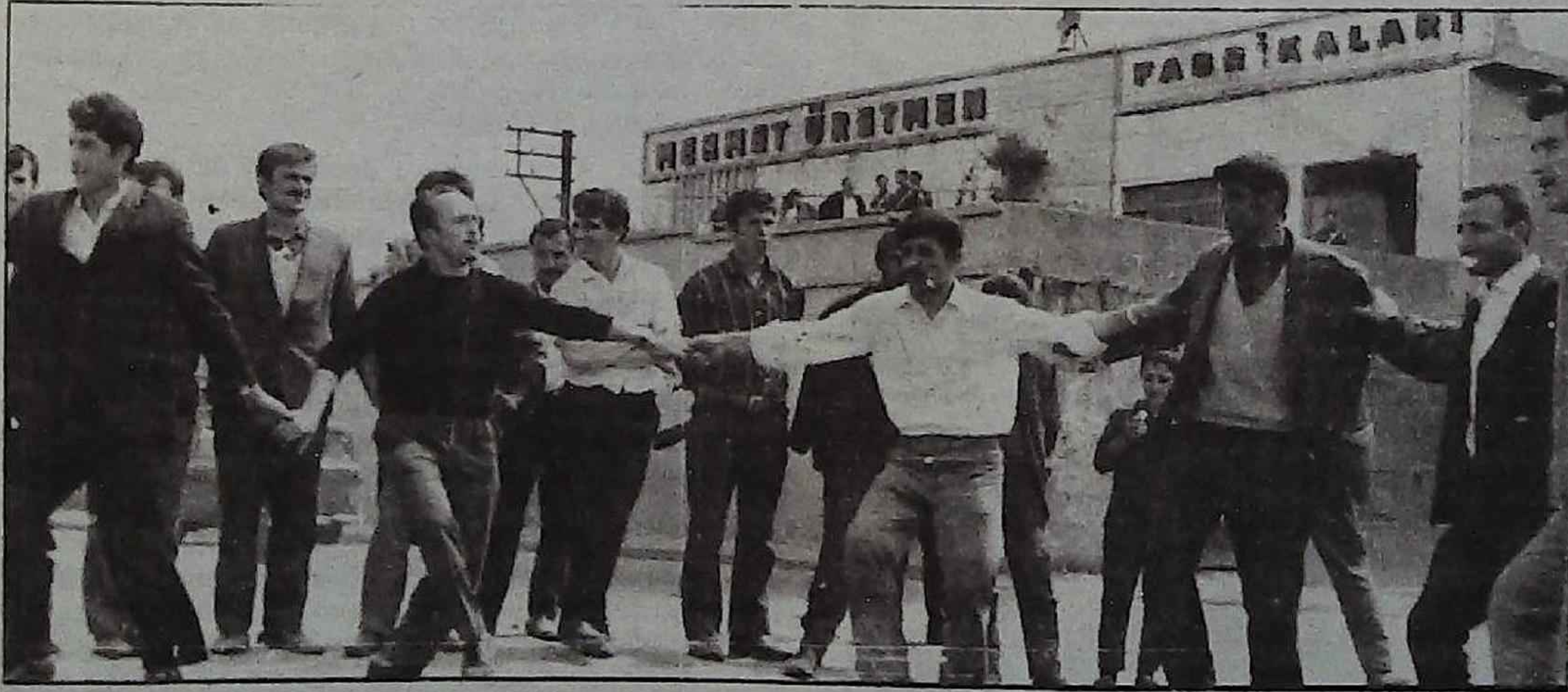
*"Turizm mevzimi", "döviz kazancı" vb. demagojilerin durduramadığı, İntercontinental ve Pera-Palas otelleri işçilerinin grevleri ise, tüm caydırma çabalarına rağmen sürmektedir. Eskişehir'de ise Otel Dural işçileri grevlerini başarıyla sürdürüyorlar.

*Gıda sanayiinde önemli bir yer tutan Vita, Sana ve Turyağ işçileri grev kararı almıştır. Fabrikalara asılan grev kararı yakın zamanda uygulanacaktır.

*Mersin Soda işçilerinin 8 Ağustos 1978'de başlattıkları grev, protesto yürüyüşü ile sürmektedir. 1 Ocak 1978'de grev kararı alan ve o günden bu yana hükümetin grev ertelemelerine, jandarma-polis saldırısına, işverenin birçok işçiyi işten atmasına ve sendika ağalarının oyunlarına rağmen direnen işçiler, direnişi kararlılıkla sürdürüyorlar. Bu zamana kadar işçilerle ilgilenmeyen ve onlara birçok oyun oynayan Petkim-İş'li sendika ağaları, işçilerin baskısı karşısında Mersin Ankara protesto yürüyüşü tertip etmek zorunda kalmışlardır. 21 Haziran'da Mersin'den başlayan yürüyüş, her türlü zor şarta; Çukurova'nın sıcağına, tüm engeleme çabalarına rağmen Gölbaşı'na dek sürmüştür. Yürüyüş, 5. gününde, Gölbaşı'nda sıkıyönetim tarafından durdurulmuştur. İşçiler 26 Haziran'dan beri Gölbaşı'nda beklemektedir. İşçiler direnmeye kararlıdır.

*Arı Bisküvi Fabrikası işçileri, sendika ağalarının ihanetini gördükleri, sendika ağalarının yüzünü kavradıkları ve onlar için iyi bir okul olan grevlerini sürdürmeye kararlıdırlar. Bugün tüm baskı ve ilgisizliklere rağmen daha bilinçli ve kararlı olarak grevlerini sürdürüyorlar.

*Beşiktaş Un Fabrikası işçileri patronun lokavtı üzerine, geçtikleri direnişi 16 Haziran'dan bu yana sürdürüyorlar.

İskenderun

İDÇ'de inşaat işçilerinin başarılı direnişi

İskenderun Demir Çelik Fabrikasında, sayısız özel şirketlerden birisi olan SATA şirketinde çalışan işçiler 21 Haziran 1969'da geçtikleri direnişi başarıyla bitirdiler.

Daha önce de çeşitli kereler direnen SATA işçileri, isteklerini patrona kabul ettirmiş, fakat bunların yazılı bir karar haline getirilmemesi nedeniyle patron bu hakları uygulamıyordu. İşçiler çok zor şartlarda ve her türlü güvenceden yoksun çalıştırılmaktaydılar. Proleter devrimciler işçilerin sorunlarına sahip çıkarak, onları birleştirmeye çalıştılar. Bu faaliyetleri sezen patron, en son olarak, çoğu YDGD üyesi olan 13 işçiyi işten attı. Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Bunun üzerine SATA'da çalışan 130 işçi diğer taleplerini de öne sürerek direnişe geçti. İşçiler; işten atılan 13 kişinin tekrar işe alınması ve işten atılmalara son verilmesi, 8 saatlik işgünü, pazar ve bayram tatili, fazla mesai ücretlerinin verilmesi, iş güvenliği için gerekli önlemlerin alınması, sigorta primlerinin düzgün bir şekilde ödenmesi, sağlığa uyğun çalışma koşulları, çocuk, doğum, evlenme vb. ikramiyelerinnin verilmesi, ücretlerin yükseltilmesi vb. taleplerini öne sürdüler. Direniş başlayınca telaşa düşen patron, sendika ağalarıyla birlikte direnişi kırmak için tüm güçleriyle çalıştılar. İşyerinde sözde örgütlü korsan sendika "Ak-Yapı-İş"in sendika ağaları işçileri mücadeleden caydırmaya çalıştılar. Fakat bu oyunlar boşa çıkarıldı. Direniş ikinci gününde başarı ile sona erdi.

Bu direnişe İskenderun YDGD Emekçi Gençlik Bürosu aktif olarak katıldı. Başından sonuna kadar mücadeleye omuz verdi. Direnişe İskenderun YDGD Emekçi Bürosu'ndan işçiler önderlik ettiler.

İşçi hareketi yükseliyor

Mücadeleler bizi bekliyor

İşçi sınıfımızın mücadelesi gelişiyor. İşçi sınıfımız, grev çadırlarını kuruyor. Bugün her tarafta, işçi sınıfı içinde kıpırdanmalar var. Grev sayılarında hızlı bir artış başladı.

Bu kaçınılmaz bir sonuçtu. İşçi sınıfımızın artan sömürü, zulüm ve baskıya sessiz kalması beklenemezdi. İşçi sınıfımızın içinde olduğu açlık, sefalet ve yoksulluğa karşı mücadele etmemesi beklenemezdi.

Bunu, işçi sınıfımızın önüne hakim sınıflar, onların sömürü ve zulüm düzeni dayattı. Artan pahalılık, sömürü, zulüm gittikçe yoğunlaşıyor. Komprador burjuvazi ve emperyalistler özellikle son üç yıldır işçileri, emekçileri korkunç bir sömürü kıskacına aldılar. Komprador-feodal düzenin derinleşen buhranının tüm yükleri emekçilerin sırtına yıkılıyor. Artık bıçak kemiğe dayandı.

Ve şimdi işçi sınıfımız cevap veriyor: Zulme karşı mücadele, sömürüye karşı savaş... İşçi sınıfımız mücadelesini yükseltiyor.

Bu mücadele yükselmeye devam edecektir. Önümüzdeki günler yoğun mücadele günleridir. Açlığın, sefaletin gittikçe arttığı, ücretlerin düştüğü, zulmün ve faşizmin karanlığının yoğunlaştığı şartlarda hiç işçi sınıfının sessiz kalması beklenebilir mi? Elbette beklenemez. İşçi sınıfımız mücadeleyi daha da yükseltecektir.

Önümüzdeki birkaç ay içinde 600 bin işçinin toplusözleşme görüşmeleri yapılacaktır. Toplusözleşmelerde işçi hareketi daha yükselecektir.

İşçi sınıfının önünde yoğun mücadele günleri vardır.

O halde, biz gençliğe düşen görev nedir? Görev: İşçi sınıfının bu mücadelesinde yerimizi almak, ona omuz vermektir. Yoğun mücadeleler *bizi beklemektedir.*

Genç işçiler; mücadele sizin mücadelenizdir. Göreviniz bu mücadelenin en önünde yer almaktır. Mücadelenin en ön safları sizleri bekliyor.

Tüm genç arkadaşlar; işçi sınıfının yükselen mücadelesine omuz verelim. Unutmayalım ki; işçi sınıfının mücadelesi güçlenmedikçe, bizlerin mücadelesinin daha da güçlenmesi beklenemez. Her yeri saran işçi sınıfının mücadelesi, bizim mücadelemizin güçlenmesinin de teminatı olacaktır.

O halde, tüm gücümüzle yaklaşan mücadele günlerine hazırlanalım!

İNCELER İPLİK FABRİKASI İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ

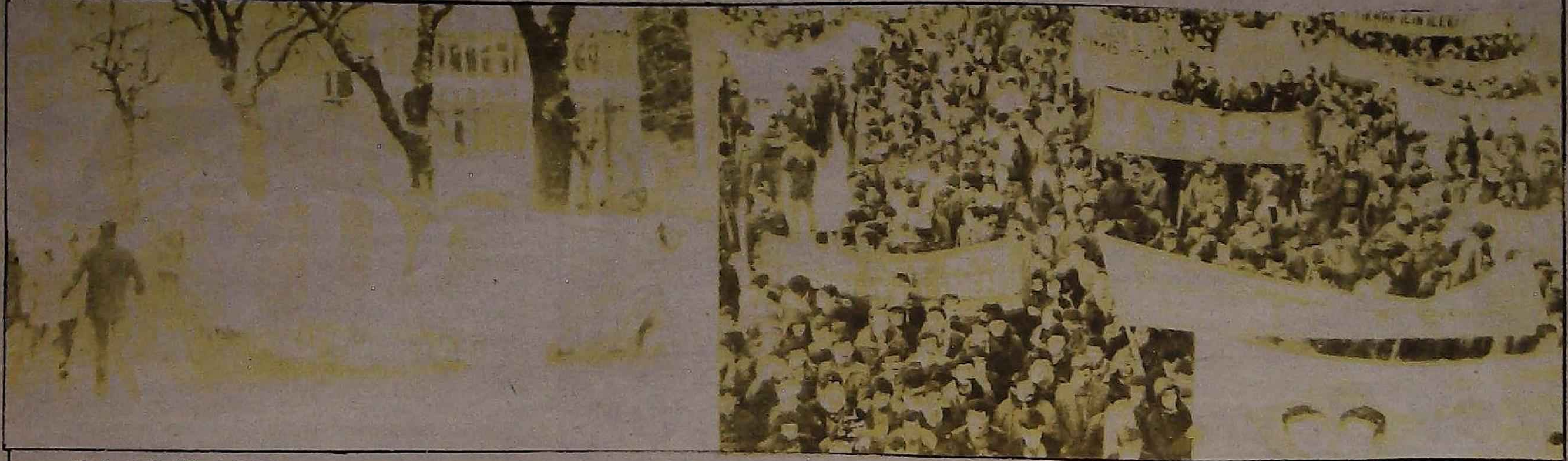
İnceler İplik Fabrikasında çalışan 85 işçi toplusözleşmeden doğan haklarını almak için greve gittiler. Grev başlayınca patron lokavt uyguladı; fakat işçilerin kararlı direnişi sonucunda geri adım atarak işçilerin isteklerini kabul etmek zorunda kaldı.

Fabrikada yetkili olan DİSK'e bağlı Tekstil-İş Sendikasının ağaları, direniş boyunca patronların yanında yer aldılar. Patronla gizli imzaladıkları toplusözleşmeyle, işçileri sattılar. Hatta daha ileri giderek toplusözleşmeye "patron işçilerin % 6'sını istediği zaman işten atabilir" maddesi koyarak, işten atmaları meşrulaştırdılar, patron uşağı yüzlerini gösterdiler. Bununla da kalmayıp, direniş sonunda, greve önderlik eden işçilerin listesini patrona sunarak, iki işçiyi işten attırdılar. Direniş sırasında patronun bir diğer yardımcıları da PİM ve SGB'li revizyonistler oldu. Bunlar sendika ağaları ve patronun tüm oyunlarını desteklediler.

Yurtsever devrimci genç işçiler, sendika ağaları ve SGB ve PİM'i teşhir ederek, bunların yüzünü açığa çıkardılar. İşçiler tüm taleplerini kararlılıkla savundular.

İnceler İplik Fabrikası işçileri şimdi de, işten atılanların geri alınması ve toplusözleşmenin işçilere açık olarak yeniden yapılması için yeniden mücadeleye hazırlanmaktadır.

Gençlik Hareketinin S

Merkezi örgütleri YDGF'nin kapatılmasına karşı gençliğin gösterdiği tepki onun örgütlülük bilincinin bir ifadesiydi. Örgütlerinin kapatılmasına rağmen gençlik mücadelesinin sürmesi YDGD'lerin zaaflar taşısa da örgütlü yapısını yansıtıyordu.

Geçen sayımızda devrimci gençlik hareketinin saflarındaki geri siyasi bilinç, revizyonist, reformist, düşüncelerin etkinliği, yanlış mücadele anlayışları ve devrimci gençlik güçlerinin birliği sorunları üzerinde durmuştuk. Bu sayımızda ise devrimci gençliğin örgütlenmesi ve devrimci gençliğin dünya komünist ve devrimci gençliği ile enternasyonalist birlik ve dayanışma sorunları üzerinde duracağız.

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENME SORUNU

Örgütlenme sorunu devrimci gençliğin en temel sorunlarından biridir. Örgütlü olmadan güçlü olunamaz. Örgütlü olmadan güçlü, kalıcı, başarılı bir mücadele verilemez. Bu gerçeği devrimci gençliğimiz yılların deney ve tecrübeleriyle anlamış, kavramıştır.

Dolayısıyla bugün sorun devrimci gençlik yığınlarının kaba örgütlenme bilincinden yoksun olması veya örgütlü mücadeleyi küçümsemesi değildir. Bugün devrimci gençlik kaba bir örgütlenme bilincine sahiptir ve örgütsüzlüğün zayıflık olduğunun farkındadır. Geniş devrimci gençlik yığınlarının güçlü bir örgütlenme potansiyeli ve isteği taşıması bundandır. En küçük bir mücadele alanında, kısa zamanda kendiliğinden örgütlenmelerin ortaya çıkması bundandır. Faşist diktatörlüğün sınırlı örgütlenme hak ve özgürlüklerine ve mevcut gençlik örgütlerine saldırıları karşısında devrimci gençliğin sert tepki göstermesi bundandır. Daha da önemlisi bugün ülkemizde yüzlerce devrimci gençlik örgütünün olması, bunların büyük çoğunluğunun iki büyük gençlik federasyonu (YDGF ve DEV-GENÇ) çatısı altında birleşmiş olması ve bu iki federasyondan her birinin onbinlerce üye taraftarlarının olması bundandır. Yurdun dört bir yanında yeni yeni il, ilçe ve birim örgütlerinin kurulması yine bundandır. Yani devrimci gençliğimizin büyük çoğunluğu genel bir örgütlenme bilincine sahiptir. Örgütlü mücadelenin öneminin farkındadır. Kendisini örgütleme doğrultusundaki her çabaya dört elle sarılmaktadır. Çoğu kere bizzat kendi, önderlikten yoksun olarak kendiliğindenci birtakım örgütlenmelere gitmektedir.

Fakat devrimci gençliğin örgütlenmesinde asıl sorun başkadır. Önemli olan ilerici, devrimci gençliğin tutarlı devrimci bir önderlik altında (Marksist-Leninist önderlik altında) devrimci bir siyasi çizgi temelinde ve bundan kaynaklanan doğru devrimci bir örgütlenme anlayışı ile örgütlenmesidir. Ancak bu takdirde devrimci gençliğin sağlam, kalıcı, yenilmez ve mücadelesinin başarısını garantileyen örgütlenmesinden bahsedilebilir. Sorun böyle kavranmadığı takdirde, bugün var olan yüzlerce il, ilçe ve birim örgütüne; bu örgütlerin taraftarı onbinlerce devrimci gence bakılarak devrimci gençliğin bugün esas olarak örgütlü olduğu sanılır. Fakat bu kesin olarak yanlış ve yanıltıcıdır.

Devrimci gençliğin örgütlü olduğunun göstergesi, yüzlerce ilerici, devrimci, yurtsever gençlik örgütünün varlığı ve bu örgütler etrafında devrimci gençliğin şekilsiz bir saf tutuşu değildir. Ne yazık ki mevcut durum böyledir. Mevcut durum böyle olduğu içindir ki, bugün devrimci gençliğin çoğunluğu, gerçekte esas olarak örgütsüzdür.

Bu tespitten devrimci gençliğin bugüne kadarki örgütlenme mücadelesinin ve bugünkü örgütlenme düzeyinin küçümsendiği sonucu çıkarılmamalıdır. Aksine biz devrimci gençliğin örgütlenme doğrultusundaki çabalarının ve bu çabanın ürünü olan bugünkü örgütlenme düzeyinin önemini her zaman vurguladık. Bundan övünçle bahsettik. Kaldı ki bu çabaya bizzat önderlik ederek ülke çapında en güçlü, en yaygın, daha da önemlisi devrimci bir önderliğe ve mücadele çizgisine sahip gençlik örgütlenmesini yarattık. Fakat buna rağmen yukarıdaki tespit doğrudur ve devrimci gençliğin örgütlenmesi alanında ciddi görevlerininin olduğunu gösterir.

Konuyu biraz daha açalım:

Daha önce de belirttiğimiz gibi, devrimci gençliğin gerçek devrimci bir örgütlenmesinin yaratılmasında ilk şart onun tutarlı bir devrimci önderlik altında olması ve örgütlenmesinin devrimci bir siyasi çizgi temelinde olmasıdır. Gerekli olan rasgele bir örgütlenme değil, devrim için ve devrime götüren bir devrimci gençlik örgütlenmesidir. Tutarlı bir devrimci önderlik altında olmayan, devrimci bir programa sahip olmayan bir örgütlenme, etrafına devrimci gençliğin önemli bir kesimini toplamış olsa da gerçekte devrimci gençliğin örgütsüzlüğünün bir görüntüsüdür. Devrimci gençliğin devrimci örgütlenme potansiyelinin çarçur edilmesidir. Diğer yandan devrimci bir önderlik altında bulunsa ve devrimci bir mücadele programına sahip olsa da; şayet sözkonusu örgütlenme bu devrimci programın ruhuna uygun bir yapıya, işlerliğe, demokratik ortama ve çalışma tarzına sahip değilse, bu örgütlenmede henüz gerçek anlamda güçlü kalıcı ve kucakladığı yığınları harekete geçiren bir örgütlenme değildir.

Bugün, küçük-burjuva demokrat akımların önderliğindeki örgütlenmeler herşeyden önce, tutarlı devrimci bir önderlikten ve programdan yoksundur. Bu akımlar (içlerinden bir kısmı bugün kendini bir ölçüde kurtarmaya çalışıyor olsa da) revizyonizmin ve reformizmin güçlü etkilerini taşımaktadırlar. Onların reformcu, teslimiyetçi öğelerle dolu bir siyasi çizgisi vardır. Faşist diktatörlüğe karşı mücadelede sık sık tutarsızlığa düşmekte, revizyonizmin ve reformizmin kuyruğuna takılmaktadırlar. Tutarlı bir anti-emperyalist perspektiften yoksundurlar. Rus sosyal-emperyalizmine karşı ise sürekli bir teslimiyet içerisindeler. Revizyonizmin ve reformizmin etkisi bu akımların mücadele çizgisine de yansımakta; bazen teslimeyetçi, bazan maceracı bir eylem çizgisi izlemektedirler.

Böylesine tutarsız ve yalpalayan bir siyasi çizgi temelinde oluşturulmuş örgütlenmeler, gerçekte devrimci gençliğin örgütsüzlüğünün unsurlarıdır. Sayılarının bolluğuna ve binlerce taraftarına rağmen küçük-burjuva akımların önderliğindeki gençlik örgütlerinin niteliği böyledir. Tutarlı bir devrimci önderliğe ve mücadele programına sahip olmayan bu örgütlerin doğru bir örgütlenme anlayışıyla inşa edilmiş olması ve devrimci bir yapıya, işlerliğe ve çalışma tarzına sahip olması hiç düşünülemez. Çünkü ikincileri belirleyen birincilerdir. Bundan dolayıdır ki, bu örgütlerin üyeleri gerçekte örgütsüz birer örgüt taraftarıdır. Geçmişte AYÖD'ün binlerce üyesi vardı. Fakat AYÖD'de ne üyelerini kucaklayan örgütsel bir yapı, ne demokratik merkeziyetçi bir işlerlik, ne demokratik bir örgütsel ortam vb. vardı. Sadece AYÖD'ün ismi, çoğu kere zorbalıkla uygulamaya konan direktifleri ve kongreden kongreye seçimleri vardı. Ve Ankara gençliği gerçekte tamamen örgütsüz ve dağınıktı. Bugün Devrimci Yol, KSD vb. akımların önderliğindeki gençlik örgütleri geçmişteki AYÖD'den farksızdır.

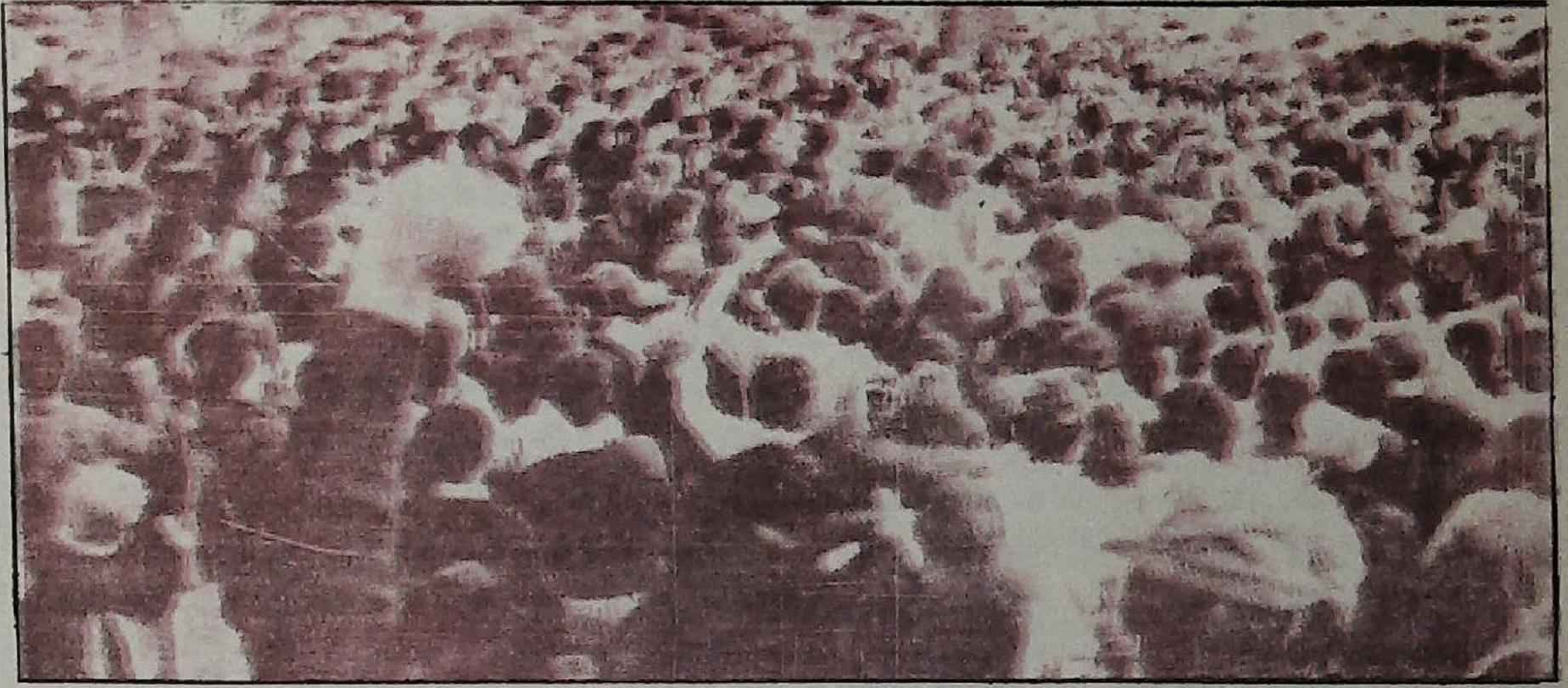
Sonuç olarak bu akımların önderliğindeki gençlik örgütleri hem devrimci bir programdan yoksundurlar hem de etkiledikleri gençliği kucaklayacak ve harekete geçirebilecek bir örgütsel yapıya (mekanizmaya) işlerliğe ve demokratik iç hayata sahip değildirler.

YDGF Bölge Toplantıları, örgüt içi demorkasiyi ve canlılığı geliştirmenin bir örneğiydi

Sorunları ve Görevleri (2)

Geçen yıl yapılan 2. Uluslararası Gençlik Toplantısına ülkemizin de katılması enternasyonalist dayanışmanın ve bilincin geliştirilmesi yolunda atılan önemli bir ilk adım oldu. Ülkemiz gençliği bunu daha da ilerletmek göreviyle karşı karşıyadır.

YDGD'lerin niteliği ise temelden farklıdır. Her şeyden önce bu örgütler tutarlı bir devrimci önderliğe ve devrimci bir mücadele programına sahiptirler.

En başta bu özellik, diğerlerinden temelde farklıdır. Bu örgütlerin mücadele programı gençliğin temel devrimci çıkarlarını; izledikleri mücadele çizgisi ise bunu gerçekleştirecek biricik doğru yolu ifade etmektedir. YDGD'ler sadece devrimci bir önderliğe, devrimci bir mücadele programına değil, aynı zamanda bunların ürünü devrimci bir örgütlenme anlayışına sahiptirler. Onları güçlü kılan, faşist diktatörlüğün yoğun saldırıları karşısında yıkılmaz kılan, bu özellikleridir. Bütün bunlardan dolayı YDGD'ler ülkemiz devrimci gençliğinin örgütlenmesinde ilk ciddi, tutarlı ve güçlü adımı oluşturmaktadır.

Fakat bugün bu örgütlerinde ciddi zaafları vardır. Bu zaaflar, YDGD'leri zayıflatmakta, nispeten hantallaştırmakta, kitle temelini daraltmaktadır. Bu zaaflar onların, demokratik-merkeziyetçi işlerliğinde, örgüt içi hayatında ve çalışma tarzındadır. Bu zaafları burada açmayacağız. Fakat kısaca şunu belitelim ki, bu zaaflar hem bu örgütlerin yapısını zayıflatmakta, örgütlülüğünü tahrip etmekte, hem de yeni devrimci gençlik yığınlarını kucaklamasını engellemektedir.

Liseli gençliğin örgütlenmesi de hızla yaygınlaşıyor

Devrimci gençliğin mevcut örgütlenmesindeki zaaflar kısaca bunlardır. Fakat sorun sadece devrimci gençliğin mevcut örgütlenmesindeki zaaflarla sınırlı değildir. Bugün devrimci gençliğin önemli bir kısmı ya tamamen örgütsüzdür, ya da revizyonistler ve reformistler tarafından aldatılarak sahte ilerici, halkçı örgütlerde toplanmıştır. Tamamen örgütsüz devrimci gençlik yığınlarına ulaşmak, onları devrimci bir temelde örgütlemek,revizyonizmin ve reformizmin aldattığı gençliği kazanmak, gençlik örgütlenmesi alanındaki diğer görevleridir.Farklı devrimci gençlik kesimlerini(işçi, köylü, öğrenci,işsiz vb.)aynı il ve ilçe devrimci gençlik örgütlerinde birleştirmek, devrimci gençliğin örgütlenmesi alanındaki bir başka görevdir. Farklı kesimleri oluşturan devrimci gençliğin birliği konusuyla birlikte geçen sayımızda ele aldığımız, bu sorun önemlidir.

Daha sonraları çeşitli yönleriyle ve ayrıntılı olarak ele almayı düşündüğümüz, devrimci gençliğin örgütlenme sorunu hakkında şimdilik söyleyeceklerimiz bunlardır.

DÜNYA KOMÜNİST VE DEVRİMCİ GENÇLİĞİ İLE ENTARNASYONALİST BİRLİK VE DAYANIŞMAYI GELİŞTİRİP GÜÇLENDİRELİM

Devrimci gençliğin bir diğer temel sorunu, dünya komünist ve devrimci gençliği ile birlik ve dayanışmasıdır.

Gençliğin kurtuluşu ve onun bu yoldaki mücadelesi için büyük önem taşıyan bu sorun, egemen sınıflar, çeşitli türden revizyonistler ve küçük-burjuva milliyetçileri tarafından geçmişte olduğu gibi bugün de karartılmaya ve bastırılmaya çalışılmaktadır. Geçmişte bu gerici çabalar önemli ölçüde başarılı oldu. Devrimci gençlik enternasyonalist eğitimden ve eylemden yoksun kaldi. Çünkü bu çabaları boşa çıkaracak gençliği entennasyonalist bilinçle donatacak, ona dünya komünist ve devrimci gençliği ile enternasyonal birlik ve dayanışma eyleminde yol gösterecek, yardım edecek işçi sınıfının Devrimci Komünist Partisi yoktu. Meydan egemen sınıflara, onların devrimci görünümlü ajanları olan revizyonistlere ve sözde sosyalist, küçük-burjuva millivetçilerine kalmıştı. Devrimci enternasyonalizmin düşmanı olan bu mihrakların her biri bu düşmanlığı kendi konumundan yürütmekteydi.

Egemen sınıflar, gençliğin enternasyonal bilinç ve eylemini sabote etmeyi iki yöntemle sürdürüyorlar: Birinci yöntem ırkçı-şoven ve kozmopolit propagandadır. Onlar ırkçı, şoven propagandayla, emperyalizmin kozmopolit kültürünün propagandasını içiçe sürdürüyorlar. Irkçı, şoven propagandayla gençliğimiz içersinde diğer halklara ve onların gençliğine düşmanlık; emperyalizmin kozmopolit kültürünün propagandasıyla ise, emperyalizme kölelik ve uşaklık ruhunu geliştirmek istiyorlar. Başka bir deyişle gençliğin ulusal-demokratik bilincini çarpıtmayı, onun gerçek dost ve müttefiklerini düşman, azılı düşmanlarını ise "dost", "kurtarıcı" olarak göstermek istiyorlar. Egemen sınıfların ikinci yöntemi, faşist baskı ve yasaklamalar, faşist kanunlardır. Geçmişte de, bugün de faşist yasalar devrimci gençliğin dünya komünist ve devrimci gençliği ile enternasyonalist birlik ve dayanışma ilişkilerini yasaklamaktadır. Faşist diktatörlük bu doğrultudaki eyleme karşı barbarca bir tutum takınmaktadır.

Çeşitli türden revizyonistler de sonuçta egemen sınıfların yaptıklarını yapıyorlar. Bunların bir kısmı, sahte bir enternasyonalizm bayrağı kaldırarak, enternasyonalizm üzerine iğrenç bir demagoji yaparak devrimci gençliği Kruşçev-Brejnev revizyonizminin aleti ve Rus sosyal-emperyalizminin kölesi haline getirmeye çalışıyorlar. Diğer bir kısmı ("Üç Dünyacı" revizyonistler) aynı çabayı gençliği Amerikan-Çin ittifakının kölesi haline getirmek için harcıyorlar.

Gerek modern revizyonistlerin, gerekse onların değişik bir görüntüsü olan "Üç Dünyacıların" enternasyonalizm adı altında yaptıkları propagandanın özü, egemen sınıfların yaptığı kozmopolit propagandayla aynıdır. Her iki propaganda da demokratik, anti-emperyalist bilinci tahrip etmeyi ve emperyalizme kölelik ruhunu geliştirmeyi amaçlamaktadır. Her iki revizyonist mihrak da şu ya da bu emperyaliste dayanmayı, onu kurtarıcı olarak göstermeyi amaçlamaktadır. Yine her iki revizyonist mihrak azgın bir şoven çizgi izlemektedirler. Örneğin her ikisi de Kürt ulusunun ulusal varlığını ve onun kendi kaderini tayin hakkını inkarda birleşmektedirler. Dünyanın gerçek devrimci ve milli kurtuluşçu güçlerine düşmanlığı yaymaktadırlar.

Küçük-burjuva milliyetçileri de enternasyonalizme karşıdır. Bu nitelik olarak egemen sınıfların ve revizyonistlerin karşı oluşlarından farklıdır. Fakat yine de gerici bir tutumdur. Bugün Devrimci Yol, Kurtuluş gibi küçük-burjuva akımların izlediği milliyetçi çizgiyi geçmişte Mihri Belli ve Aybar revizyonistleri sürdürüyordu. Bu iki revizyonist elebaşı enternasyonalizmi açıktan reddederek devrimci gençliği dar milliyetçi bir ruhla eğitmeye, enternasyonalist bilinç ve eyleminin gelişmesini engellemeye onu milli burjuvazinin bencil çıkarlarının aleti haline getirmeye çalışıyorlardı. Onlar dünya komünist hareketi ile Kruşçev-Brejnev revizyonizmi arasında dünya ölçüsünde süren mücadeleyi bahane ederek bu gerici çizgiyi ve tutumu haklı göstermeye çalışıyorlardı. Bugün Mihri Belli ve Aybar revizyonizminin gençlik üzerinde hiçbir ciddi etkisi yoktur. Fakat aynı çizgiyi Devrimci Yol ve Kurtuluş gibi hareketler bugün devam ettirmektedirler. Bu akımların küçük-burjuva konumu, onları milliyetçi bir tutum almaya ve gençliği bu ruhla eğitmeye itmektedir. Bu akımlar, dünya devrimci hareketine, ezilen halklara düşmanlık gütmüyorlar. Onların mücadelesine sempatiyle yaklaşıyorlar. Fakat, Türkiye gençliğinin, dünyanın gerçek komünist ve devrimci gençliği ile enternasyonalist birlik ve dayanışma içerisine girmesini engellemeye çalışıyorlar. "Şabloncu çizgi" demagojisiyle amaçlanan şeylerden biri de budur. Bu akımların bu alandaki tutarsızlıklarının bir diğer nedeni modern revizyonizme ve Rus sosyal-emperyalizmine karşı teslimiyetçi tutumlarıdır. Kurtuluş yöneticileri çoğu kere daha ileri giderek Rus sosyal-emperyalizmine teslimiyeti gerçek enternasyonalizm olarak lanse etmektedirler.

Değişik nitelikli ve amaçlı olsa da bütün bu çabalar gericidir. Gençliğin çıkarlarına zıttır.

Dünya proletaryası, halklarının mücadelesi, mücadelemiz için büyük bir önem taşımaktadır. Dünya proletaryası ve halkları dünyanın gerçek komünist ve devrimci güçleri ve dünyanın tek sosyalist ülkesi olan sosyalist Arnavutluk , bizim gerçek dostlarımız, müttefiklerimizdir. Onlar bizimle aynı düşmanlara karşı mücadele etmekte, aynı devrimci idealler uğruna savaşmaktadırlar. Bunun için dünya komünist ve devrimci gençliği ile sosyalist Arnavutluk gençliği ile entarnasyonalist birlik ve dayanışma içerisine girmek bizim için bir görev, bir sorumluluktur.

Devrimci gençliğin dünya komünist ve devrimci gençliği ile enternasyonalist birlik ve dayanışmasının bugünkü engeli, modern revizyonistlerin yürüttüğü sahte enternasyonalizm demagojisi ve küçük-burjuva akımlar tarafından körüklenen milliyetçi eğilimlerdir. Bu engelleri altetmek, enternasyonalizm alanındaki görevlerimizin bir parçasıdır.

Bugün *proleter devrimci hareketin yol göstericiliğinde ülkemiz komünist ve devrimci gençliği*, dünya komünist ve devrimci gençliği ile enternasyonalist birlik ve dayanışma ilişkilerine girmenin ilk adımları atılmış durumdadır. Bu ilişkilerin ilerletilmesi mücadelesine güç katacaktır.

Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden gençliğin devrim yolunda birliği, enternasyonalizm alanındaki bir diğer görevimizdir. Bugün gerek egemen sınıflar, gerek modern revizyonistler, gerekse Kürt milliyetçisi akımlar Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden gençliğin devrim yolunda birliği önünde engel olmaktadırlar. Egemen sınıflar çeşitli uluslardan gençliğin devrim yolunda birleşmesinden son derece korkmaktadırlar. Onlar sürekli olarak gençliği ezen ulus şovenizmiyle eğitmeye, bir sürü yalan ve demagojiye başvurarak çeşitli uluslardan gençliği birbirine düşürmeye, suni düşmanlıklar yaratmaya çalışarak değişik uluslardan gençliğin devrim yolundaki birliğini engellemeye çalışıyorlar. Egemen sınıfların bu çabaları diktatörlüklerini daha da koyulaştırmaya ve ezilen uluclar üzerindeki milli zulmün daha da artırılmasından başka bir şeye hizmet etmiyor. Modern revizyonistler ise bir yandan Kürt ulusunun varlığını reddederken, öte yandan da Kürdistan'daki uzantıları aracılığıyla kendi karşı-devrimci ve Rus sosyal-emperyalizminin hegemonya emellerine hizmet eden faaliyetlerini de bütün güçleriyle sürdürmeye çalışıyorlar. Bugün Kürt milliyetçisi akımlar da iki Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden gençliğin devrim yolunda birliğine karşı çıkmaktadırlar. Bunlar gençliğin bakışını da kendi milli burjuva dar görüşlülüğü ile sınırlandırmaya çalışmaktadırlar. Bütün bunlar sonuç olarak Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden gençliğin devrim yolunda birliğinin önünde engel olmaktadır.

Oysa, gençliğin kendi kurtuluşunu gerçekleştirecek olan devrimi daha da yakınlaştırabilmesi ancak çeşitli milliyetlerden gençliğin devrim yolunda birliğini sağlamasıyla mümkündür. Bunu gerçekleştirebilecek bir tek devrimci çözüm yolu vardır. O da ezen ulusun, gençlerinin, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız tanıması ve tam olarak savunması; ezilen ulus devrimcilerinin ise sürekli birlik doğrultusunda çaba göstermesiyle, dar milliyetçi bakışa karşı mücadele etmesiyle mümkündür. Bugünkü koşullarda ezen ulus gençlerine çok daha büyük görevler düşmektedir. Türkiye devrimci hareketi üzerinde şimdiye dek her zaman ezen ulus şovenizminin büyük etkinliği olmuştur. Bu iki ulustan gençliğin birliğine büyük ölçüde zarar vermiştir. Bu olumsuzluğun giderilmesi, iki ulustan gençliğin devrim yolundaki gönüllü birliğinin sağlanması için Türk ulusundan gençlerin Kürt ulusunun varlığını ve kaderini tayin hakkını tanımayan her türlü Türk şovenisti anlayışa karşı amansız bir mücadele vermesi gerekmektedir.

İki millet ve çeşitli milliyetlerden gençliğimizin çıkarı, her türlü dar milliyetçi ve şovenist anlayışı reddetmekte, devrim yolunda güçlü bir birlik ve enternasyonalist dayanışma gerçekleştirmekten geçmektedir.

3. Uluslararası Gençlik Toplantısı
(3-11 Ağustos 1979, El Saler)

III. Uluslararası Anti-faşist, Anti-emperyalist Gençlik Toplantısı 3-11 Ağustos 1979 günleri arasında İspanya'da Akdeniz kıyısında Valencia'nın güneyinde bir kent olan EL SALER'de yapılacak. Toplantıya dünyanın her yerinden gelecek olan komünist, anti-emperyalist, anti-faşist ve ilerici 5000 dolayında genç katılacak.

Toplantı, 3 Ağustos günü büyük bir eğlence töreni ile başlayacak. Toplantı boyunca çeşitli eğlence ve kültürel gösteriler yer alacak. Spor karşılaşmaları yapılacak.

Toplantı programında birçok tartışma toplantısı da yer alıyor. Bu toplantılarda gençliğin ve mücadelesinin çeşitli sorunları ele alınacak. Ülkeler tanıtılarak buradaki mücadele ve bu mücadeledeki gençliğin yeri anlatılacak. Bu toplantıların dışında, çeşitli ülkelerden gençlerle tanışmak ve ülkelerindeki gençlik mücadelesi üzerine tartışmak mümkün olacak.

Festivale Katılan Ülkeler

Toplantıya birçok Asya, Afrika ve Amerika ülkesinden komünist ve anti-emperyalist gençlik örgütü davetli olarak katılacaklar. Bunun dışında toplantı dünyanın neresinde olursa olsun bütün ilerici, devrimci gençlere ve gençlik örgütlerine açıktır.

Toplantıya davetli olarak katılacak ülkeler şunlardır:

PORTEKİZ, İSPANYA, FRANSA, İTALYA, ALMANYA, YUNANİSTAN, ARNAVUTLUK, DANİMARKA, BRİTANYA, TÜRKİYE, İRAN, AFGANİSTAN, JAPONYA, ŞİLİ, BREZİLYA, ABD, KANADA, TUNUS, ANGOLA, SAHRA, DAHOMEY, EKVATOR, KOLOMBİYA.

Kamp Yeri

Toplantının yapılacağı kamp, Valencia şehrinin 7 kilometre güneyindeki EL SALER kentinde. Hipodrom denilen bir arenanın yanında kurulacak.

Kamp yerinde, toplantıya katılacak binlerce gencin sağlık, beslenme ve diğer ihtiyaçlarını karşılayacak çeşitli binalar da bulunuyor.

AVRUPA MARKSİST-LENİNİST PARTİLERİ GENÇLİK ÖRGÜTLERİNİN ORTAK ÇAĞRISI

3. Uluslararası Gençlik Kampına

Avrupa'nın emekçi ve öğrenci gençliğine!
- Portekiz Devrimci Komünist Gençlik Birliği
- İtalya Komünist Gençlik Birliği/Marksist-Leninist
- İspanya Komünist Gençliği/Marksist-Leninist
- Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist Gençlik Örgütü Kızıl Muhafız
- Fransa Komünist İşçi Partisi gençliği
- Yunanistan Komünist Partisi/Marksist Leninist gençliği

adına sizi çağırıyoruz:

III. Uluslararası Gençlik Kampı için İspanya'da El Saler'e gelin! 1977 Güney Fransa ve 1978 Portekiz'den sonra İspanya'da El Saler, 3-11 Ağustos 1979'da dünyanın sosyalist ve ilerici, anti-faşist ve anti-emperyalist gençliğinin toplanma yeri olacaktır.

Gençliğin bu büyük uluslararası toplantısının amacı, temel hak ve talepleri için mücadelede birliğini ve dayanışmasını kanıtlamaktır:

* Gençlik, içinde işsizliğe ve kapitalist sistemin derinleşen bunalımının yükünün omuzlarımıza yıkılmasına karşı !

* Eşit, parasız, nitelikli ve demokratik bir öğrenim için ! Tüm gençlere geleceği güvence altına alınmış bir mesleki eğitim ve işyeri !

* Avrupa'nın batısında ve doğusunda siyasal baskı, gericilik ve faşizme karşı ! Özgürlük, demokrasi ve sosyalizm için !

* Emperyalist savaş ve hegemonya siyasetine ve şovenizme karşı ! Barış ve dünya gençliğinin anti-emperyalist, anti-militarist birliği için !

Doğuda ve batıda Avrupa'nın proleter ve emekçi gençliği kapitalist sistemin genel, derin ekonomik, siyasal ve kültürel bunalımının sonuçlarından etkilenmektedir. Milyonlarca genç işsizdir. Tekellerin isteğine göre hiçbir zaman nitelikli bir mesleki eğitim olanağını elde edemeyecek gençlerden oluşan kitle ordusu daha da büyüktür. Okul ve üniversite burjuva ve gerici propagandanın yapıldığı bir alandır ve gençliği nitelikli bir eğitimden yoksun bırakmaktadır.

Emperyalist sistem, isterse "demokratik" ya da "sosyalist" maskeye bürünsün, gençlik kitlesinin geleceğini karartmaktadır.

Devlet baskı aygıtının ve polis keyfi hareketlerinin mükemmelleştirilmesinin yanı sıra faşizm gündeme gelen bir tehdit ve tehlike halini almıştır. Yeni faşist terör çetelerinin devlet tarafından teşvik edilen faaliyetleri ve çeşitli ülkelerde halk tarafından hükümetlerden kovulan faşist kliklerin iktidarı ele geçirme yönündeki yeni girişimleri ciddi birer tehlike oluşturmaktadır. Bunlar ülkelerimiz gençliğinin temel çıkarlarına dokunmaktadır.

Temel çıkarlarımızın gerçekleştirilmesi bize elbette ki bağışlanmayacaktır. Bunların devrimci sınıf mücadelesi ile kazanılması gerekir. Kim bize sömürüyü, işsizliği, siyasal baskıyı, faşizmi ve yeni bir emperyalist dünya savaşının geleceğe bakış açısını sağlayan bir sistemle uzlaşmamızı öğütlüyorsa, o, gençliğin yanında yer almamaktadır. O, gençliğin düşmanıdır!

Temel taleplerimizin tümüyle gerçekleştirilmesi bu sistemin yok edilmesi ve sosyalizmin kurulmasıyla kopmaz bir biçimde bağlıdır. Bunu Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin canlı gerçeği kanıtlamaktadır. Tek sosyalist ülke olarak burada gençliğin yalnızca çalışması, eğitimi ve öğretimi güvence altına alınmakla kalınmamakta, ona ayrıca, sömürünün, baskının ve savaşın olmadığı bir dünya için mücadelede olağanüstü bir rol tanımaktadır.

Örgüt üyeliği ve dünya görüşünü bir kenara bırakarak, bizi birleştiren emekçi ve öğrenci gençliğin temel çıkarlarını gözönünde bulundurarak, tüm genç anti-faşistleri, anti-emperyalistleri, sosyalistleri ve komünistleri El Saler'deki III. Uluslararası Gençlik Kampını yukarıda sözü edilen amaçlar için ortak mücadelemizi büyük bir gösteriye dönüştürmek üzere davet ediyoruz!

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ BİRLEŞİK CEPHESİ !
GENÇLİĞİN HAKLARI İÇİN EMPERYALİZME VE GERİCİLİĞE KARŞI!
III. ULUSLARARASI GENÇLİK KAMPINA !

III. Uluslararası Gençlik Kampına şu ülkelerden Marksist-Leninist gençlik örgütleri ya da partiler davetlidir: Arnavutluk, Danimarka, Türkiye, İran, Şili, Brezilya, Japonya, Kanada, ABD, Britanya, Angola, Dahomey, Ekvator, Kolombiya ve Asya, Afrika ve Latin Amerika'dan anti-faşist, anti-emperyalist örgütler.

Tartışma Konuları

Dünya gençliğinin bugün gündemde olan en acil talepleri ve sorunları, bu uğurda verdiği mücadele ve mücadelesinin sorunları toplantının gündeminde olacak.

Çeşitli ülkelerdeki gençliğin durumu ve mücadelesi tartışılacak. Gençler arasında hızla artan işsizlik, mezuniyetten sonra iş bulamama, eğetim ve meslek öğrenimi olanaklarından yoksunluk, eğitimin paralı oluşu, yükseköğrenim hakkının giderek daha da kısıtlanması, eğitimin eleyici olması, not baskısı, okullarda disiplin yönetmeliği ve polis baskısının artırılması, emekçi gençler üzerinde sömürünün giderek daha da artırılması, gençliğin örgütlenme, düşünce, toplantı ve gösteri haklarının kısıtlanması ve gençlik üzerindeki terör ve baskının artırılması, giderek sayıları artırılmaya çalışılan sivil faşist besleme örgütler, emperyalistlerin gençliğe saldırıları, silahlanma ve savaş hazırlıkları... vb. birçok konu tartışılacak. Her gün bir ülke kendi ülkesini tanıtacak, gençliğin durumunu ve mücadelesini anlatacak. Avrupa'da gençliğin durumu ve dünya çapında gençliğin emperyalizme karşı mücadelesi ile ilgili iki geniş toplantı düzenlenecek. Bunların dışında her ülkenin gençleriyle çeşitli konuları tartışmak mümkün olacak.

Kültürel Program

Kamp boyunca çeşitli ülkelerin devrimci kültürüyle tanışmak mümkün olacak. Çeşitli ülkelerin müzik, folklor, dans, tiyatro ve film gösterileri yer alacak. Kamp Valencia'nın bir halk oyunu ve büyük bir eğlence töreniyle başlayacak. Toplantının sonunda Büyük İspanyol Kültür Festivali yer alacak.

Spor

Kamp boyunca çeşitli spor olanakları ve gösterileri yer alacak. Bir futbol ve voleybol turnuvası düzenlenerek, kamp birincileri seçilecek.

Dünya gençlik örgütleri festivale hazırlanıyor

Bütün dünyada başta Marksist-Leninist gençlik örgütleri olmak üzere, çeşitli gençlik örgütleri İspanya'da yapılacak olan III. Uluslararası Gençlik Toplantısı için yoğun bir faaliyet sürdürmektedirler.

Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in gençlik örgütü Rote Garde (Kızıl Muhafız) festivale geniş bir şekilde katılabilmek için çalışmalar yapıyor. Festival için bir grup gezisi düzenlemeyi düşünüyor.

Kızıl Muhafız, dergisi Roter Rebell'in Haziran sayısında İspanya'da yapılacak olan toplantıya geniş bir yer ayırmış. Burada Almanya gençliğine festival hakkında geniş bilgiler veriliyor ve tüm gençlik, festivale katılmaya çağrılıyor. Roter Rebell'in yanı sıra Almanya KP/ML'nin organı Roter Morgen'de de festivale yer verilerek, Marksist-Leninist gençlik örgütlerinin ortak çağrısı yayınlanmıştır.

Enternasyonalizm ve GENÇLİK (III)

Geçtiğimiz iki sayımızda enternasyonalizmin temelinden ve dünya gençliğinin köklü enternasyonalizm geleneğinden bahsetmiştik. Bugün çağımıza sosyalizm ile kapitalizm arasındaki acımasız mücadele damgasını vurmaktadır. Emperyalistler ve onların uşakları olan komprador-feodal sınıflar dünyanın her yerinde, işçi sınıfına, emekçi halka ve onların gençliğine azgınca saldırmakta, sömürü, zulüm ve baskılarını alabildiğine yoğunlaştırmaya çalışmaktadırlar. Bunun karşısında dünya proletaryası, ezilen halklar ve onların bir parçası olan dünya gençliği, tek tek bütün ülkelerde bu ortak düşmanlara karşı, ortak ülküler uğruna devrim ve sosyalizm için mücadelelerini gün geçtikçe daha da yükseltmektedirler.

Emperyalist-revizyonist sistemin tarihinin en uzun süreli ve derin bunalımlarından birini yaşamakta olduğu günümüz koşullarında sosyalizm ve kapitalizm arasında sürmekte olan bu mücadele her zamankinden daha da alevlidir. Ve devrim ve sosyalizm her zamankinden daha fazla gündemdedir.

İşte enternasyonalizmin temeli budur. İşte bu yüzden tek tek ülkelerde ortak ülküler doğrultusunda, ortak düşmanlara karşı verilmekte olan devrim mücadeleleri, diğer ülkelerdeki devrim mücadelelerinin dolaysız müttefikidirler.

Gençlik bu gerçeğin bilincinde olarak, her türlü engele, zorbalığa ve ihanete rağmen her dönemde enternasyonalizme sarılmıştır. En başta komünist gençlik olmak üzere dünya gençliği, emperyalizme ve revizyonist ihanetlere karşı mücadele etmiş onların tüm saptırma ve engelleme çabalarına karşı durmuş ve enternasyonalizm bayrağını yükseklerde tutmuştur. Ve köklü, derin bir enternasyonalizm geleneğine sahip olmuştur.

ENTERNASYONALİZMİN BUGÜNKÜ DÜŞMANLARI

Gençliğin enternasyonal dayanışması her zaman bütün gericilerin korkulu rüyası olmuş ve onların azgınca saldırılarıyla karşılaşmıştır. Gençlik bugün de enternasyonalizm bayrağını daha da yükseltirken emperyalistlerin, gericilerin ve her türden revizyonistlerin engellerine karşı mücadele etmek zorundadır.

Emperyalistler ve egemen sınıflar gençliğin uluslararası dayanışmasını engelleyebilmek için sinsi ve açık çok çeşitli yöntemlere başvurmaktadırlar. Terör, baskı ve yasal engellerle gençliği engellemeye çalışmaktadırlar. Bunların yanı sıra onlar, gençliği her türlü aracı kullanarak şoven ve ırkçı düşüncelerle eğitmeye onun bakışını dar milliyetçi bakış açısıyla sınırlamaya çalışmakta ve gençliği diğer uluslardan gençlere düşman etmeye uğraşmaktadırlar.

Gençliğin enternasyonal dayanışmasının önündeki en büyük engellerden biri de Rus sosyal-emperyalistleri ve modern revizyonistlerdir. Onlar işlerine geldiğinde başka ülkelerde darbeler tezgahlarken, askeri saldırılara girişirken, başka ülkelerin kaynaklarını sömürürken, sözde en ateşli "enternasyonalist" kesiliyorlar, sahte demagojik sloganlar atıyorlar. Öte yandan onlar, işlerine geldiğinde Yugoslavya gibi "her ülke kendi bacağından asılır" diyerek en aşırı milliyetçiler kesiliyorlar. Modern revizyonistler ve Rus sosyal-emperyalistleri bunlarla da kalmayarak gençliğin enternasyonalizme yönelişini yozlaştırarak kendi karşı-devrimci, hegemonyacı emellerine alet etmek amacıyla, gerçekte Rus sosyal-emperyalizminin sadık bir hizmetkarından başka birşey olmayan sahte uluslararası gençlik örgütleri ve festivalleri örgütlüyorlar.

Bugün Çinli modern revizyonistler de enternasyonal dayanışmanın baş tahripçilerindendir. Bunlar da gerçek, devrimci entarnasyonal dayanışmadan öcü gibi korkmaktadırlar. Onlar Çin'i bir emperyalist süper devlet haline getirmek için ortaya attıkları karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi" ve izledikleri savaş kışkırtıcısı siyasetlerini "enternasyonalizm" diye yutturmaya çalışıyorlar. Vietnam'a saldırmayı, Şah ve Pinochet gibi faşist diktatörlerle kucaklaşmayı, tek tek ülkelerdeki gerici-faşist yönetimleri desteklemeyi, Balkanlar gibi dünyanın daha başka birçok yerinde savaş kışkırtıcısı oyunlara girişmeyi enternasyonalizmin bir gereği olarak sunmaya çalışmaktadırlar. Öte yandan şoven ve milliyetçi düşüncelerin yerleşmesini savunarak da dünya gençliğinin enternasyonal dayanışmasını engellemeye çalışıyorlar.

BUGÜN ENTERNASYONALİZM

Marks ve Engels'in başlattığı güçlü enternasyonalizm hareketi, Lenin'in II.Enternasyonal döneklerine karşı verdiği başarılı mücadeleler sonucu, onların enternasyonalizmi temelinden dinamitleme emellerinin boşa çıkarılmasıyla daha da güçlendi. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi bütün dünyada enternasyonalizmi daha da güçlendirdi. Stalin daha sonra Titocu ihaneti açığa çıkararak, onların uluslararası komünist hareketi bölmelerine izin vermedi: Tito revizyonizmini tecrit etti.

Kruşçevci ihanetten sonra, bu hainlerin yüce Lenin ve Stalin'in şanlı Sovyetlerinin prestijinden yararlanarak uluslararası komünist hareketi parçalamayı başarmasıyla enternasyonalizm davası önemli yaralar aldı. Fakat Kruşçevci modern revizyonistlerinin kararlılıkla karşısına dikilen gerçek Marksist-Leninist partiler enternasyonalizm bayrağını yükselttiler. Bu dönemde Çinli revizyonistlerin kendilerini hâlâ gizleyebiliyor olmaları ve uluslararası komünist hareket üzerinde belirli bir prestije de sahip olmaları enternasyonalizm davasına büyük zararlar verdi. Çinli revizyonistler sürekli olarak çeşitli ülkelerdeki devrimci hareketleri yollarından döndürmeye, dünya komünist ve devrimci hareketlerinin gelişmesini ve karşılıklı dayanışmasını engellemeye çalıştılar. Emperyalistlerle ittifaklar kurarak tüm devrimcileri ve komünistleri emperyalistlere destek olmaya çağırdılar. Bunlar, Kruşçevci ihanetin ardından uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanması ve enternasyonalist dayanışmanın güçlendirilmesini büyük ölçüde engelledi.

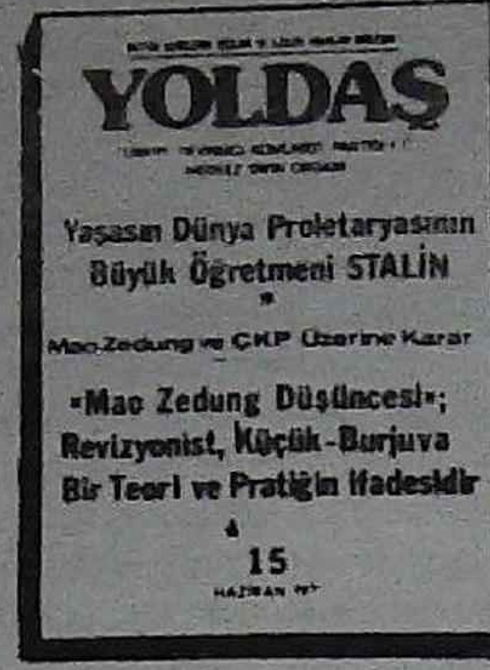
Bugün bütün dünyada emperyalizme, gericiliğe, Titocu, Rusçu ve Çinci modern revizyonizme karşı mücadele içinde yeni ve gerçek komünist partiler doğuyor. Bunlar hızla gelişip, güçleniyor, kitleler içinde kök salıyorlar. Gerçek komünistler arasında birlik ve dayanışma hızla daha da güçleniyor ve daha üst boyutlara ulaşıyor. Gerçek komünistler tüm dünyada enternasyonalizm bayrağını yükselterek, bütün dünya devrimcileri ve komünistleri arasında dayanışmanın güçlenmesine çalışıyorlar.

Bu olumlu durum ve gelişmeler dünya gençliğinin çıkarları ve mücadelesi açısından da olumlu ve önemlidir. Çünkü günümüzde güçlü bir enternasyonal dayanışma ancak dünya proletaryası ve onun temsilcisi olan gerçek komünist partileri önderliğinde gerçekleştirilebilir. Çünkü ancak işçi sınıfının bakışı ve mücadelesi dar ulusal çitlerle sınırlandırılamaz.

Nitekim bu gelişmelere bağlı olarak, komünist, anti-faşist ve ilerici gençliği arasındaki enternasyonal dayanışma da hızla gelişmekte, güçlenmektedir. Fransa ve Portekiz'de yapılan geçmiş iki uluslararası gençlik festivali bunun bir ifadesi ve parçasıydı.

Dünya gençliğinin ve en başta da Marksist-Leninist gençliğinin görevi bu dayanışmayı daha da yaygınlaştırmak, güçlendirmek, daha aktif, sistemli ve sürekli hale getirmektir. Enternasyonalist dayanışmayı en üst düzeyine kadar yükseltmektir. Bu yıl üçüncüsü yapılacak olan uluslararası gençlik toplantısı, bu yolda atılan yeni ve daha güçlü bir adım olacaktır.

TDKP-İÖ'nün Mao Zedung ve ÇKP üzerine kararı

YOLDAŞ

Yaşasın Dünya Proletaryasının Büyük Öğretmeni STALİN

Mao Zedung ve ÇKP Üzerine Karar

«Mao Zedung Düşüncesi»; Revizyonist, Küçük-Burjuva Bir Teori ve Pratiğin İfadesidir

15

HAZİRAN 79

«Mao Zedung ... Küçük-Burjuva

Bu sayımızda, gazetemize posta ile gönderilen, TDKP-İÖ Merkez Yayın Organı YOLDAŞ dergisinin Haziran 1979 tarihi taşıyan 15. sayısında yayınlanmış olan ve ülkemiz devrimci hareketi açısından çok önemli bir belge niteliğini taşıdığını düşündüğümüz TDKP-İÖ'nün Mao Zedung ve ÇKP Üzerine Karar'ı ile J.V.Stalin'in 100. Doğum Yıldönümü İle İlgili Kararı'nı yayınlıyoruz.

ÇKP ve Mao Zedung konusundaki o zamanki değerlendirmelerimizin kökleri, daha eskilere, 1960'ların sonlarında Türkiye'de gelişen ve THKO'nunda dahil olduğu devrimci-demokrat hareket üzerindeki Çin devriminin ve Mao Zedung'un teorisinin büyük etkisine kadar da uzanmaktadır. Bu etki, bu hareketlerin aynı sınıfsal karaktere sahip olmalarının doğal sonucuydu.

O zaman bütün bu duruma uygun olarak örgütümüz Mao Zedung'u büyük bir Marksist-Leninist olarak değerlendiriyordu. O'nu, "dünya proletaryasının büyük öğretmenlerinden biri", Marksizmin bir klasiği; Marks, Engels,Lenin ve Stalin'in eserlerinin kararlı bir takipcisi olarak görüyordu.

Ancak, "Marksizm-Leninizm, Mao Zedung Düşüncesi" şeklindeki formülasyonu; Mao Zedung düşüncesi çağımızın Marksizm-Leninizmidir"şeklindeki tezi ve "Mao Zedung düşüncesi, Marksim-Leninizmin yapyeni bir düzeye çıkarılmasıdır" şeklindeki Çin propagandasını hiçbir zaman kabul etmedik ve kullanmadık.

Örgütümüz, daima, hâlâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşadığımızı ve bu çağı Lenin (ve Stalin) tarafından bütün ana yönleriyle tanımlandığını, proletarya devriminin dünya planında ve tek tek ülkeler planında bütün temel meselelerinin çözümlendiğini savundu. Özellikle platformumuza (programımıza) temel teşkil eden yazılarda, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme herhangi bir yeni katkıda bulunmadığını, böyle olduğu söylenen meselelerin Lenin ve Stalin'de olduğunu ortaya koyduk.

Mao Zetung'u büyük bir Marksist-Leninist olarak değerlendirmemize paralel olarak ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan yeni gelişmekte ve şekillenmekte olan genç bir örgüt olarak, inşa faaliyetini sürdürürken Mao'nun kitaplarını da kullandık ve bunun etkileri oldu. Ancak şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, yukarıdaki temel anlayışımız ışığında biz Mao Kitaplarında Marksizm-Leninizme zıt olan fikirlere, tezlere genel olarak dayanmadık.

Bugün bütün gelişmeyi gözden geçirdiğimizde, küçük-burjuva ihtilalciliğine karşı mücadele açtığımız 1970'li yılların ortalarından bu yana gittikçe daha da berraklaşarak proletaryanın tarihsel rolü, proletaryanın sınıf olarak devrimdeki önderliği, parti ile sınıf arasındaki ilişki, partinin rolü, parti ordu ilişkisi, şehirlerde proletarya içinde çalışmanın önemi, vb. sorunlarla ilgili olarak Mao Zedung'la çeliştiğimizi; O'nun görüşlerinin tersine siyasetler geliştirdiğimizi görebiliriz. "İdeolojik önderlik", "aydınların önderliği" vb. anlayışları ise, daha 1971 özeleştirimizin başında reddetmiştik.

Siyasi çizgimizin gelişmesi, netleşmesi ve derinleşmesi süreci içinde ve özellikle diğer siyasi hareketlerle yürüttüğümüz polemiklerde, Mao'nun teorisine ve temel konulardaki tezlerine ters (ki bugün bu teoriyi ve onun eklektik, revizyonist niteliğini bütünüyle kavradığımızda bu daha açık ve net bir biçimde ortaya çıkıyor) birçok teze, Marksizm-Leninizmle bütünüyle uyum içinde tezlere ulaştık.

Programımıza temel teşkil eden konulardan olan Faşizm ve Ulusal Demokratik Halk Devrimi konularını kapsayan tezlerimizi, revizyonizmin çeşitli türlerine karşı mücadele içinde geliştirdik. Bu konularda, bunun yanında, çelişmeler ve başçelişme sorununda, sınıf mücadelesi ile milli mücadele arasındaki ilişki ve onlara karşı mücadele sorununda vb. Mao'nun tezlerine ters düşen Marksist-Leninist görüşlere sahiptik. Temel çelişmeyi (ya da çelişmeleri) hiçbir zaman uzlaşabilir çelişme olarak görmedik. Toplumların, engel haline gelen eski üretim ilişkileri ile gelişen yeni üretici güçler arasındaki uzlaşmazlık ve yeninin eskiyi tasfiye ederek onun yerini almasıyla geliştiğini savunduk. Çeşitli çelişmelerin birbirine tabi oluşunu hiçbir zaman Mao gibi ele almadık: İçinde bulunan sürecin bütün çelişmelerinin çözülmesi (ve bunun için öne çıkan belli çelişmelerin kavranacak halka olarak ele alınması) yerine önce tespit edilmiş ve diğer çelişmeleri de sözde kendine tabi kıldığından, diğerlerinden ayrılarak, soyutlanarak, ilk adım olarak çözülmesi gereken bir baş çelişme anlayışına ve bütün diğer görevlerin bu çelişmenin çözülmesine tabi kılındığı gerekçesi ile bir kenara bırakıldığı mücadele anlayışına sahip olmadı. Aksine bu anlayışla ve onun uygulanışı olan, bütün mücadelenin iki süper devlete, hatta yalnızca Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele şeklinde ele alınması anlayışı ile mücadele ettik. Gericiler arasındaki çelişmelerle, devrimcilerle karşı-devrimciler arasındaki çelişmeleri birbirine karıştırmadık, titizlikle ayırdık. İkincisini öne çıkardık ve bütün mücadelemizde bunu esas aldık. gericiler arasındaki çelişmelerden yararlanma görüşünü ileri sürdük ve başından beri baş düşmana karşı diğer düşmanlarla birleşme görüşüne karşı çıktık. "Yemeği lokma lokma yemek" benzetmesi ile sınıf mücadelesine, devrime yaklaşmak sürekli mücadele ettiğimiz bir anlayış oldu.

Proletarya önderliğinde gerçekleştirilen ve sosyalist devrime kesintisiz olarak geçişi içeren yeni tipte demokratik devrim anlayışının köklerinin Marks ve Engels'te olduğunu, Lenin'in emperyalizm koşullarında bu teoriyi geliştirdiğini, Stalin'in önderliğindeki Komüntern'in çizgisininde bu olduğunu başından beri söyledik. Böylece bu teoriyi başlı başına Mao'ya mal eden görüşlerden ayrılıyorduk. Her ne kadar Mao'nun da Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in bu konudaki öğretilerine sadık kalarak bu teoriyi Çin'in somut koşullarına uygulayarak zenginleştirdiğini savunduysak da; bu, meseleye Mao'nun yaklaşımı konusunda yetersiz ve yanıltıcı bilgilerimizden, Mao Zedung'u büyük bir Marksist-Leninist saymamızdan, yanıltıcı Mao efsanesinin, Mao kültürünün üzerimizdeki etkisinden ileri geliyordu. Ancak şunu kesinlikle söyleyebiliriz ki, biz, "Mao'nun bu teoriyi Çin'in somut koşullarına uygulayarak geliştirmesi" derken, hiçbir zaman, onun bu teoriyi özde revize etmek anlamına gelen sözde "katkılarını"-savunmadık. Daima Leninist devrim teorisini savunduk ve Mao'nun tezlerini bu ışıkta yorumlamaya çalıştık. O'nun yoruma açık formülasyonlarının böyle olduğunu düşündük. Mao'nun bu devrimde proletaryanın önderliğini şu veya bu şekilde reddeden, demokratik devrimle sosyalist devrim arasına Çin Seddi çeken ve demokratik devrimden sosyalist devrime kesintisiz geçişi reddeden görüşlerini hiçbir zaman savunmadık.

Örgütümüz, ideolojik siyasi inşada ve tezlerimizin geliştirilmesi faaliyetinde daima Marksizm-Leninizmi esas aldı. Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in tekipcisi olmaya çalıştı. Bunun doğrudan bir sonucu olarak birçok temel meselede "Mao Zedung Düşüncesi" ile, Mao'nun ve ÇKP'nin teori ve pratiği ile çelişti. Ancak o zaman biz bunları kuşkuyla karşılamakla birlikte bir çelişme olarak kavramıyor, bu çelişmeleri açıkça göremiyorduk; Mao'nun oportünist, revizyonist görüşlerini tespit edemiyorduk. Bu tezler "Seçme Eserler"de ya her türlü yoruma açık bir şekilde yer alıyor, ya da üstü Marksist-Leninist formülasyonlarla perdelenmiş, örtülmüş bir biçimde yer alıyordu. Aynı yazıda oportünist, revizyonist bir tez; bir diğer sayfada bu konuda Marksist-Leninist formülasyonla birarada bulunabiliyordu. Biz Mao'nun bu yoruma açık tezleri, O'nun büyük bir Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizm'in kararlı bir takipcisi olarak görme hatası içinde bulunduğumuzdan, daima Marksizm-Leninizm ışığında ona uygun olarak, iyimser bir şekilde yorumladık. Yazılarda savunulmak durumunda olanın Marksist-Leninist tezler olduğunu düşündük. Yukarıda saydığımız gibi, o zaman bunları farkedemedik, O'nun tezlerinin Marksizm-Leninizmle çelişmediğini ispatlamaya çalıştık. Ancak, "Seçme Eserler"in beşinci cildi yayınlanıp, ilk dört cilt de yoruma açık yerler gerçek anlamına kavuşunca, çelişkilerimiz açık bir şekilde ortaya çıktı.

1971 özeleştirisi sonrasında, Çin'i uluslararası komünist hareketin merkezi olarak görme ve ÇKP'ne ve Mao Zedung'a çok büyük ve haketmedikleri bir değer verme hatasının yanında; yanı zamanda bunun da etkisiyle örgütümüz, genç ve tecrübesit bir örgüt olarak, o koşullarda, revizyonist Çin yönetimi tarafından uluslararası komünist harekete tamamen darbeci bir şekilde dayatılmış olan "Üç Dünya Teorisi"ni de "uluslararası komünist hareketin genel çizgisidir" anlayışıyla kabul ettik. Ancak şunu söyleyebiliriz ki, bu sözde teoriyi genelde savunduğumuz dönemde dahi, -mutlaka "Üç Dünya Teorisi"nin etkisini taşımakla beraber ve siyasi çizgimizde eksiklikler ve hatalar olmakla beraber-, devrim ve sosyalizme ilişkin teori ve pratiğimiz, temelde, bu sözde teorinin vaazettiklerine taban tabana zıttı. Hemen hemen her temel meseleye ilişkin tezlerimizde bu "genel" teoriden ayrılıyorduk. Onu bütün yönleriyle hayata geçirmeye çalışan Aydınlık revizyonizmini sınıf işbirlikçisi bir hareket olarak değerlendiriyor ve tezlerine karşı mücadele ediyorduk. "Üç Dünya Teorisi"ni "uluslararası komünist hareketin genel çizgisidir." anlayışıyla kabul etmemiz, önemli bir etken olarak, aynı zamanda, uluslararası komünist hareketle o günkü kopukluğumuzdan ve meselelerden haberdar olmayışımızdan da kaynaklanıyordu.

Örgütümüz, bilindiği gibi, bu teoriyi, uluslararası planda açılan açık mücadelenin uyarısının yanında, bizzat gelişen siyasi çizgimizle, ve mücadele pratiğimizle çeliştiği için de reddetti. "Üç Dünya Teorisi"ni reddederken, bu teoriyi sözde reddeden ancak teori ve pratikte sürdüren diğerlerinin aksine, onu iyice incelemiş ve kavramıştık. Bu dönemde siyasi çizgimiz bu mücadele içinde daha da gelişip sağlamlaştı.

Başlangıçta bunu ortaya koyan açık hiçbir belge Mao'nun bu başlıklı bir yazısı vb. olmadığı için, "Üç Dünya Teorisi"nin Mao Zedung'un olmadığını savunduk, ancak bunu kısa bir süre sonra terkettik. Bunun yanında, bu teori, her kim formüle etmiş olursa olsun, karşı-devrimcidir dedik.

Başında Mao Zedung bulunan bir partinin, ÇKP'nin çeşitli dönemlerdeki belgeleri ve uygulamalarına ve bizzat Mao'nun çeşitli sözlerinde atıflar yapılarak ve dayanılarak "Üç Dünya Teorisinin savunulması ve bir yandan da bu teorisin karşı-devrimci pratiğinin sonuçlarının uluslararası planda ve Çin'de en açık bir biçimde ortaya çıkmaya başlaması; bizleri ÇKP ve onun başında bulunan ve çizgisine damgasını vurmuş olan Mao Zedung ve onun fikirleri üzerinde ciddi bir şekilde düşünmeye sevketti .

Bu sıralarda konferansımıza hazırlık olarak girişilen örgütsel sorunların ele alınması ve doğru Marksist-Leninist örgütsel çizgisinin inşaası faaliyetimiz, Mao Zedung'un hatasız olmadığı şeklinde oluşmaya başlayan düşüncelerimizi pekiştirdi ve daha da gelişmesine yol açtı. Öteden beri eleştirdiğimiz "ideolojik önderlik" konusunda ve Mao ile açıktan çelişerek "Parti içinde iki çizgi" anlayışını reddetmemize ek olarak; bu görüşlerin felsefi kaynağı ve yol açtığı sonuçları daha açık bir şekilde kavradık. İşçi sınıfı önderliği, onun diğer sınıflarla ilişkisi, parti ve diğer örgütlenmeler arasındaki ilişki vb. sorunlarda Mao ile büyük bir çelişme içinde bulunduğumuzu, daha doğrusu Mao'nun bu konularda Marksizm-Leninizmin öğretileri ile büyük bir çelişme içinde olduğunu gördük.

Bu sıralarda toplanan Ekim Konferansında GMK'mız, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin bir klasiği olmadığı şeklindeki düşüncesini ortaya koydu. Ekim Konferansı, GMK'mızın çalışmaları bu yönde derinleştirmesi kararına vardı.

Öte yandan bilindiği gibi uluslararası komünist hareket içinde 1964'lerden başlayarak, çeşitli konularda, ÇKP ve onu körü körüne izleyen birtakım gruplarla, Arnavutluk Emek Partisi ve birçok gerçek Marksist-Leninist parti arasında fikir ve görüş ayrılıkları ortaya çıkmış; bununla birlikte bu ayrılıklar yakın zamana kadar, komünist partilerin arasındaki ilişkileri ve işleyişi düzenleyen Marksist-Leninist ilke ve kurallara sadık kalınarak açık polemikler şeklinde ortaya konmamıştır. Ancak Çin yönetiminin emperyalizmle uzlaşması; karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ni formüle etmesi ve bu sözde teoriyi "uluslararası komünist hareketin genel çizgisidir"diyerek tamamen darbeci ve ilkesiz bir tarzda Marksist-Leninist partilere kabul ettirmeye çalışması; bu partilerde karışıklıklar yaratmaya çabalaması, "Üç Dünyacı" anti-parti ,grup ve klikleri desteklemesi; proletarya enternasyonalizmine kastetmesi; "Üç Dünya Teorisi"ni bütünüyle uygulamaya koyması; ve bütün bu süreç boyunca giderek daha da derinleşen ve keskinleşen ideolojik, siyasi ayrılıklar, Marksist-Leninist saflarda "Mao Zedung Düşüncesi"nin ve ona sıkı sıkıya bağlı olan ÇKP'nin teori ve pratiğinin yeniden değerlendirilmesini gündeme getirmiştir. Bütün gerçek Marksist-Leninist partiler bu faaliyetin içine girmişler ve şu veya bu ölçüde sonuçlara ulaşmışlar, bunları açıklamışlardır.

Bizim bu konudaki faaliyetimiz, uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde yürütülen ve bu faaliyete de denk düşüyor ve elbette bu faaliyetin uyarıcı etkilerinden de kaynaklanıyordu.

Ancak ÇKP'nin ve Mao Zedung'un yeniden değerlendirilmesi konusunda, kendi açımızdan hâlâ ileri bir durumda değildik ve Mao ve ÇKP hakkında açık ve berrak bir fikrimiz bütünüyle olgunlaşmamıştı.

Elimizde bu konuda belge olarak, Mao'nun "Seçme Eserleri"nin yayınlanmış dört cildi ve ÇKP'nin yayınlanmış birtakım makaleleri bulunuyordu. Özellikle Mao Zedung'un bu dört ciltte yer alan yazıları, yayınlanmadan önce gözden geçirilmiş, düzeltilmiş ve revizyonizmi örten Marksist-Leninist formülasyonla iyice süslenmişti. "Yayınlanmamış Yazılar" adlı Mao derlemesi resmi bir belge değildi ve ona güvenemiyorduk. "Teorik ve Siyasal Düşünceler" adlı derleme için de durum aynıydı.

Bu sırada "Seçme Eserler'in Beşinci Cildi yayınlandı. Buradaki yazılar da açıktı ve "düzeltmeler" bakımından ustalıktan yoksundu. Ya da Teng-Hua kliğinin karşı-devrimci amaçlarına daha da iyi hizmet edebilmesi için böyle "düzeltmeler"e ihtiyaç duyulmamıştı. Artık diğer yazılarıyla da karşılaştırıldığında, daha önce Mao'ya maletmekten kaçındığımız, resmi belge değil dediğimiz, anti-Marksist fikirler içeren birçok yazının da onun tarafından kaleme alındığından kuşkumuz kalmadı. Araştırmalarımız bizi, Mao'nun görüşleri ile çe-

Düşüncesi'; Revizyonist, Bir Teori ve Pratiğin İfadesidir»

lişme içinde olduğumuzu bildiğimiz konuların yanı sıra, çizgimizin, bütün esas alanlarda Mao'nun görüşleri ile tamamen çeliştiği gerçeğine götürdü.

Mao Zedung'un önceden Marksizm-Leninizm açısından iyimserce yorumladığımız görüşlerinin böyle yorumlanamayacağını; şaşalı sloganların, Çin usulü tekerlemelerin ve kabaca kullanılmış Marksis-Leninist formülasyonların arkasında, özde, koyu ve sinsi bir revizyonizmin yattığını gördük. Diğer ciltlerde yoruma açık, muğlak ve dikkati çekmeyen birçok tez ve formülasyon; "Seçme Eserler"in Beşinci Cildinde savunulanların ışığında gerçek yorumunun anti-Marksist anlamını buluyordu.

Devlet ve özel olarak demokratik halk diktatörlüğü proletarya demokrasisi, kesintisiz devrim, sosyalist inşa, Stalin ve Komüntern değerlendirmesi, modern revizyonizmi ele alış vb. konularda sözün kısası, diğerleri ile birlikte ele alındığında bütün konularda "Mao Zedung Düşüncesi"nin Marksizm-Leninizmden ödünç alınmış fikirler ve formüllerle her çeşit küçük-burjuva, anti-Marksist, revizyonist fikirlerin birbirine karıştığı ve özünü ikincisinin belirlediği bir alaşım olduğunu tespit ettik.

Kendi çalışmalarımızın yanında, uluslararası komünist hareketin, başta AEP olmak üzere gerçek Marksist-Leninist partilerin düşünce ve tespitlerinin bu konuda doğru bir karara varmamızda yeri son derece büyüktür.

Yeni ve genç bir Marksist-Leninist örgüt olarak, örgütümüzün, uluslararası Marksist-Leninist hareketin yol göstericiliğine ve gerçek Marksist-Leninist partilerden öğrenmeye ihtiyacı ve O'nun buna verdiği önem büyüktür. Ve örgütümüz bu yolda çok şey öğrenmiştir. Birçok konuda olduğu gibi, "Mao Zedung Düşüncesi"-nin, Mao'nun ve ÇKP'nin teori ve pratiğinin yeniden değerlendirilmesi konusunda da uluslararası Marksist-Leninist partilerin düşünce ve tespitleri bizler için uyarıcı ve eğitici olmuş ve her adımda ufkumuzu genişletmiştir.

Bu konuda, bizim bilmediğimiz birçok gerçeği ortaya çıkaran ve açıklayan, örneğin ÇKP'nin ve Mao'-nun modern revizyonizme karşı mücadelede tutarsızlıklarını ve yalpalamalarını sergileyen, AEP MK'nin "Mektub"u; Birçok temel konunun ele alındığı ve temel meselelerde Marksizm-Leninizmin yeniden vurgulanarak savunulduğu ve Çin revizyonizminin sergilendiği AEP MK Marksist-Leninist İncelemeler Enstitüsünün Bilimsel Oturum sayılmalıdır.

Bunun yanında, Arnavutluk Emek Partisi, Alm. KP/ML, İsp. KP/ML, Bre. KP, İtal' KP/ML, İran İKKP ve Danim. KP/ML ile yapmış olduğumuz ve diğer birçok konuyu da kapsayan olumlu görüşmeler içinde; "Mao Zedung Düşüncesi" ve ÇKP'nin teori ve pratiği konusunda da yaptığımız değerli fikir alışverişi, bizim için açıklayıcı oldu ve bugünkü sonuca ulaşmamızda değerli katkılarda bulundu. Bu görüşmelerde Mao Zedung'un Stalin'e karşı izlediği düşmanca tutum ve bu yönde sürdürdüğü propagandayı, proleter enternasyonalizmine nasıl karşı çıktığını, birliği nasıl sabote ettiğini somut örneklerle öğrendik.

Enver Hoca yoldaşın "EMPERYALİZM VE DEVRİM" adlı büyük önem taşıyan eseri ise, görüşlerimizin gelişmesine yardım etti, ufkumuzu bütünüyle genişletti ve bize cesaret verdi.

*
**

Bütün bu gelişmeler sonucunda, bugün geldiğimiz noktada GMK'miz oybirliği ile aldığı şu kararları açıklar:

** "Mao Zedung düşüncesi" revizyonist, küçük burjuva bir teori ve pratiktir.

"Mao Zedung düşüncesi" Marksizm-Leninizmden ödünç alınmış fikirler ve formülasyonlarla; her türlü küçük-burjuva oportünist, pragmacı (yararcı), revizyonist düşünce ve tezlerin eklektik bir karmaşasıdır. Onun esas karakteri, özü, ikinciler tarafından belirlenmektedir. "Mao Zedung Düşüncesi" anti-Marksisttir.

Mao ve ÇKP, dış görünüşte kullandıkları Marksist-Leninist terim ve formülasyonlara karşın esas olarak Marksizm-Leninizmi savunmamışlardır.

Dev. sa. 15'de

J.V. Stalin'in 100 Doğum Yıldönümü ile ilgili TDKP-İÖ MK Kararı

"STALİN'DEN ÖĞRENELİM, ONUN YERE BIRAKMADIĞI BAYRAĞI DAHA DA YÜKSEKLERE KALDIRALIM, ONUN SAVAŞTIĞI GİBİ SAVAŞALIM

21 Aralık 1979 büyük Marksist-Leninist, dünya proletaryasının yüce önderi J.V. Stalin'in 100. doğum yıldönümüdür.

J.V.Stalin Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferi, devrimin iç ve dış düşmanlarına karşı savunulması, proletarya diktatörlüğünün kurulup sağlamlaştırılması ve dünyanın ilk sosyalist ülkesinde sosyalizmin inşası için Lenin'le birlikte savaştı. Lenin'in iyi bir öğrencisi, yakın çalışma arkadaşı ve Marksizmin-Leninizmin sadık ve uzlaşmaz takipçisi olarak Partinin ve Sovyet devletinin başında bulunduğu otuz yıl boyunca sosyalizmin inşasının çetin teorik ve pratik meselelerini ele alarak çözümledi.

J.V.Stalin hayatı boyunca revizyonizmin ve oportünizmin uzlaşmaz düşmanı oldu, Bolşevik partisi içinde her türlü sapmaya karşı Lenin'le aynı safta amansız bir mücadele sürdürdü. Lenin'in ölümünden sonra da aynı kararlılık ve cesaretle Bolşevik Partisi ve uluslararası komünist hareket içinde ortaya çıkan devrim düşmanı akımlara karşı Marksizm-Leninizmi, devrimi, proletarya diktatörlüğünü savundu. Troçkistlerin ve Buharincilerin karşı-devrimci komplolarını açığa çıkardı, revizyonist tezlerine öldürücü darbeler indirdi. Tito tarafından formüle edilen ve daha sonra Kruşçev-Brejnev ve ÇKP yönetimi tarafından da savunulan modern revizyonist tezleri ilk ortaya atıldığı zaman mahkum etti. Uluslararası komünist hareket içinde emperyalizmin ajanı olarak bu hareketi bölmeye, yolundan çıkarmaya çalışan Tito'nun komünist hareketten tecritini sağladı. J.V.Stalin'in oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelesi dünya komünistlerinin her zaman başvurdukları zengin bir kaynak oldu.

J.V.Stalin proletarya ve halkı devrime hazırlayacak, devrim mücadelesini yönetecek, proletarya diktatörlüğünü kuracak sınıfsız topluma kadar sürecek olan mücadeleyi yönetecek Leninist partinin ilkelerini Marksist-Leninist teori ve Bolşevik Partisi deneyleri ışığında formüle etti. Partinin kendini oportünist unsurlardan arıtarak güçleneceğini belirten J.V. Stalin parti içinde yabancı çizgilerin varlığına müsade edilemeyeceğini savundu ve J.V.Stalin'in başında bulunduğu SBKP (B) her zaman tek bir çizgi, Marksist-Leninist çizgiyi izledi.

J.V.Stalin her dönemde proleter enternasyonalizminin kararlı savunucusu oldu. Her zaman uluslararası komünist hareketin birliği ve başarısı için mücadele etti, komünist partilerin gelişip güçlenmesi için, her türlü çabayı gösterdi. Lenin döneminde olduğu gibi SSCB de ulusal kurtuluş hareketlerinin en yakın destekçisi oldu. Dünya proletaryasının ve ezilen halkların yüce önderi J.V.Stalin zamanında SSCB, dünya devriminin merkeziydi. Sovyet devletinin dünya devrimine sağladığı maddi ve manevi desteğin yanında J.V. Stalin, komünist partilerin önündeki sorunlara gösterdiği ilgi, bu sorunlara getirdiği çözüm ve önerileriyle de bu partilerin yolunu aydınlattı, daha da Bolşevikleşmelerine katkıda bulundu. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerde devrim meselesi üzerine Leninist tezleri derinleştiren J.V.Stalin, bu ülke partilerinin önündeki devrim aşamasını doğru olarak belirlerken, kesintisiz olarak sosyalizme geçmenin yolunu gösterdi.

J.V.Stalin emperyalizm ve proleter devrimleri çağında milli meselenin ele alınışı ve meselenin kazandığı yeni muhteva üzerine tezleriyle bütün oportünist, revizyonist ve milliyetçi görüşleri çürüttü. Milli meselenin proleter devrimi genel meselesinin bir parçası olduğunu ortaya koydu. J.V. Stalin, milli mesele üzerine tezlerinin yanında devrimden önce "halklar hapishanesi" olan Rusya'da gerçekleştirdiği milli meselenin ilkelere uygun pratik çözümü ile de devrimci pratiği zenginleştirdi.

J.V.Stalin'in başında bulunduğu Bolşevik Partisi sosyalist anayurdu savunmak için Sovyet halkını ayağa kaldırdı. Komünizmin, sosyalist anayurdun proletarya ve halkların düşmanı faşist saldırganlara karşı J.V.Stalin önderliğinin Sovyet halkının kahramanca yürüttüğü ve zaferle sonuçlandırdığı bu savaş dünya ölçüsünde tarihi öneme sahiptir. Hitler'in ordularına ilk yenilgiyi tattıran Stalin komutasındaki Sovyet Kızıl Ordusunun faşizmin bozguna uğratılmasındaki rolü belirleyici olmuştur.

J.V.Stalin'in adı devrim düşmanlarına her zaman korku vermiştir. Sosyalist devleti boğmak isteyen emperyalist burjuvaziyi ve içerdeki uzantıları, proletarya diktatörlüğünü yıkmak için partiyi tasfiye etmek isteyen Troçkistler, uluslararası komünist hareketi içinden bölmeye çalışan emperyalizmin ajanı Tito, SSCB'de kapitalizmi restore eden Kruşçev-Brejnev kliği , anti-Marksist görüşlerini uluslararası komünist hareket içinde yaymaya çalışan Mao Zedung, yeni bir süper devlet olma peşinde koşan ÇKP yöneticileri hep Stalin'i hedef almışlardır. Marksizm-Leninizme, devrime, proletarya ve emekçi halka düşman olan herkes J.V.Stalin'e saldırdı ve saldırmaya devam ediyor. Marksizm-Leninizmi, devrimi proletarya diktatörlüğünü, proleter enternasyonalizmini savunan, sınıfsız toplum için emperyalizm ve her ülkedeki uşaklarıyla savaşan gerçek Marksist-Leninist partiler her zaman J.V.Stalin'in eserlerinden öğrenmişler, O'nun izinden gitmişlerdir. Stalin'in adı proletarya ve ezilen halkların gönlünde sarsılmaz bir yer tutmaktadır.

Her zaman J.V.Stalin'i ve eserlerini savunmak gerçek Marksist-Leninistlerle revizyonistler arasında bir ayraç olmuştur. İdeolojik-siyasi çizgisini dünya proletaryasının büyük ustaları Marks, Engels, Lenin ve Stalin'e dayanarak inşa eden Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü her zaman J.V.Stalin'i ve eserlerini kararlılıkla savunmuştur ve bu meseleyi bir ilke sorunu olarak görmektedir.

J.V.Stalin'in 100. Doğum yıldönümünü kutladığımız, içinde bulunduğumuz dönemde J.V.Stalin'in eserlerinin yeniden incelenmesi büyük önem taşımaktadır. Uluslararası komünist hareket, Kruşçev-Brejnev revizyonizminden sonra, "Üç Dünyacı" revizyonizmin açtığı yaraları sarıyor, yeni partiler kuruluyor. Emperyalist-revizyonist sistemin krizinin her geçen gün derinleştiği dünyada gerçek Marksist-Lenininst partiler, devrimin kızıl bayrağını yükseltiyor. Gerçek MarksistLeninist partiler, yeni bir uluslararası birliği gerçekleştirmek için mücadele ediyor. Ülkemizde; Örgütümüz, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in önderlikleri üzerinde yükselen çizgi temelinde, proletaryanın gerçek Marksist-Leninist partisi Türkiye Devrimci Komünist Partisi, 1. Kuruluş Kongresine hazırlanıyor. Sınıf mücadelesinin önümüze koyduğu görevleri yerine getirmeye çalışıyor, revizyonizm, reformizm ve oportünizm ile dişe diş mücadele sürdürüyoruz.

Dünya devrim tarihi ve örgütümüzün deneyleri Marksizm-Leninizmin ışığında, Marks, Engels, Lenin, Stalin'in, ölümsüz fikirleri ışığında yüründüğü sürece zaferin mutlak olduğunu gösteriyor. Devrimin önümüze çıkardığı çetin sorunları doğru bir şekilde çözümlememizin Marksist-Leninist çizgiden ayrılınmadığı sürece mümkün olduğunun bilinciyle hareket eden Merkez Komitemiz, 100. doğum yıldönümünde J.V.Stalin'in eserlerinin örgütümüz içinde yeniden incelenmesi, O'nun ölümsüz fikirlerinin proletarya ve emekçi halk içinde daha da yaygınlaştırılması kararını almıştır.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !
YAŞASIN DÜNYA PROLETARYASININ BÜYÜK ÖĞRETMENİ STALİN !"

KÜLTÜR SANAT CEPHESİNDE GENÇLİK

GENÇLİĞİ AHLAKI ,KÜLTÜREL VE FİZİKİ OLARAK ÇÖKERTMEK İÇİN BİR ARAÇ:

"(Burjuva ve revizyonist sanatın) yüzündeki toz ve boyalardan oluşan maskeyi kaldırırsak, yüzündeki ölüm solgunluğu görülür. O yenilgiyi, bozgunu vazetmektedir, çünkü kendisini yaratan temel ile birlikte yok olmaktadır. O kötümserliği vazetmektedir, çünkü geleceği yoktur. O yıkılışı, anlamsızlığı, mantıksızlığı vazetmektedir, çünkü zaman ve mantık açısından insanlığın gelişmesinde onun var olma koşulları yoktur. Bu (sanat) güneşten korkan mikroplar gibi, ışıktan, sağlıktan, açıklıktan, hayattan ürkmektedir." (İsmair Kadere, Sosyalist Gerçekçi Edebiyat Burjuva ve Revizyonist Baskıya Karşı Mücadele İçinde Gelişiyor, Albania Today 3/1977)

«Minibüs» Müziği

Emperyalist-revizyonist sistem, bugün,tarihinin en ağır bunalımlarından birini yaşıyor. Bu bunalım emperyalist sistemin bir parçası olan ülkemize daha derin bir şekilde yansımaktadır. Buhran sadece ekonomik ve siyasal alanda yaşanmıyor. kültürel, ahlaki ve ideolojik alanda da derin bir buhran, çözümsüzlük, yozlaşma ve çürüme kendini gösteriyor. Egemen sınıflar kendi düzenlerinin yarattığı bu kültürel, ahlaki yozlaşma ve çürümeyi her türlü aracı ve yöntemi kullanarak ellerinden geldiğince kışkırtıyorlar. Yozlaşmayı daha da yaygınlaştırmaya ve derinleştirmeye çalışıyorlar. Egemen sınıflar, bununla, düzenlerinden kopan ve ona tepki duymaya başlayan kitleleri, özellikle ve esas olarak da gençliği, etkileyerek yozlaştırmayı, onların potansiyellerini öldürmeyi ve devrim yoluna yönelmelerini engellemeyi amaçlamaktadır.

Ülkemizde egemen sınıfların, gençliği kültürel, ahlaki ve fiziki olarak çökertmek için kullandıkları araçlardan biri de "minibüs" ya da "dolmuş" müziği diye adlandırılan müziktir.

Bu müzik türü, ülkemizde, komprador-feodal sistemin yine önemli buhranlarından birini yaşadığı ve gençlik kitlelerinin devrime yönelişinin hızlandığı bir dönemde, 1968-69'larda, "Hippilik", "Underground" müzik, pop müziği ve diskoteklerin yaygınlaşması ile birlikte ortaya çıktı. O zamanlar O.Gencebay ile "meşhur" olan bu müzik, daha derin bir buhranın yaşanmakta olduğu bugün, F.Tayfur vb. ile daha da "çeşitlendirilerek" ve "derinleştirilerek" daha "etkin" bir hale getirilmeye çalışılıyor.

"MİNİBÜS" MÜZİĞİNİN İŞLEVİ NEDİR?

"Minibüs" müziği aşk, din ve toplumsal sorunlar *gibi çeşitli motifleri kulanıyor. Bu motifleri, dengesiz*likler, haykırışlar ve hıçkırıklarla dolu uyuşturucu bir müzikle birleştirerek bir tek şeyi vermeye çalışıyor: Karamsarlık, çözümsüzlük, kadercilik, boşvermişlik ve ölüm. Bunu yapılan plakların isimlerini saymak bile hemen ortaya koyar: Sevenler mesut olmaz, Biraraya gelemeyiz, Kaderimin oyunu, Bir teselli ver, Başa gelen çekilir, Batsın bu dünya vb.

"Minibüs" müziği daima karamsarlığı, kötümserliği işlemektedir. Örneğin "Nice umut dolu hayat yolunda/Yolunu kaybeden garip ne yapsın" derken verilmek istenen, karamsarlık ve çözümsüzlüktür. Ona göre tüm kötülüklerin nedeni "kader" ya da "felek"tir: Ben ne yaptım kader sana/Mahkum ettin beni bana". Gösterilen "çözüm", her zaman, umutsuzluk, çözümsüzlük, boşvermişlik, içki, esrar, seks, kendinden geçme ve intihar, ölümdür. Örneğin "Dağ bir değil delemeyiz sevgilim" derken umutsuzluk ve çözümsüzlük; "Ağlamak ne kâr eder/Böyle gelmiş böyle gider" derken kadercilik, boşvermişlik; "Sana yalvarmaktansa/Dünyada sürünmektense/Kara toprak benim için/Bir kurtuluş olacak." derken ise intihar ve ölüm çözüm olarak gösteriliyor.

"Dolmuş" müziğinde aşk motifi bir umutsuzluk ve karamsarlık kaynağı, sonsuz bireyciliği körüklemenin bir aracı olarak kullanılıyor. Dinsel motifler kaderciliği, mistikliği, uyuşukluğu yerleştirmeye yarıyor. Toplumsal sorunlar ise sadece düzene tepki duyan yığınları daha kolay etkileyebilmenin bir aracı olarak kullanılıyor. Öte yandan, toplumsal sorunlar tam bir karamsarlık ve kadercilik ile ele alırsak, düzene karşı duyulan tepki çarpıtılmakta, yozlaştırılmakta ve düzene teslimiyete, karamsarlığa, çözümsüzlüğe dönüştürülmektedir.

İşte bütün bunlarla, bu müziğin amaçladığı tek şey, yoksulluğa, sefalete, işsizliğe, aşağılanmaya tepki duyan, hayatı karartılmış olanve bir çıkış yolu arayan, devrime yönelen gençleri etkileyerek, onları uyuşturmak, yozlaştırmak ve tepkilerini düzenin bataklıklarında heba etmektir. Bir çözüm arayan gençlere karamsarlığı, umutsuzluğu vazetmekte, meyhaneyi, içkiyi, esrarı, kendinden geçmeyi, boşvermişliği, intiharı, ölümü çözüm olarak göstermektedir. Böylece düzene tepki duyan, devrime yönelen gençleri ahlaki, kültürel ve fiziki olarak çökertmek, yozlaştırmak ve düzenin köleleri haline getirmek istemektedir.

Gam, keder, karamsarlık ve esrarın simgesi haline gelen O.Gencebay, yaptığı müziğin bu iğrenç niteliğini gizleyebilmek için sahtekarca şunları söylüyor: "Türk müziğini hor görenler, Türk müziği yerine Batı müziği yerleştirmeye çalışanlar çoktu ve oldukça da etkindiler. Bu babalarımızı, dedelerimizi inkar etmek olurdu. Önce bu şartlanmayı kırmak istedim. Bizim geleneklerimize, bizim insanlarımıza seslenen bir müzik türü oluşturmayı denedim." O.Gencebay'ın değerleri "batsın bu dünya" türünden ise, bunlar, halkımızın değil, olsa olsa çürüyen ve yok olanların, sömürücü ve zalimlerin değerleridir. Halkımızın geleneği, değerleri feodal despotluğa, ağalara, paşalara, sömürüye ve zulme karşı dişe diş bir mücadele veren "Hakkımızda devlet vermiş fermanı/Ferman padişahın dağlar bizimdir/Dadaloğlum yarın kavga kurulur/Öter tüfek davlumbazlar vurulur/Nice koçyiğitler yere serilir/Ölen ölür kalan sağlar bizimdir" diye zulme karşı boyun eğmezliğini, öfkesini ve yiğitliğini haykıran Dadaloğluların, Köroğluların, Pir Sultanların, Şeyh Bedrettinlerin değerleri ve geleneğidir. Ve o gelenek Gencebay gibilerin değil, işçi sınıfı, emekçi halkımız ve yiğit gençliğimizin ellerinde daha da yükselen bir bayraktır.

SOSYAL-FAŞİSTLER: "DOLMUŞ" MÜZİĞİNİN ŞAKŞAKÇILARI

Sosyal-faşistler bu noktada karşı-devrimci yüzlerini sergiliyor ve açıkça "minibüs" müziğini savunuyorlar. Onun sözde "ilerici" olduğunu ispatlamaya çalışıyorlar. "Sanat Emeği" adlı TKP yayını, O.Gencebay'ın sözde "ilerici" olduğunu gösterebilmek için, onun radyo ve televizyonda yasaklanmış olduğu demagojisine başvuruyor. Bir yandan gazetelerle, çeşitli basın-yayın araçlarıyla, sinemalarla, afişlerle, milyonlarca lirayla desteklenir ve en yaygın şekilde reklam edilirken, böylesi sözümona "yasaklama"lar gerçekte bir reklam aracından başka birşey değildir. Bu egemen sınıfların bilinen bir yöntemidir. Örneğin Amerikan tekelci burjuvazisi Elvis Prestley'i aynı yöntemle, yasaklamayla reklam etmiştir.

Bu sosyal-faşist paçavra, bu müzik türünün sözde "ilerici" olduğunu gösterebilmek için, toplumsal sorunlarla ilgilendiği ve dedelerimizin değerlerine sahip çıktığı demagojilerine de sarılıyor. Görüldüğü gibi onlar, tüm karşı-devrimcilerin "Minibüs" müziğini rek-

Dev.sa.15'de

orsporsp

KOMPRADOR-FEODAL DÜZENİN HER ALANDAKİ BUHRANININ VE ÇÜRÜMESİNİN BİR ÖRNEĞİ:

Futbol Transferleri

Son günlerde gazetelerin spor sayfaları, futbolcu trasferlerine ilişkin manşetlerle dolup taşıyor. Futbolcular birer köle gibi pazarlanıyorlar ve şimdiye dek görülmemiş fiyatlarla satılıyorlar. Artık çoğu birer tekel haline gelmiş olan spor klüpleri vurgunlar vuruyor. Tabi ki bu vurgunlar, bol keseden savrulan milyonlar hep bizim cebimizden çıkan paralar. İş, adam kaçırmalara, dalaverelerin en uç örneklerini sergilemeye kadar vardırılıyor. Klüp yöneticileri birbirine ateş püskürüyor.

Bütün bunlar, komprador-feodal düzenin, içine düştüğü buhranla daha da hızlanmış olan ve her alanda süren çürüme ve yozlaşmasının spor alanında da yaşandığının bir göstergesidir.

Spor her insanın (özellikle de çocuk ve gençlerin) ihtiyaç duyduğu bir bedensel gelişme ve eğitim aracı ; ve aynı zamanda bir kültürel ihtiyaç, kütürel iletişim ve eğitim aracıdır. Oysa komprador-feodal düzende spor bu niteliklerinden tamamen uzaklaştırılarak, yozlaştırılmış ve kitleleri uyuşturmanın, yozlaştırmanın bir aracı haline getirilmiştir.

Egemen sınıflar, sporu amatör ve kitlesel olmaktan tamamen uzak, profesyonel bir hale getirmiştir. Böylece sporu bir yandan ticaret ve sömürü aracı haline getirirken, bir yandan da kitlelerin doğrudan katılımını engelleyerek onun bir bedensel eğitim ve gelişme aracı olması işlevini ortadan kaldırmıştır. Egemen sınıflar radyo, televizyon, gazeteler gibi her türlü aracı kullanarak bir "futbol kültürü" yaratmışlardır. Bununla bedensel olarak gelişmek isteyen ve kültürel ihtiyaçlarını gidermek isteyen gelişme çağındaki çocuk ve gençleri geniş bir şekilde etkilemektedir. Böylece onlar, bir yandan kitleleri sadece "seyirci" haline getirerek gerçekte spordan uzaklaştırmaktadırlar. Öte yandan, sporu gençlerin dostluk, kardeşlik, birlik, yardımlaşma, dayanışma, kollektivizm, iyiye ve doğruya saygı gibi olumlu niteliklerle eğitmenin bir aracı olmaktan çıkararak, tam tersine kitleleri bireycilik, rekabetçilik, şovenizm ve düşmanlık temelinde eğitmenin bir aracı haline getirmektedir. Egemen sınıflar aynı zamanda, böylece sporu kitleleri sahte şeylerle meşgul etmenin, düzene karşı tepkisini ve potansiyelini boş ve amaçsız şeylerle harcamanın bir aracı olarak kullanmaktadır.

Egemen sınıflar sporu böyle gençliği yozlaştırmanın ve devrim yolundan alıkoymanın bir aracı olarak kullanırken, öte yandan da değişik isimli klüpler altında spor tekelleri kuruyor. Spor yerine her türlü dalavere ve üçkağıdı, şikeyi geçiriyor. İnsanları mal gibi alıp-satmayı sporun en doğal bir parçası gibi görecek derecede alçalıyor, iğrençleşiyor.

Bugün gençlik egemen sınıfların bu azgınca saldırılarını boşa çıkarma göreviyle karşı karşıyadır. Ve o bu güce sahiptir. Gençlik egemen sınıfların yarattığı "futbol kültürü"ne ve sporu, gençliği yozlaştırmanın bir aracı olarak kullanmasına karşı çıkmalıdır. Egemen sınıfların her türlü engellerini birleşerek aşmalı ve kendi amatör kitlesel sporunu yaratmalıdır. Sporu gençliğin bedensel gelişmesinin bedensel eğitiminin ve gençliğe dostluk, birlik, kollektivizm, dayanışma gibi devrimci değerler kazandırmanın bir aracı haline getirmelidir.

gençlik mektupları

Biz Arzum Mobilya'da çalışan işçileriz. Mevcudumuz yaklaşık 60'tır. 6 tanemiz sigortalı diğerleri ise sigortasızdı, üstelik ücretlerde gülünç denecek kadar düşüktü. Polyesterhanede çalıştığımızdan sık sık zehirlenmeler de oluyordu, zehirlenmelere karşı süt, yoğurt bile verilmiyordu, sigortaların pirimleri bile girdi-çıktı gösterilerek tam olarak ödenmiyordu.

Patrondan birkaç kez sigorta, ücretlere zam, süt, yoğurt istedik. Bizi oyaladı aylarca yapmadı. Fiyatların sürekli artması ve zehirlenmelerin çoğalması üzerine, işyerinde çalışan arkadaşlarla GİB-DER'li arkadaşların da katıldığı bir toplantı yaparak durumu tartıştık. İşveren büyük bir sipariş almıştı ve kısa zamanda yetiştirmesi gerekiyordu. Biz bunu iyi değerlendirdik, tüm malzemeleri yapıma hazır hale getirerek işi bıraktık. İşveren İstanbul'da idi hemen geldi. Tehditler savurdu, sıkıyönetime şikayet ederim diye bizi korkutmaya çalıştı. Ama yılmadık ve taleplerimizi kabul edinceye kadar çalışmamaya karar verdik. Bir gün sonra işveren taleplerimizin bir kısmını kabul etti. Diğer talepler ise bizim taviz olarak vermek için ileri sürdüğümüz taleplerdi.

Direnişten yaklaşık iki ay kadar sonra bir arkadaş hastalanarak viziteye çıktı. Ancak S.S. Hastahanesi arkadaşı tedavi etmedi. Gerekçe de sigortalı olmaması idi. O zaman biz sigorta pirimlerinin yatırılmadığını anladık. Bizim bunu öğrendiğimizi patron öğrendi ve hastahaneye çıkan arkadaşımızı işten attı. Bunun üzerine biz işi bıraktık, iki arkadaşı daha çıkardı. Biz patronun baskılarına rağmen direnişi sürdürdük. Direniş 9 gün sürdü. 9'uncu günün sonunda iş müfettişinin de gelmesiyle anlaşma sağlandı. İki arkadaşa 16 000'er lira tazminat ödeyerek çıkardı, diğerlerini de iş yasalarını uygulamak suretiyle çalıştıracağını söyledi. Aradan biraz zaman geçtikten sonra temsilcimiz olan bir arkadaşımızı işten atmak için çeşitli yöntemler denedi, bunda da başarılı olamadı. Atölyeye hamal adıyla 4 tane besleme aldı. Bunlardan birine ustabaşılık görevi verdi. Temsilci arkadaşımızı dövdüler. Amaçları, huzursuzluk yarattı diye işten atmaktı. Buna karşı çıkan iki arkadaşımızı da zincir, sopa ve demirlerle dövdüler, iki arkadaşımız yaralandı. Yaralıları hastaneye giderken polise yakalattılar. Polis arkadaşlarımızı Ulubey Karakoluna götürüp dövdü, bir gün sonra adliyeye çıkartılarak serbest bırakıldı. Ancak yaralılar 1.5 gün sonra hastaneye gidebildi, işveren ondan sonra Ulubey karakoluna bir televizyon hediye etti, iki günlük yemek masraflarını karşıladı. İşten atılan arkadaşlar işvereni mahkemeye verdiler. Çalışma Bakanlığı'ndan gelen bir müfettiş rapor tuttu. Ancak işveren raporu imzalamayarak küfretti ve kovdu, müfettiş bunun üzerine Site Polis karakoluna başvurdu, bir polisle birlikte tekrar atölyeye geldi. Raporu imzalayıp imzalamadığını bilmiyoruz. Daha sonra müfettişe giderek ne olduğunu sorduk, raporu imzalattırdığını ve işvereni mahkemeye verdiğini söyledi. Bunun üzerine işten atılan arkadaşlar da müfettişin raporu ile kendilerininkinin birleştirilmesini ve mahkemeye verilmesini sağladılar.

ANKARA SİTELER Arzum Mobilya'da Çalışan GENÇ İşçiler

Dün...

Baş.t. 2.'de

gularını sömürmek ve ondan kendi karanlık emelleri için yararlanmak.

İkinci olarak, tecridini önlemek, ağababalarının yeni planlarını maskeleyerek yapmak.

Gençliğimizin onurlu mücadelesinin, onun bir simgesi olan Dolmabahçe 68'in tek mirasçısı ve sürdüreni vardır: Devrimci Gençlik Hareketi. Çin ve Rus uşaklarının tüm karalama çabaları ve sahtekarlıkları boşunadır.

DEVRİM YOLUNDA GENÇLİK. 15 günlük siyasi gazete. Sahibi: Ahmet Sami Belek. Sorumlu müdürü: İbrahim Sarıoğuz. Yönetim yeri: Hürriyet Cad. No: 107 Gültepe / İzmir. Yazışma Adresi: PK.8 İkiçeşmelik / İzmir. Genel Dağıtım: Yurt-Da. Baskı: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18 İzmir.

BASKI TARİHİ 6 TEMMUZ 1979

Minibüs...

Baş.ta.14'de

lam etmek için kullandıkları bütün iğrenç demagojileri sözde "sol" laflarla tekrarlamaktan başka birşey yapmıyorlar.

Sosyal-faşistler bu yoz müziği reklam edebilmek için, onun yoksul gecekondu halkının müziği olduğunu, onların durumunu dile getirdiğini iddia ediyor. Gerçekler bunun tam tersidir. Bu müzik, egemen sınıflar tarafından desteklenen ve bu toplumun en çürümüş bir kesimi olan lümpen proletaryaya tekabül eden bir müziktir. Onun dengesizlik, kararsızlık ve çözümsüzlüklerini, onun çürümüş, yozlaşmış hayatını yansıtır ve propagandasını yapar. Sosyal-faşist dergi bunun yanı sıra proletaryayı, lümpen proletarya ile aynı kaba koyuyor. Lümpen proletaryanın dengesizlik, kararsızlık, çözümsüzlük, karamsarlık ve umutsuzluğunu proletaryaya mal ederek, işçi sınıfına alçakça küfrediyor. Bir yandan da "gecekondu bölgelerinde yaşayan insanların işsizlerin ve sayıları hızla artan lümpen proletaryanın, ülkemizin yakın geleceği içinde önemli roller (üstlenecektir)" diyerek, toplumun en çürümüş kesimi olan lümpen proletaryanın, toplumsal gelişmeyi belirlediğini öne sürüyor ve onu göklere çıkartıyor.

Sosyal-faşistler işi aynı soydan ve aynı yolun yolcusu olan O.Gencebay ile F.Tayfur'u karşılaştırarak, O.Gencebay'ı "ilerici", F.Tuyfur'u gerici olarak nitelendirme gülünçlüğüne kadar vardırıyorlar. Ardından şu soruyu soruyorlar: "Bu müzik biçimi, bilinçli bir biçimde (!) kullanılamaz mı?" Ve ekliyorlar "Dünya komünist ve işçi partileri 'yığınsallaşma'nın kitlelere ulaşmanın bütün olanaklarını değerlendiriyorlar, (pop müziğinden spora kadar) Komünist partilerin yayınladığı Magazin, moda çocuk dergileri bile var" Onların "komünist partiler" dedikleri, işlevlerinden birisi de kitleleri uyutmak için yoz ahlak ve kültürü yaymak olan, sosyal-emperyalist Rusya'daki gibi Rafaella Carra ve adını Rus çariçelerinden birinin "sevgililerinin" birinin adından alan Rasputin adlı parçayı söyleyen Boney M. gibi toplulukları milyonlar vererek ülkelerine davet eden burjuva-revizyonist partilerdir.

Sosyal-faşistlerin bunları savunması bir raslantı değildir. Onlar bugün kitlelerden iyice tecrit oldular. Onlar şimdi çeteler, cinayet şebekeleri halinde örgütleniyorlar ve açıktan, tıpkı faşistler gibi, kitlelere kurşun sıkıyorlar, evleri kahveleri kurşunluyorlar. Gençlikten yüz bulamadıklarından, yine tıpkı faşistler gibi, toplumun en çürümüş kesimi olan lümpenleri birer kukla olarak kullanmak, lümpenlerden sadırı çeteleri örgütlemek, onlara en uygun yol olarak görülüyor. İşte sosyal-faşistler bu amaçla lümpenleri göklere çıkartıyorlar. "Minibüs" müziğine övgüler düzüyorlar.

Biz gençler, öğrenme ve yetişme çağındaki, kişiliği ona verilen, etrafını çevreleyen ahlaki, kültürel değerler, kavramlar ve ürünlerle biçimlenmekte olan insanlarız. Coşkulu, atılgan, gözüpek ve fedakarız. İşte egemen sınıflar bundan korkuyorlar. Bizim bu niteliklerimizi yozlaştırmak, bizleri uyuşturmak, dönen sömürü ve zulüm çarkının uysal dişlileri haline getirmek, kişiliğimizi isteklerine göre biçimlendirebilmek için bizi burjuva-feodal kültürle, emperyalist kültürle kuşatıyorlar. Onlar haksızlığa, sömürüye, zulme karşı nefret duyan gençliği aldatmak, onun yolunu şaşırtmak istiyorlar. Onların istedikleri gençliği kültürel ve ahlaki çürümüşlüğe ve yozluğa itmektir.

Bizler, faşist diktatörlüğün her alanda saldırısını nasıl geri püskürtüyorsak, bu alandaki saldırısını da geri püskürtmeliyiz. Halkımızın zengin mücadele deneylerinden çıkan devrimci değerleriyle, halkımıza ve yurdumuza derin bir sevgi, bağımsızlık ve demokrasi ruhuyla donanalım.

Bizlere "sana yalvarmaktansa/Dünyada sürünmektense/Kara toprak benim için/Bir kurtuluş olacak" diyerek kurtuluşumuzu gerçek yolunu gizlemeye çalışan F.Tayfur-O.Gencebay gibilerine, tüm dünya işçilerinin ağzından cevap veriyoruz,

Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan bizleri nasıl kurtarır
Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır
(...)
Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

DÜZELTME

★ PEOPLE'S CANADA DAILY NEWS ★
ORGAN OF THE CENTRAL COMMITTEE OF THE COMMUNIST PARTY OF CANADA (MARXIST-LENINIST)

Geçen sayımızda yayınladığımız YDGF'ye ileşkin haberler yayınlayan uluslararası yayın organlarının küpürleri arasında Kanada KP/ML'nin yayın organı olan People's Canada Daily News yerine In Struggle adlı derginin küpürü çıkmıştır. Uluslararası Komünist Hareketin Kanada'daki parçası olan kardeş parti Kanada KP/ML'dir In Struggle adlı dergi anti-parti bir grubun dergisidir.

Bu hatayı sayfalarında YDGF'nin mücadelesine yer veren People's Canada Daily News'in küpürünü yayınlayarak düzeltiyoruz.

Mao...

Baş.ta.13'de

"Mao Zedung Düşüncesi, Marksizm-Leninizmin yepyeni bir düzeye çıkarılması", "çağımızın Marksizm-Leninizmi" değil; tersine, Marksizm-Leninizmin koyu ve sinsi bir revizyonudur.

** Bugüne kadar "Mao Zedung Düşüncesi"ne açıkca karşı çıkmamış olmamızdan onun esas niteliğini kavramamış olmamızdan; aksine, Mao ve ÇKP'ni Marksist-Leninist değerlendirmemizden dolayı; bugün birtakım, derinleştirilmeye ve özü itibariyle olmasa da düzeltilmeye muhtaç görüşlerimizin olması normaldir. Ancak kararlılıkla tespit edebiliriz ki, ne ideolojik-siyasi çizgimiz, ne programımız, ne de esasa ilişkin herhangi bir görüşümüz, Maocu bir sapmaya tekabül etmemektedir. Tersine ideolojik-siyasi hattımız, ona karşı mücadelede kuvvetli bir silahtır.

Bunun en açık kanıtı, Mao ve ÇKP konusundaki görüşlerimizi gözden geçirip değiştirirken, genelde Marksizm-Leninizmin yanında, bizzat siyasi çizgimizin ve tezlerimizin elimizde güçlü bir silah olmuş olmasıdır. "Mao Zedung Düşüncesi" konusunda bugün vardığımız doğru bakış açısı, örgütümüzün ideolojik-siyasi gelişmesinin de doğrudan bir sonucu olmuştur.

Bunun yanında GMK'miz, Mao'nun ve ÇKP'nin bütün temel revizyonist tezlerine gıda olan ideolojik-felsefi hattı konusunda ve Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme sözde katkısı olarak üzerinde fırtınalar koparılan "çelişmeler teorisi" konusunda ve Mao Zedung'un halk savaşı teorisi konusunda çalışma ve incelemelerimizin daha da derinleştirilmesinin, bu konuda yaptığı tahribattan dolayı gerekli olduğunu düşünmektedir.

Bugün varılan kapsamlı ve genel değerlendirmeden de kalkarak, her özel konuda incelememizi daha da derinleştirecek, her konuda tali de olsa "Mao Zedung Düşüncesi"nin etkilerini ideolojik-siyasi hattımızdan bütünüyle kazıyacağız.

** Henüz genç ve tecrübesiz olduğumuz, ideolojik-siyasi inşayı yürütmekte olduğumuz; o zamanlar büyük bir Marksist-Leninist büyük bir öğretmen olarak ele alınan Mao Zedung ve büyük bir komünist partisi olarak değerlendirilen ve görülen ÇKP konusunda; geneldeki bu yanlış değerlendirmeye paralel olarak, hataya düşmemiz büyük ölçüde kaçınılmazdı.

Ancak örgütümüz bugün ulaştığı noktaya her zaman yüce Marksizm-Leninizm ideolojisinin, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz fikirlerinin en kararlı ve yılmaz bir takipçisi olmaya çalıştığı ve bu rotadan şaşmadığı için ulaştı. O, her zaman Marsizmin saflığını her türden düşmanına karşı korumak için başarabildiği ölçüde azimle mücadele etti. Bugün gelinen yerde de, örgütümüz bunun gereğini yerine getirmekten geri duramaz.

1971'in küçük-burjuva devrimciliğinin tarihsel ve manevi mirası ve etkileri; ülkemizin, küçük-burjuvazinin ve onun ideolojisinin yaygınlığı; ve örgütümüz Mao ve ÇKP konusunda bugüne kadarki yanlış değerlendirmesi, düşünceleri ve propagandası birarada düşünüldüğünde, "Mao Zedung Düşüncesi"nin etkileri örgütümüz saflarında, çevremizde ve genel olarak ülkemiz devrimci hareketi içinde oldukça güçlüdür. Aynı zamanda Mao Zedung'u "dünya proletaryasının büyük öğretmenlerinden biri", büyük bir Marksist-Leninist olarak değerlendirmemize ve birçok meselede -bunlar Marksizm-Leninizme uygun terim ve formüller olsa da- alıntılar yapmış olmamıza, "Seçme Eserler"i eğitim programlarında vb. kullanmış olmamıza paralel olarak; ve gerek ülkemizin gerekse Çin'in yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler olmasının da etkisiyle, tabanda ve çevrede, Marksizm-Leninizmi Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in klasik eserlerinden çok Mao'nun kitaplarından öğrenme eğilimi kuvvetli bir şekilde var olmuştur. Bu ise, bu "düşünce" nin, temelli olmasa bile birçok konuda fikirler arasına sızmış olabileceğini ortaya koyar.

Bütün örgütümüz ve bütün yoldaşlarımız !

Türkiyeli Marksist-Leninistler olarak bizler, Marksizm-Leninizmin koyu ve sinsi ve bugünkü şartlarda tehlikeli bir düşmanı olarak "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı uzlaşmaz bir mücadeleye girmeliyiz.

Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz fikirlerinin ışığında, Mao Zedung düşüncesini hayatın her alanında yenilgiye uğratmak ve sürüp çıkarmak için kararlı bir mücadele vermeliyiz. Unutulmamalıdır ki, onu sürüp çıkaramadığımız her yerde, "Mao Zedung Düşüncesi", bu anti-Marksist ideoloji şu veya bu ölçüde var olacak ve Marksizm-Leninizme ve proletarya devrimine olan sinsi düşmanlığını sürdürecektir.

Modern revizyonizmin her türüne karşı, Sovyet revizyonizmine, Tito revizyonizmine karşı olduğu gibi, Çin revizyonizmine ve "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı mücadele de sıradan ve basit bir iş değildir; aksine bu mücadele, uzun ve çetin bir mücadele olacaktır.

Ancak Marksizm-Leninizm yenilmez, muzaffer bir ideolojidir. Biz komünistler, Marksizm-Leninizme, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in fikirlerine sıkı sıkıya sarıldığımız ölçüde yenilmez olacağız ve her türden zorluğun üstesinden gelerek, her türden düşmanımız karşısında ve her alanda zaferi elde edeceğiz.

Afganistan

Sosyal-faşist diktatörlüğe karşı mücadele yükseliyor

Afganistan halkının Rus sosyal-emperyalizminin kuklası Taraki iktidarına karşı yürüttüğü mücadele her geçen gün daha da güçlenmekte ve daha da yükselmektedir. Afganistanlı komünistlerin, yurtseverlerin, işçilerin, köylülerin ve gençlerin mücadelesi her geçen gün daha güçlü olarak ülkenin dörtbir yanına yayılmaktadır.

Bilindiği gibi KGB, 27 Nisan 1978'de ABD ve Rusya arasında denge politikası izleyen Davut Han'ı bir askeri darbeyle düşürmüş ve yerine sosyal-faşist Taraki'yi iktidara getirmişti. Taraki, başa geçer geçmez, bir yandan halkı ve gençliği uyutabilmek amacıyla demokrasiden, toprak reformundan ve hayat şartlarının düzeltilmesinden dem vurmaya başladı. Diğer yandan da Rusya ile olan ilişkileri hızlandırdı. İktidara geçtikten iki gün sonra "doğal gazın Afganistan'la Sovyetler Birliği arasında sağlıklı biçimde kullanılması" için anlaşma yaptı. Bu antlaşmadan sonra, geçen iki ay içinde Rusya ile askeri, ekonomik ve kültürel alanda 10 anlaşma daha yapıldı. Yapılan tüm bu anlaşmalarla Afganistan'ın petrolü, demiri, doğal gazı, uranyumu ve eğitimi Rusya'nın hizmetine sunuldu.

Gerçekleştirilen bu askeri darbeden sonra, Rus subayları, pilotları, KGB ajanları ve sivil danışmanları Afganistan'a doluştular. Bugün Afganistan'da 4 binden fazla sivil Sovyet danışmanı ve binlerce asker bulunmaktadır. Bunlardan başka Sovyet revizyonistleri sosyal-faşist Taraki'yi ayakta tutabilmek amacıyla Sovyetler Birliği'nin güney sınırındaki 50 bin Sovyet vatandaşını eski Afganistanlı olduğu gerekçesiyle bir sürü KGB ajanını, askeri ve sivil danışmanı Afganistan'a gönderdi. Bu askerler ve sivil danışmanlar resmi daireleri denetlemekte, Afgan komünistlerinin ve yurtseverlerinin her geçen gün daha yoğunlaşan silahlı mücadelesini bastırmaya çalışmaktadırlar. Hatta bu Sovyet danışmanları ve askerleri Afganistan halkı için ölüm cezası bile verebilmektedir.

Fakat Afganistan halkı, işçisiyle, köylüsüyle, genciyle, Taraki'nin sahte demeçlerine kanmamakta; ülkelerinin yeni çarlara peşkeş çekilmesine izin vermemektedir. Bugün Afganistan'ın yurtsever ve devrimci güçleri Rusya'nın kuklası Taraki yönetimine karşı 27 bölgede elde silah mücadele yürütmektedir. Yurtsever ve devrimci güçler ülkenin kırsal kesimlerinin % 80'ini denetlemektedirler. Tarakki ve Başbakan Amin, ailelerini Rusya'ya gönderdi. Kendileri ise saraylarını terk ederek askeri üslere sığındılar. Devrimciler ve yurtseverler birçok Rus uçağını düşürüp, çok sayıda Sovyet danışmanını ve askerini öldürdüler.

Rus sosyal-emperyalizminin kuklası Taraki yönetimi ayakta kalabilmek ve halkın her geçen gün yükselen mücadelesini bastırabilmek amacıyla en iğrenç yöntemlere başvurmakta, toplu katliamlar düzenlemektedir.

Şu ana kadar sosyal-faşist Taraki yönetimince 80 bin kişi öldürüldü. 60 bin kişi hapishanelere dolduruldu. Mart ayında Afganistan'ın 3 büyük kenti olan Herat kenti, yurtseverlerin ve devrimcilerin denetimine geçti. Rus MİG uçakları tüm Herat kentini bombalayarak, 13 bin yurtseveri ve devrimciyi öldürdü. Halkın üzerine ateş açmayı reddeden çok sayıda Afganistanlı asker, Rus askerlerince kurşuna dizildi. Taraki yönetimi Asadabad ilçesinin tüm erkeklerini katletti. Başkent Kabil'deki hapishanelerde bulunan yakınlarını görmeye gidenlerin üzerine ateş açılarak 32 kadın ve çocuk öldürüldü. Herat kentinde her gün derslerde 'Taraki' nin yaşamının anlatılmasını protesto eden öğrencilerden 48 tanesi ailelerinin önünde idam edildi.

Ama Afganistan halkı, Rus askerlerinin ve Taraki iktidarının her türlü katliamlarına rağmen mücadeleyi sürdürmektedir. Ve Afganistan halkının Taraki yönetimine karşı yürüttüğü bu silahlı mücadele her geçen gün genişleyerek güçlenmektedir.

Nikaragua'da yurtseverlerin zaferi yakın. Amerikan uşağı Somoza'nın günleri sayılı

Somoza'nın faşist diktatörlüğünün sonu geldi

Nikaragua halkı, ABD emperyalizminin yeminli uşağı Somoza yönetimine karşı yürüttüğü mücadeleyi başarıyla sürdürmektedir. Nikaragualı yurtseverler, ülkenin ikinci büyük kenti olan Leon başta olmak üzere 6 kenti ele geçirdiler. Ülkenin diğer kesimlerinde de Nikaraguali yurtseverlerin mücadelesi başarıyla sürmektedir. Nikaraguali yurtseverler, 18 Haziranda geçici bir hükümet kurmuşlardır. Amerikan emperyalizminin 40 yıldır bekçiliğini yapan Somoza yönetimi artık son günlerini yaşamaktadır. Faşist Somoza ayakta kalabilmek için son çırpınışlarını yaparak bir yandan Nikaraguali yurtseverlerle uzlaşma yöntemleri aramakta, diğer yandan da yurtseverlere karşı sürdürdüğü katliamları azgınca sürdürmektedir. ABD emperyalizmi ise Somoza'yı gözden çıkarmış durumdadır. Somoza'nın artık son günlerini yaşadığını gören Amerikan yönetimi, kendi yüzünü gizlemek ve Nikaragua'yı tamamen elden çıkarmamak amacıyla sahte taktiklere başvurmaktadır. ABD yönetimi bir yandan Somoza'ya iktidardan çekilmesi için çağrılar yapmakta, diğer yandan da Nikaraguali yurtseverlere sahte çözümler önermektedir. Nikaraguali yurtseverler hem ABD emperyalizminin hem de Somoza'nın uzlaşma girişimlerini ve sahte çözümlerini reddetmektedir. Onlar ABD emperyalizmini ve faşist Somoza'yı ülkelerinden kovuncaya kadar silahlı mücadeleyi sürdürmeye kararlıdırlar.

BATI SAHRA

Batı Sahra halkının faşist işgalcilere karşı yürüttüğü silahlı mücadele her geçen gün yeni başarılar elde ederek daha da güçleniyor. Batı Sahra halkı, mayıs ayının son günlerinde işgalci Fas askerlerinden 85 tanesini öldürdü. 85 Fas askerini ise esir aldı. 7-12 Haziran tarihleri arasında ise Batı Sahra halkı, Polisario örgütünün önderliğinde işgalci Fas birliklerine karşı 4 ayrı saldırı düzenledi. Bu saldırılarda, ABD emperyalizminin uşağı birçok Fas askerini öldürüp, zırhlı araçları tahrip ettiler. Çok sayıda silah ele geçirdiler. Batı Sahra son birkaç yıla kadar İspanya'nın sömürgesi idi. Batı Sahra halkı, Polisario örgütünün önderliğinde İspanyol sömürgecilerini yürüttükleri mücadele sonucu kovdu. Daha sonra, bu ülke 1976 yılında Fransız emperyalistlerince ve Fas askerlerince işgal edilmeye çalışıldı. Fakat Batı Sahra halkı, bu işgalcilere karşı da silahı elden bırakmadı. Bugün Batı Sahra'nın büyük bir bölümü Batı Sahra halkının denetimi altındadır.

DOMİNİK

Dominik halkı, geçtiğimiz aylardan beri ülkenin çeşitli yerlerinde sürekli ekonomik ve siyasi hakları için gösteriler düzenlemektedir. Bu gösterilerden biri olan başkentteki gösteriye 10 binden fazla emekçi halk ve genç katıldı. Polis ve asker gösteriyi dağıtmak için halka ve gençliğe coplarla, silahlarla ve gözyaşartıcı bombalarla saldırdı. Çıkan çatışmada halk bir polisi öldürdü, 7 kişi yaralandı ve birçok kişi tutuklandı.

PANAMA

Geçtiğimiz ay Panama halkı, düzenlediği büyük gösterilerle hayat pahalılığını protesto etti. Binlerce emekçinin katıldığı Panama'nın başkentindeki gösteriye polis ve asker saldırdı. Çıkan bu çatışmada 5 kişi öldü. Yüzlerce kişi de yaralandı. Aynı günlerde düzenlenen bir başka gösteriye yine polis ve asker coplarla, silahlarla ve gözyaşartıcı bombalarla saldırdı. İki kişi öldü. 30 kişi de yaralandı. 46 kişi ise gözaltına alındı.

HİNDİSTAN

Hindistan'ın diğer birçok üniversitesinde olduğu gibi Utar Prates eyaletindeki Oligat Üniversitesi öğrencileri de Desai hükümetinin yeni gerici eğitim yasasını protesto gösterisi düzenlediler. Polis gösteri yapmak için bahçede toplanan öğrencilere silahla saldırarak 3 öğrenciyi öldürdü. Fakat öğrenciler bu azgınca saldırılara rağmen yılmayarak gösterileri yaygınlaştırdılar. Bunun üzerine Desai hükümeti bütün eyalette sokağa çıkma yasağı ilan etti.

NEPAL

Geçtiğimiz günlerde Nepal'in emekçi halkı ve öğrencileri faşist baskı yasalarına, gerici eğitim sistemine karşı gösteriler düzenledi. Öğrenciler baskıları ve gerici eğitim sistemini protesto ederek derslere girmediler. Polis gösteri yapan öğrencilere azgınca saldırdı. Polisin bu saldırısı sonucu onlarca öğrenci öldü. Birçok öğrenci de yaralandı.

PAKİSTAN

Pakistan'da öğrenciler 5 ayrı kentte gösteriler düzenlediler. Bu gösterilere bir avuç öğrenci kılığındaki faşistle, polis vahşice saldırdı. Karaçi Üniversitesi'nde çıkan çatışmada ondan fazla öğrenci yaralandı. Pencap'a bağlı Faysalabad ve Lahor kentlerindeki çatışma sonucu 66 öğrenci gözaltına alındı. Revalpindi kentindeki çatışmada ise polise karşı yiğitçe direndiler. Birçok polis aracını ve binayı tahrip ettiler. Polis, öğrencilere karşı coplar, silahlar ve gözyaşartıcı bombalar kullandı. Bu çatışmada 8 öğrenci yaralandı. 20 öğrenci ise gözaltına alındı.

ÇİN

Revizyonist Çin yöneticileri, Çin halkını ve gençliğini uyutabilmek amacıyla ellerinden geldiğince çaba sarfetmektedir. Çin yöneticileri bu amaçla Çin'in başkenti Pekin'de, Hsinhua ve Tibet Budizminin araştırılması için kısa bir süre önce bir dernek kurdurdular. Çin Komünist Partisinin önderliğinde kurulan bu dernek Budizmin kurallarını, geçmişini ve şimdiki durumlarını araştıracak. Çin'de bir süre önceden de Hsinhua ve Pekin Üniversitelerinde Budizm, İslamiyet, Hristiyanlık vb. dinlerle ilgili çeşitli konferanslar düzenleniyordu. Revizyonist Çin yöneticileri özellikle son dönemlerde dini yaygınlaştırmak için konferanslar düzenlediler. Çeşitli din kitapları yayınladılar ve dinle uğraşan birçok kurum kurdular.